

ELGONDOLKODOTT ÖN
AZ IGAZSÁGON?

HARUN YAHYA

Kicsoda Ön és mi az Ön célja ebben a földi életben? Ki hozta létre Önt és ki teremtette a tökéletes testet, ami az Öné? Ki alkotta meg a többi embert és az egész Univerzumot? Vajon mi a célja azzal, hogy mindezt megteremtette és vajon mit akar Öntől? Nagyon sok ember úgy építi fel életét, hogy az életnek ezen a kérdéseinek nem gondolkodik el igazán. Gondolatait más dolgok foglalják le, az, hogy mit fog enni vacsorára vagy mennyi a valutaárfolyam. A hölgyre vagy férfira gondol, akit szeret, a jövő miatt aggódik vagy más, ehhez hasonló dolgok járnak a fejében. Pedig azok, amikre most gondol, néhány évtized múltán az elkerülhetetlen halállal értelmüket veszítik majd. Az pedig, hogy az ember hová fog kerülni az örökkévaló életben, mely a halállal veszi kezdetét, a fenti kérdések fényében fog eldőlni, aszerint, hogy az ember milyen életet élt.

Az egyetlen forrás, amely a leginkább helyénvaló válaszokat adja meg az ember számára ezekre a kérdésekre, a Kegyes Korán, melyet Isten küldött le, Aki Ura mindannyiunknak, Aki megteremtette az embereket és az egész Univerzumot. A könyv, amit Ön a kezében tart, arra hív, hogy gondolkodjon el néhány olyan kérdésen, amire a többi ember inkább nem gondol, illetve bemutatja, hogyan válaszolja meg ezeket a kérdéseket a Korán. És mindenkinek tudnia kell, hogy ezek a kérdések sokkal fontosabbak mindazoknál, amelyekről az emberek azt hiszik, hogy nagy jelentőséggel bírnak.

A SZERZŐRŐL: A szerző Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja írásait, Ankarában született 1956-ban. Az 1980-as évektől kezdve napjainkig, számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Emellett, rendkívül jelentős erővel leplezte le az evolucionisták csalásait, állításainak hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

A szerző közel 250 könyvét a mai napig 57 nyelvre fordították le, munkásságát külföldön is széles olvasótábor követi.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

A SZERZŐRŐL

A szerző, aki HARUN YAHYA írói álnév alatt publikálja könyveit, Ankarában született 1956-ban. Általános és középiskolai tanulmányait Ankarában végezte, majd az isztambuli Mimar Sinan Egyetemen szépművészetet, az Isztambul Egyetemen pedig filozófiát tanult. Az 1980-as évek óta számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Harun Yahya neve olyan íróként ismert, aki rendkívül jelentős könyvekben leplezte le az evolucionisták csalásait, állításaik hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

Írói álneve a Harun (Áron) és a Yahya (János) nevekből adódott, a két próféta emlékére, akik a hitetlenség ellen küzdöttek. A szerző könyveinek borítóján ott látható Mohamed Próféta (béke legyen vele) pecsétje, ami szimbolikus értelemmel bír a könyvek tartalmát illetően. A pecsét a Koránt jelképezi, Allah utolsó Könyvét, az utolsó Szavát az emberiséghez, és Prófétaunkat (béke legyen vele), aki az emberekhez küldött utolsó próféta. A Korán és a Szunna vezetését követve Harun Yahya fő célja, hogy a hitetlen filozófia utolsó érveit is megdöntse, és övé legyen az „utolsó szó”, teljesen elnémítva a vallás ellen felhozott kifogásokat. A Próféta (béke legyen vele) Pecsétje, aki a bölcsesség és erkölcsi tökéletesség legmagasabb fokát érte el, ezt a szándékot szimbolizálja.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

Harun Yahya műveit szívesen olvassák a világ számos országában, Indiától Amerikáig, Angliától Indonéziáig, Lengyelországtól Boszniáig, Spanyolországtól Brazíliáig. Könyvei hozzáférhetőek angol, francia, német, olasz, portugál, urdu, arab, albán, orosz, szerb-horvát, ujjur török és indonéziai nyelven is.

A nagy népszerűségnek örvendő könyvek számos embernek alapozták meg az Istenbe vetett hitét, másokét pedig elmélyítették.

A gondolataiban rejlő bölcsesség és az

egyszerű, könnyen érthető stílus különös hangulatot kölcsönöz ezeknek a könyveknek, ami azonnal megragadja az olvasót. A könyveket a hatékonyság, a határozott eredmények és a megeáfolyhatatlanság jellemzi. Valószínűleg, hogy aki végigolvas egyet, és valóban el is gondolkodik rajta, az továbbra is komolyan hihetne bármilyen materialista, ateista, hitetlen filozófiai rendszerben. Vagy ha mégis, az csak érzelmi alapon képzelhető el, hiszen ezek a könyvek alapjaikban cáfolják meg a materialista elméleteket. Harun Yahya könyveinek köszönhetően minden materialista filozófia vereséget szenved.

Kétségtelen, hogy mindez a Korán bölcsességéből és fényéből származik. Harun Yahyában nincs személyes büszkeség, csak szolgálni szeretne, segíteni abban, hogy az emberek megtalálják az Istenhez vezető utat. A könyvek kiadása nem anyagi haszon érdekében történik.

Mindezeket a tényeket figyelembe véve azok, akik arra biztatják az embereket, hogy olvassák ezeket a könyveket, amelyek felnyitják a szív szemeit, és hozzájárulnak ahhoz, hogy Isten még elkötelezettebb szolgálói legyenek, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tesznek.

Mindamellet, ahogy ez már korábbi tapasztalatokból is bebizonyosodott, csak időpocsékolás lenne olyan könyveket népszerűsíteni, amelyek zűrzavart teremtenek az emberek fejében, ideológiai káoszhoz vezetnek, és nem osztatják el a szív kétségeit. Ilyen hatásokkal azok a könyvek bírnak, amelyek a hangsúlyt inkább a szerző irodalmi érdemeire helyezik, mint arra a nemes célra, hogy megóvják az embereket hitük elvesztésétől. Akik kételkednek ebben, egyértelműen láthatják, hogy Harun Yahya egyetlen célja az, hogy a hitetlenséget legyőzze, és a Korán erkölcsi elveit terjessze. A sikere, a hatása és a fontossága egyértelműen megmutatkozik az olvasó meggyőzésében.

Egyvalamit mindenképpen szem előtt kell tartani: a folyamatos konfliktusok, kegyetlenség, és minden megpróbáltatás, amiben a muszlimoknak részük van, a hitetlenség ideológiájára vezethető vissza. És csak akkor vethetünk véget nekik, ha a hitetlenség ideológiáját győzzük le, és megbizonyosodunk arról, hogy mindenki tud a Teremtés csodáiról és a Korán erkölcséről, és aszerint tud élni. Ha a világ mai állapotát nézzük, amely az erőszak, korrupció és agresszió lefelé tartó spiráljába kényszeríti az embereket, egyértelművé válik, hogy ezt a szolgálatot minél hamarabb és minél hatékonyabban el kell végezni, különben már késő lehet.

Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy Harun Yahya könyvei vezető szerepet vállaltak fel ebben. Isten engedelmeivel, ezek a könyvek eszközzé válhatnak, amelyek segítségével a huszonegyedik század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

ELGONDOLKODOTT ÖN AZ IGAZSÁGON?

HARUN YAHYA

AZ OLVASÓHOZ

Ebben a könyvben és egyéb műveinkben is különös hangsúlyt kap az evolúciós csatlás, ennek oka pedig az, hogy ez az elmélet mindenféle vallásellenes filozófia alapja lett. A darwinizmus, amely tagadja a Teremtést s ezáltal Isten létezését, 140 éven keresztül rengeteg embert fordított el a hittől, vagy legalábbis kétségek közé taszította őket. Ezért nagyon fontos hitbéli feladat, hogy megmutassuk, ez a teória hazugság. Alapvető szolgálattétel, hogy minden emberhez eljuttassuk ezt a lényeges információt. Talán lesz olyan olvasónk, akinek csak egyszer lesz lehetősége arra, hogy valamelyik könyvünket elolvassa. Ezért úgy látjuk helyénvalónak, ha minden könyvünkben, még ha csak vázlatosan is, helyet adunk ennek a témának.

Egy másik dolog, amire fel kell hívnunk a figyelmet, a könyvek tartalmával kapcsolatos. Az író minden munkájában a Korán segítségével világítja meg a hitbéli kérdéseket, és arra hívja az embereket, hogy tanulmányozzák és integrálják életükben Isten szavait. Világosan megmagyaráz minden kérdést, ami Isten jeleivel kapcsolatban felvetődik, olyan módon, hogy ne maradjon semmi kétség és kérdőjel az olvasó fejében.

A könyvek tiszta, egyszerű és gördülékeny stílusa lehetővé teszi, hogy héttől hetvenhét éves korig mindenki könnyen megértse őket. Hatásos és egyszerű stílusú könyvek, melyek ugyanakkor az „egy szuszra” elolvashatóság kritériumának is megfelelnek. Még azok is, akik határozottan elutasítják a vallást, kénytelenek elismerni, hogy a könyvek tartalma igaz, hiszen hatással vannak rájuk a tények, amelyeket az írások felsorolnak.

A könyvet, amit Ön a kezében tart, nemcsak egyedül, hanem másokkal együtt, kölcsönös beszélgetés keretében is forgathatják az olvasók, akárcsak az író egyéb műveit. Akik hasznos információkra szeretnének szert tenni ezekből a kötetekből, igény szerint csoportban is olvashatják őket, megbeszélhetik a felmerülő kérdéseket, gondolatokat és tapasztalatot cserélhetnek.

Az is óriási szolgálat, ha valaki segít, hogy ezek a könyvek, amelyek kizárólag Isten megelégedéséért íródtak, másokhoz is eljussanak és közreműködik abban, hogy mások is megismerjék, elolvassák őket. Hiszen az író minden munkája rengeteg értékes információt tartalmaz és rendkívül meggyőző. Ezért az, aki a vallásról akar mesélni, a legnagyobb hatást akkor éri el, ha másoknak is javasolja ezeknek a könyveknek a tanulmányozását.

Ezek a munkák, más szerzők műveitől eltérő módon, mellőzik az író személyes meggyőződését, a kétséges forrásokra támaszkodó magyarázatokat, nem találkoznak bennük szakrális témákat sértő viselkedéssel, tiszteletlen, figyelmetlen hangnemmel, sem pedig elszomorító, kétség és reménytelenséget ébresztő stílussal.

GLOBAL PUBLISHING

Talatpasa Mah. Emirgazi Caddesi Ibrahim Elmas Ismerkezi

A Blok Kat 4 Okmeydani - Istanbul / Turkey Phone: (+90 212) 222 00 88

www.harunyahya.com - www.harunyahya.net

ELGONDOLKODOTT ÖN AZ IGAZSÁGON?

„Vajon nem látta-e az ember, hogy egy [sperma]cseppből
teremtettük őt? És lám, ő [mégis] nyilvánvaló perlekedő!
Példabeszédet mond Nekünk, s elfelejti azt, hogy ő teremtmény.
Azt mondja: 'Ki kelti életre a csontokat, miután már elporladtak?'

Mondd: 'Az kelti életre, Aki először alkotta,
és Akinek minden teremtésről tudomása van.'”

(KORÁN, 36:77-79)

HARUN YAHYA

TARTALOM

Bevezető: Új világ.....	9
Alapvető kérdések	13
Gondolkodjunk el a Koránon	22
A Korán vallása és az elődök vallása	25
Az igazhitű emberek és a képmutatók	27
A hívő a Korán szerint	31
A saját magunkkal történő elszámolás	40
Milyen veszteségek adódnak annak az embernek az életében, aki távol tartja magától a vallást?.....	42
Átlépés a vallástól távol álló társadalomból a Korán erkölcsiségébe	52
Az evilági és a túlvilági élet.....	59
A Paradicsom: a hívők igazi lakhelye	65
A hitetlenek lakhelye: a Pokol	
Új dimenzió.....	74
Csodák a szemünk előtt.....	88
A szűnyog.....	89
A méh	95
A teve.....	105
Szóismétlődések a Koránban	108
A 19-es szám a Koránban.....	110
Az evolúciós család.....	113

**“Egy olyan népnek, amely elgondolkodik”
és azoknak, akik “tisztá elmével bírnak”**

ÚJ VILÁG

„Ez a te Urad útja – egyenes (út). Mi megmagyaráztuk
a jeleket azoknak, akik hajlanak az intő szóra.”

(KORÁN, 6:126)

„Akik meghallgatják a szót és azt követik, ami a legjobb
abból. Ők azok, akiket Allah igaz útra vezetett és ők azok,
akiknek van eszük.” (KORÁN, 39:18)

Ennek a könyvnek a célja az, hogy elgondolkoztassa az embert életének legfontosabb oldaláról – még ha ez nem is tűnik számára olyan fontosnak. Az embernek újra kell értékelnie életét, félretéve azokat a szabályokat, amiket eddig elfogadottnak tartott, és bizonyos előítéleteket, amelyeknek a hatása alatt volt eddig. Ha ugyanis az ember nem teszi félre az előítéleteit, nem tud helyes döntést hozni. Mindent rossznak fog találni, amit rossznak akar látni. Ha már előre elhatározza, hogy valamiről negatívan fog gondolkodni, azt negatívként is értelmezi.

Sok esetben igaz, hogy ezek az előítéletek az emberből magából fakadnak. Az embert, születésétől fogva rengeteg olyan hatás éri a környezetében, ami előítéletességre kényszeríti. (Nincs is más választása, mint az előítéletesség.) A családja, szűk környezete és baráti köre meghatározzák értékrendjét, értékítéletét. Főként napjainkban figyelhető meg, hogy a média bizonyos dolgokat illetően mennyire nagy befolyással bír az emberekre. Az újság és a tévé rengeteg jó dolgot rosszként, rengeteg rosszat pedig jóként állít be az embereknek és ez-

zel befolyásolja őket.

Az az ember pedig, aki a társadalom által beléoltott minden előítéletet elfogad, jelentős mértékben veszít saját személyiségéből. Nem a saját eszét használja, hanem külső befolyás hatására cselekszik. Az ilyen ember csak azokat az értékeket fogadja el helyesnek, amelyeket eddig annak látott. Ha meggondoljuk, hogy minden korban más és más volt az elfogadott és a helyes, láthatjuk, hogy semmi értelme fenntartások nélkül engedelmeskedni egy társadalomnak. Vannak olyan társadalmak, ahol a kannibalizmus teljesen normális dolog, egy fasiszta társadalomban pedig (például a náci Németország) az volt a helyesként elfogadott, hogy egy félőrült vezetőnek feltétel nélkül engedelmeskednek az emberek. És még számos példát sorolhatnánk fel. Összegzőképpen elmondhatjuk, hogy egy épeszű emberhez az illik, ha a társadalmi hatásoktól függetlenül képes gondolkodni.

A társadalom leginkább előítélettel kezelt témái közül a vallás áll az élen. Napjaink társadalmában is különféle tévhitek és rögeszmék élnek a vallásról. Főleg a média bizonyos szektorainak köszönhető, hogy a vallással kapcsolatban nehezen áthidalható előítéletek születtek. Emiatt a vallás valami olyan fogalomná vált, amelynek az emberek nagy része nem tulajdonít jelentőséget, nem érzi, hogy el kellene gondolkodnia rajta, és igyekszik a lehető legtávolabb maradni tőle. Azokról az emberekről, akik így gondolkodnak, általában nem mondhatjuk, hogy tudatosan vallják és követik ezt a nézetet. Ha megkérdezzük őket, valószínűleg azt fogják felelni, hogy ők vallásosak, igazából azonban a vallás egyike azoknak a dolgoknak, amik a legkevesebb helyet foglalják el az életükben.

Az ilyen ember egyébként, életében még egyszer sem tilt le és egyszer sem gondolkodott el komolyan a vallásról, és arról, hogy ő maga hogyan viszonyul ahhoz, illetve milyen viselkedésben nyilvánul meg az ő vallásossága. Sosem erőltette meg magát azzal, hogy elgondolkodjon a kérdésen, miért létezik a vallás. Szerinte a vallás általában az öregeket foglalkoztatja, védelmez bizonyos helyes erkölcsi értékeket, de ezzel együtt rengeteg “unalmas” tiltást és korlátozást hoz magával. Úgy gondolja, hogy a vallás gyakorlatában némely dolog jó és helyes, némely viszont ósdi és “elavult”. Ezzel együtt általában nem tagadja nyíltan a vallást. De ahogy azt már említettük, tisztas távolság-

ban tartja magát a vallástól. Nem akar találkozni és beszélgetni olyan emberekkel, akikről úgy véli, vallásosak, sőt nem akar velük ugyanabban a társaságban tartózkodni. Előítélete alapján ugyanis ezek az emberek félelmetesek és sötétek!

A vallással kapcsolatos téves szemlélete, ahogy azt már hangsúlyoztuk, abból ered, hogy a társadalom bizonyos rétegének véleményét rögtön, vagyis gondolkodás nélkül elfogadja. A gondolkodás, amely az Iszlám alapja és forrása, a Korán verseiben így kap hangot:

„Mondd: 'Kié a föld, s az, aki rajta van – ha tudjátok?' Azt fogják mondani: 'Allahé.' Mondd: 'Hát nem hallgattok az intő szóra?'” (KORÁN, 23:84-85)

„Pedig könnyűvé tettük a Koránt az intésre. Ám van-e olyasvalaki, aki hallgat az intő szóra?” (KORÁN, 54:17)

„...Íme ez Allah, a ti Uratok. Szolgáljátok őt! Vajon nem hajlotok az intő szóra?” (KORÁN, 10:3)

„És vajon, aki teremt, olyan lenne, mint az, aki nem teremt? Vajon nem hallgattok az intő szóra?” (KORÁN, 16:17)

Az az ember, aki vallással kapcsolatos gondolatait nem függetleníti a társadalom hatásaitól, két nagy hibába esik. Az első az, hogy aki igyekszik távol maradni a vallástól, az nem képes felfogni a vallás létének okát, vagyis nem tud Istenről gondolkodni, nem tudja Őt megismerni, nem tudja felmérni Isten végtelen erejét. A második az, hogy azt hiszi, a vallás unalmas, kényszerítő, konzervatív társaságba fogja őt taszítani és valami visszás okoskodással terheli meg őt saját teremtéséről. A vallás nevében felbukkanó, taszító képet festő emberek is, akik helyesként állítják be az általuk helytelenül gyakorolt vallást, nagy mértékben tehetnek arról, hogy másokban félelem ébred, és aszt hiszik “ha a vallás szerint élek, nem csinálhatom azt, amit akarok”.

Ha azonban az ember megszabadul az első tévedéstől, vagyis megismeri Istent, azt a Lényt, aki őt teremtette és a legközelebb áll hozzá, megmenekül attól az alaptalan hiedelemtől is, hogy a vallástól jobb távol maradni. Az első tévhit feloldásával az elme megnyílik és egy olyasfajta fogékonyságra tesz szert, amely a második tévhit eloszlatásához is hozzájárul. Képes lesz különbséget tenni az igaz vallás

és aközött a dolgok között, amelyek magukat vallásnak állítják be.

Összegezve, a társadalomban, amelyben élünk, számtalan előítélet született a vallással kapcsolatban. Amikor azonban a valláshoz közelítünk, alapvetően nem az kell legyen a fontos, hogy mit mondanak az emberek, hanem az, mit mond a lelkiismeretünk. A Korán világosan rámutat, hogy a "többség" követése nem fogja az embereket a helyénvaló felé irányítani:

„És ha te azok nagyrészének engedelmeskedsz, akik a földön vannak, akkor tévútra visznek téged, Allah útjától (messze). Vélekedéseket követnek csupán és nem tesznek mást csak találgatnak.” (KORÁN, 6:116)

Az az ember, aki megszabadulva a "társadalom", vagy más szóval a "nyáj pszichológiájától", saját lelkiismeretével kezd gondolkozni, önmaga is látni fogja azt az igazságot, amiről az iménti Korán ája szólt. Akkor már nem "az emberek nagy többségéhez" fog tartozni, hanem tőlük különbözve elindul egy új világ felé. A lépés pedig, amit megtesz, a régi világ minden sötétjétől, gondjától, nélkülözésétől el fogja őt távolítani és a vallás segítségével határtalan szépségek és mély bölcsességek felé vezeti őt...

Közben hasznos emlékeztetni, hogy vallás alatt egyedül az Iszlámot értjük. Mert ahogy a Korán is mondja: **„Az [igazi] vallás Allah szemében az iszlám...” (KORÁN, 3:19)**

ALAPVETŐ KÉRDÉSEK...

„Vagy a semmiből teremttetek? Vagy talán ők a teremtők? Vagy ők teremtték az eget és a földet? De nem! Nincs szilárd bizonyosságuk (semmiben). Vagy náluk lennének a te Urad tárházai? Vagy ők azok, akik az uralmat gyakorolják?” (KORÁN, 52:35-37)

A hogyan arra az előző fejezetben utaltunk, az első hiba, amit a valáshoz előítélettel közelítő ember elkövet az, hogy a vallást úgy értékeli, hogy közben megfelelkezik Isten létén elgondolkodni. Ha valaki az Iszlámot minősíti, először Isten végtelen erejét kell megpróbálnia felfogni. Ha nem hisz Istenben, akkor a Koránt is és a muszlimokat is a saját világnézetén belül fogja vizsgálni. Ezzel a megközelítéssel azonban lehetetlen eljutnia az igazsághoz.

A történelem folyamán, valláskutató szociológusok több ezer kötetet írtak arról, hogyan jött létre a vallás és milyen hatása van a társadalomra. Mindezen akadémikus művek ellenére azonban, a szóban forgó emberek egy ezrelékét sem értették meg annak, amit egy valóban vallásos ember átél, nem voltak képesek eljutni a vallás igazságához, magjához. Ezek az emberek ugyanis nem voltak képesek felfogni a vallás alapját, Isten egységének valóságát. A Korán így ír ezekről az emberekről: **„Hazugságnak nyilvánították azt, aminek a tudását nem fogták föl és aminek a magyarázata még nem jött el hozzánk....”** (KORÁN, 10:39)

Az Iszlám, nem kívülről szemlélt fejtegetések szülte ideológia vagy eszmerendszer. Hogy mi az Iszlám, azt mindjárt megértheti az, aki felfogja Isten létét és a Koránban leírt módon éli az életét.

Isten léte és az, hogy Rajta kívül nincsen istenség, nagyon

egyértelmű igazság. A “tudatlan társadalom” azonban (a Korán így nevezi az Iszlámon kívüli szociális rendszereket), amely azért tudatlan, mert lusta gondolkodni, olyannyira vak már, hogy nem képes ennek az igazságnak a tudatában lenni. Ezért viseli magán a “tudatlan” jelzőt.

A muszlimokat viszont, ahogyan a Korán több ájája mutatja, felelősség terheli: el kell gondolkodniuk Isten létén és meg kell figyelmiük a teremtés bizonyítékait. Az egyik ája így szól:

„Mondd: 'Mit gondoltok? Ha Allah vette volna el a hallásotokat és a látásotokat, s pecsételte volna le a szíveteket, vajon miféle isten adná ezt vissza néktek Allahon kívül?' Nézd meg, hogy magyaráztuk meg nekik a verseinket/jeleinket! Aztán mégis elfordulnak.” (KORÁN, 6:46)

A következő apró példa hozzásegítheti az embert ahhoz, hogy gondolkodása megnyíljon és egyénné válva a tudatlan társadalomban, magához térjen eddigi gondatlanságából.

Tegyük fel, hogy az Ön emlékezetéből kitörlődik mindaz, ami e pillanatig benne volt – beleértve a testét illető ismereteket is. És tegyük fel, hogy ebben az állapotban egy, az evilághoz hasonló helyen találja magát. Ez a helyzet az Ön számára rendkívül meglepő lenne. Gondoljuk csak végig: Minden, ami emlékezetében volt, eltörlődött és Ön hirtelen a Föld egy ismeretlen táján találja magát.

Az első dolog, ami minden bizonnyal feltűnne Önnek, saját teste lenne. Mivel érezné, hogy ez más, mint amire azt mondja “Én”, nagyon érdekesnek találná, hogy azt tehet ezzel a dologgal, amit akar. Lehet, hogy egy ideig fel-le emelgetné a karját, hogy megpróbálja megérteni, mire is való.

Teste körül, amelyről nem tudná, hogyan jött létre, a legideálisabb környezetet találná. Szilárd talaj, amire rá lehet lépni, élesen kivehető kép, finom illatok, egyik kellemesebb, mint a másik, különféle állatok, éppen a legmegfelelőbb hőmérséklet teste számára, megfelelő légkör a könnyed légzéshez, és számos más dolog, finom egyensúlyban... Ételek, amelyek éhségét csillapítják, tiszta víz, amely szomját oltja s még sok-sok egyéb...

Vajon mit tenne egy ilyen környezetben? Csak tengetné napjait gondolkodás nélkül, vagy inkább kérdéseket kezdene el feltenni magában? Nem akarná tudni, ki Ön és miért van ott, ahol van? Nem

keresné az okát annak a rendnek, amit lát? Nem ezek lennének első kérdései:

- Ki vagyok én?
- Ki hozott engem létre, ki teremtette ezt a tökéletes testet, ami az enyém?
- Ki teremtette az óriási rendet, ami körülvesz engem?
- Mit akar tőlem? Mit szeretne mutatni nekem?

Az az ember, aki egy kicsit is értelmes, hasonló helyzetben mindenekelőtt ezekre vagy ehhez hasonló kérdésekre kezdené el keresni a választ, ez lenne számára a legfontosabb. Arra, aki ezekre a kérdésekre ügyet sem vetne, ehelyett egész nap cél nélkül sétálgatna, éjjel pedig aludna, nem mondhatnánk mást, mint hogy “bolond”.

Egészen bizonyos, hogy a testet, ami hirtelen ott, azon a helyen teremt és mindazt, ami e testet körülveszi, valaki teremtette. Az ember élete, minden pillanattal, ami ezután következik, megint csak az Ő segítségével maradhat fenn. Mi lehet hát fontosabb az ember számára, mint hogy megpróbálja megismerni azt a Lényt, Aki végtelen erővel rendelkezik az ő életében?

Képzeljük tovább a történetet, képzeljük el, hogy erről a helyről egy városba érkezünk. A városban legyen mindenféle, többségében durva, törtető, nem őszinte szívű ember. És tegyük fel, hogy valahogy egyáltalán nem gondolkoznának azon, ki a birtokosa ennek a helynek és nekik maguknak. Képzelve el, hogy mindegyiküknek van valami dolga, valami célja, valami ideológiája, de valahogy a városban mégsem tudnak egy jó rendszert megteremteni.

Tegyük fel, hogy ezek között az emberek között találkoznánk olyanokkal, akik erkölcsileg másként viselkednek, mint a többi városlakó, magatartásuk mértékletes és racionális, tisztességes beszédűek, rögtön látszana rajtuk, hogy mások, mint a többiek, olyanok, akikről sugárzik megbízhatóságuk és akik az igazat mondják. És képzeljük el, hogy Ön beszédbe elegyedik velük, a beszélgetés közben pedig a következőket tudja meg tőlük:

“Mi olyan emberek vagyunk, akik másképpen gondolkodnak és másképpen élnek, mint a többiek. Mert mi tudjuk, hogy ennek a helynek, nekünk és minden embernek – és ez alól te sem vagy kivétel – van egy Birtokosa, tudjuk, hogy az Ő ereje határtalan és tudjuk, hogy

ezt a helyet ideiglenes lakhelyként azért hozta létre az embereknek, hogy próbára tegye és tanítsa őket. Van egy könyvünk Tőle, és mi aszerint rendezzük be az egész életünket, ahogy ebben a könyvben le van írva.”

Egy ilyen helyzetben talán nem lehetne azonnal biztos abban, hogy ezek az emberek igazat szólnak-e. De Ön könnyen megértette, hogy semmi sem lenne fontosabb, mint meghallgatni őket, és főleg tudást szerezni a könyvről, amiről beszélnek, ugye?...

Hát akkor mi akadályozza meg Önt abban, hogy olyan érdeklődő legyen, mint a fenti példa szereplője? Talán az, hogy létezése nem egy pillanat műve, mint a fent említett emberé, hanem hosszú fejlődés eredménye? Az előző történet példájánál maradva, ez esetben a városlakók többségére hasonlítana. Tudatában van annak, hogy ezek szerint Ön egy olyan “tudatlan” társadalomban él, amelynek az igazán fontos kérdések megvitatása helyett az a legfőbb gondja, hogy “mit eszek ma este? melyik ruhámat vegyem fel holnap?” vagy “ez és ez vajon mit gondol rólam? ennek és ennek mit fogok mondani”?

Gondoljuk csak végig azt a tudatlanságot, ami abból fakad, hogy egy ilyen társadalom tagjai vagyunk és egy ilyen társadalom hatása alatt élünk...

Tegye fel magának a következő kérdést (amit a szóban forgó társadalomban már vagy elfelejtettek vagy, egyszerűen szólva, a polcra helyeztek): Én hogyan jöttem létre?

Ennek a kérdésnek a megválaszolásához hasznos lesz, ha először is megszabadul mindenféle előítélettől és röviden megvizsgálja az élet kezdetét, vagyis a születést.

A születés rövid története

Az új élet létrejöttéhez szükséges spermiumok egy olyan helyen termelődnek, amely a férfi testén kívül található. Ennek oka pedig az, hogy a spermiumok csak a test hőmérsékleténél körülbelül 2 fokkal alacsonyabb hőmérsékleten képesek kialakulni. E hőmérséklet állandósága egy különleges bőrretegűtől függ, amely a heréket borítja. Funkciója az, hogy hidegben összehúzódva, melegben pedig verejtékezve biztosítsa a megfelelő hőmérsékletet. A herékben percenként átlagosan 1.000 darab spermium termelődik, melyek különleges felé-

pítésük azért, hogy a férfi heréjéből a nő petesejtjéig eljussanak: fejük, testük és farkuk van. A farok segítségével úgy haladnak a méh felé, akár egy hal.

A fejet, amely a születendő gyermek genetikai kódjának egy részét tartalmazza, különleges védőpáncél borítja. Ennek a páncélnak a haszna akkor válik jelentőssé, amikor a spermium belép az anya hüvelyébe, amely savas kémhatású a baktériumok elleni védelem miatt.

A férfi testéből az anya hüvelyébe kilökődő ondó a több milliós spermiummal különféle folyadékok keverékéből áll. Ezek a folyadékok cukrot tartalmaznak, ez biztosítja a spermiumok számára a szükséges energiát. Mivel a keverék lúgos kémhatású, az ondó feladata az is, hogy semlegesítse a hüvelybemenet savas kémhatását, és síkos közeget biztosítson a spermiumok haladásához. A spermiumok küzdelmes utat tesznek meg az anya testében, amíg eljutnak a petesejtig. Bármennyire is védik magukat, a 200-300 millió spermiumból nem több, mint ezer jut el a célig.

Mindezen információk fényében gondolkodjunk el, mit válaszolnánk az első kérdésre, ami eszünkbe jut: Hogy lehet az, hogy a spermium, amely egyáltalán nem ismeri az anya testét, "magától" beillik ebbe a környezetbe?

Mivel a spermium "saját magától" nem képes arra, hogy megfeleljen ennek a környezetnek, egyetlen válasz létezik, ez pedig az, hogy ennek a környezetnek megfelelően lett teremtvé.

Folytassuk a születés történetét:

A petesejt mindössze feleakkora, mint egy szem só. A helyet, ahol a spermium és a petesejt összetalálkozik, petevezetéknek hívjuk. A petesejt egy különleges folyadékot választ ki annak érdekében, hogy a spermiumot magához vonzza. A spermiumok ennek a folyadéknak a segítségével érnek célba.

Amikor a hímivarsejt, amely a petesejt megtermékenyítését fogja elvégezni, a petesejt közelébe érkezik, az egy olyan folyadékot választ ki, amely feloldja a spermium védőpáncélját. A spermium végénél pedig apró enzimek jelennek meg. Amikor a spermium eléri a petesejtet, ezek az enzimek kilyukasztják a petesejt membránját és biztosítják, hogy a hímivarsejt bejusson a petesejtbe. A petesejt körül rajzó hímivarsejtek tehát óriási versenybe kezdenek a bejutásért. A

petesejtet általában egyetlen hímivarsejt termékenyíti meg, ezután lehetetlen egy másik spermium bejutása. Ennek oka pedig az, hogy a spermium bejutásakor, a petesejt körül taszító elektromos mező jön létre.

Végül a spermiumban található DNS egyesül a nő DNS-ével. Az anya testében immár egy idegen, új sejt (a zigóta), egy új ember található.

Ha elgondolkodunk ezeken az információkon, amiket a petesejtről tudunk meg, azonnal a következő kérdés jut az eszünkbe: a petesejt mintha "tudná", hogy találkozni fog a hímivarsejttel, de honnan? Erre a kérdésre is egyetlen válasz létezik: egy Teremtő az, Aki a petesejtet és a hímivarsejthez egymáshoz illőnek teremtette, és Aki ellenőrzése alatt tartja mindkettőt...

A születés csodája ezzel még nem ér véget, az ember kialakulásának fázisai még csak most kezdődnek.

A petesejt, apró kinövéseinek köszönhetően tud beágyazódni a méhfalba. Ezek a kis kinövések a petesejt valóságos nyúlványait képezik, melyek úgy hatolnak a méh falának belsejébe, ahogyan a földbe ereszkedő gyökerek. Ily módon tudja a zigóta hasznosítani az anya testében kiválasztódó hormonokat, melyek szükségesek fejlődéséhez. A méh falába szó szerint beágyazódott zigóta növekedésnek indul. Elfoglalta helyét a méhben és táplálkozni kezd.

Ezután a 2-4-8 majd 16 barázdából álló sejtek hozzáfognak, hogy egyenként kialakítsák a baba szerveit. A szaporodó sejtek mindegyike ugyanolyan. Ennek ellenére, nem tudni hogyan és miért, e sejtek tökéletes összhangban működve másképpen viselkednek és olyan tulajdonságokat kezdenek ölteni, amelyek megfelelnek az általuk létrehozandó szerveknek. Az eleinte zselatinra emlékeztető magzat óriási változáson megy keresztül; lágy szerkezetében, a test megtartásához szükséges kemény csontok kezdenek kialakulni. Még hozzá minden csont a megfelelő helyen!

Más szóval, a kezdetben azonos sejtek különbözni kezdenek, egyikük a fényre érzékeny szem sejtjeit kezdi felépíteni, másikuk a hidegre, melegre vagy fájdalomra érzékeny idegsejtet, megint másikuk pedig a hang rezgéseit érzékelő sejtet.

Végül a baba, amikor teljesen kifejlődött édesanyja méhében,

a világra jön. Ekkor 100 milliószor nagyobb és 6 milliárdszor nehezebb, mint édesanyja hasában volt.

Ebben a “rövid történetben” a lényeg az, hogy saját életünk kezdetét beszéli el, nem másét. Akkor hát mi lehet fontosabb az ember számára, mint megválaszolni azt a kérdést, kinek az alkotása ez a rendkívül összetett folyamat?

Erre a kérdésre később fogunk válaszolni, most azonban, hogy áttekintettük a születés rövid történetét, nézzünk néhány más kérdést, amelyek szintén válaszra várnak.

A sejtosztódás közben hogyan történik az, hogy a sejtek bontódnak és különböző sejteket kezdenek el felépíteni?

Ezen a ponton a következő igazság tárul elénk: a születéssel kapcsolatos kérdéseket nem lehet másképpen megválaszolni, mint hogy elfogadjuk a Teremtő létét. Ésszerűtlen azt gondolni, hogy ezek az összetett folyamatok “maguktól” mennek végbe. Hogyan is tudnák a tudatlan sejtek “elhatározni”, hogy felépítik az ember szerveit? Az ateista tudósok is látják e folyamat rendkívüliségét, és ők is bevallják, hogy ez nem lehet csak úgy magától, mégsem ismerik el a teremtést, hanem egy értelmetlen kifejezéssel élve, a “természet csodájának” nevezik. De a természetben hiába is keresünk olyan tudatot, amely egy ilyen tökéletes rendszert létre tud hozni. A természet maga is élettelen, tudat nélküli atomokból épül fel, és nem képes döntést hozni illetve e döntés szerint cselekedni.

Az is téves gondolat, hogy ez a folyamat az apán és az anyán múlik. Hiszen nekik sincs tudomásuk arról, ami a testükben történik. És bár ez nem így van, az emberek úgy tekintenek az apára és az anyára, mint olyan eszközre, amely életet adott neki. Ezért éreznek nagy hálát, szeretetet és tiszteletet a szülők iránt.

Akkor hát az embernek el kell gondolkodnia: nem méltóbb sokkal inkább a hálára, szeretetre és tiszteletre Az, Aki Teremtője a születésnek – és emellett minden életfunkciónknak? Nem méltóbb sokkal inkább erre Isten? Az Ő léte nyilvánvaló, Nélküle lehetetlen bárminek a létezése.

A Korán így adja hírül az ember teremtésének csodáját:

„Megteremtettük hajdan az embert merő agyagból. Aztán spermaceppé tettük őt egy biztos helyen. Ezután a sper-

macseppet vérrögé formáztuk, a vérrögöt pedig húsdarabbá, a húsdarabot pedig csontokká formáztuk. A csontokat pedig fölruháztuk hússal. Ezután egy másik teremtményként hoztuk őt életre. Áldassék Allah, a legjobb Teremtő.” (KORÁN, 23:12-14)

Vagyis az ember semmiben sem különbözik attól a férfitől, aki a fent említett példában “egyszer csak lett” és kíváncsi volt arra, ki teremtette őt és mindazt, ami őt körülveszi.

Így hát, a legjobb amit tehet az, hogy meghallgatja azokat az embereket, ha valóban vannak ilyenek, akik azt állítják magukról, hogy képesek megismertetni vele a Teremtőt, az embernek magának és környezetének Teremtőjét, és akik azt mondják, eljutott hozzájuk egy könyv Tőle – akár csak a példában szereplő férfi, aki a városban össze találtkozott olyan emberekkel, akik ugyanezt állították. A másik lehetőség, hogy az ember mindezt figyelmen kívül hagyja és továbbra is olyan kérdésekkel foglalkozik, mint “mit fogok felvenni ma este? ennek és ennek mit fogok mondani?”, vagyis olyan kérdésekkel, amelyek nap mint nap ismétlődnek, de egy napon a halállal minden értelmüket elveszítik.

Gondolkozzon most el: E két választási lehetőség közül melyik az, amelyik értelmesebb, logikusabb és “összhangban áll a lelkiismerettel”?...

A Korán így beszél még a teremtés csodájáról:

„Vajon azt gondolja az ember, hogy szem elől tévesztjük őt? Nem volt-e ő egy kilövellt ondócsépp? Aztán vérrög? És (Allah) teremtette és megformálta (őt). És létrehozta abból a két nemet: a hímet és a nőtényt. Vajon nem lenne képes Ő arra, hogy a holtakat életre keltse?” (KORÁN, 75:36-40)

„Allah porból, majd (sperma)cseppből teremtett benneteket és aztán párokká tett titeket. És egyetlen nőtény sem viselő, és nem hozza [terhét] világra anélkül, hogy Ő ne tudná. És senki nem lesz hosszú életű, és senkinek nem rövidül meg az élete anélkül, hogy ne lenne az egy írásban. Könnyű ez Allahnak.” (KORÁN, 35:11)

Az ember Isten teremtménye, ezt nem tagadhatja meg. Sem-

milyen más magyarázatot nem tud felhozni ezzel kapcsolatban. A teremtése szerint, ahogy azt a fenti ája is tudunkra adja, nem is tévesztődik “szem elől”. Teremtésének nyilvánvaló célja van. Honnét fogja megtudni, mi ez?

Erre a kérdésre egyetlen válasz van: abból a könyvből, amit Isten küldött el neki...

GONDOLKODJUNK EL A KORÁNON

„És csak olyan férfiakat küldtünk el teelőtted [küldötteink gyanánt), akiknek [kinyilatkoztatást] sugalltunk. Kérdezzétek meg az Intés birtokosait, ha nem tudjátok! Nyilvánvaló bizonyítékokkal és Írásokkal [küldtük el őket]. És leküldtük hozzád az Intést, hogy megmagyarázd az embereknek azt, ami leküldetett nekik. Talán elgondolkodnak.” (KORÁN, 16:43-44)

Mit tud Ön a Koránról? Erre a kérdésre sokan várhatóan így válaszolnak: “A Korán, vallásunk szent könyve.” Arról azonban, ami a válasz lényege lett volna, vagyis a Korán tartalmát illetően, szinte semmi fogalmuk nem lenne. A Koránról a nép körében téves feltételezések léteznek. A Korán, általában a lakások falán lóg díszes őrizetben. Azt gondolják, hogy csak egy bizonyos kor fölött olvassák az emberek. Ráadásul azt hiszik, hogy a Koránt arabul kell olvasni, mivel azonban arabul nem tudnak, természetesen fogalmuk sincs arról, miről szólnak az áják.

A nép körében elterjedt az is, hogy a Koránnak nagyon figyelemre méltó, pozitív hatása, haszna van. Azt hiszik, hogy az, aki olvassa és azok, akikre utána az olvasó ráfűj, védve lesznek “gondtóbajtól”. Ebből a szempontból a Koránt egyfajta talizmánnak tartják, amely megvéd az ártalmaktól.

Vannak olyanok, akik még ennél is nagyobb tévedésben vannak a Koránnal kapcsolatban. Sőt, egyesek a Korán ájait jóslásra is felhasználják.

Röviden, a nép körében csupán pár ezerre tehető azoknak a száma, akik tudják, mit is ír a Korán és elgondolkoznak annak jelein. Ennek eredményeképpen érdekes értelmezések rakódtak a Koránra. Sok ember azt hiszi, hogy mindennek, amit az Iszlám nevében propagálnak, a Korán a forrása. Például rengetegen vannak, akik úgy tartják, hogy a “nazar bondzsú” (szemmelverés elleni védőgyöngy) a Korán ajánlása.

De hát mi is a Korán leküldésének valódi célja? Az áják erről így beszélnek:

„Igehirdetés ez az embereknek, hogy intés legyen az számukra, és tudják, hogy csupán Ő az Egyetlen Isten, és hogy szívleljék meg azok, akiknek eszük van!” (KORÁN, 14:52)

„Pedig könnyűvé tettük a Koránt az intésre. Ám van-e olyasvalaki, aki hallgat az intő szóra?” (KORÁN, 54:22)

„A róluk szóló híradásban intés van azok számára, akiknek van eszük. Ez nem holmi kitalált történet, hanem annak megerősítése, ami [kinyilatkoztatás gyanánt már] előtte volt és minden dolog magyarázata, útmutatás és könnyörület a hívő népnek.” (KORÁN, 12:111)

„Ez az Írás, amelyhez nem férhet kétség: útmutatás az istenfélők számára.” (KORÁN, 2:2)

A fenti áják, és még sok másik, hangsúlyozzák, hogy a Korán elküldésének célja az, hogy az embereket gondolkodásra ösztönözze, megismertesse velük Istent, Aki teremtette őket, s hogy “útmutatás” legyen az emberek számára. A Korán olyan könyv, amely mindenkihez szól, mindenkit a helyes útra vezet, aki tiszta tudattal és lelkiismerettel rendelkezik.

Így hát, először is azokat a tévhiteteket kell a helyükre tenni, amelyek a Koránra vonatkoznak. A Korán nem csak Mohamed próféta-nak (béke legyen vele) szól, mint ahogyan azt sokan képzelik. Mindenkinek, aki azt vallja magáról “muszlim vagyok”, a Koránhoz kell fordulnia. Vagyis vallását nem a társától, legjobb barátjától, a ke-rület magas beosztású embereitől vagy a zarándokoktól kell megtanulniuk, hanem elsősorban a Koránt kell segítségül hívniuk. Mi-vel ez nem így történik, minden társadalomban más-más értelmezése

van az Iszlámnak, olyan hagyományok, legendák és hiedelmek szivárogtak be a vallásba, amelyek nem találhatóak meg a Koránban. Ha az ember mindenféle javallat befolyása alól kibújva, a lelkiismeretére és az értelmére támaszkodva olvassa a Koránt, ezt az előbb említett igazságot maga is világosan észre fogja venni.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a Korán csak a VII. századi muszlimoknak szól, vagy pedig csupán elenyésző része az, ami a mai embert szólítja meg. Az ilyen mentalitású ember – a legjobb szándékkal is – megelégszik a Korán “olvasásával” és azt gondolja, hogy ezzel a rá eső feladatot teljesítette is. Bár a “Korán-olvasás” önmagában is istenszolgálat, a legfontosabb dolog mégis az, hogy az ember alkalmazza, beépítse a mindennapi életébe azt, amit olvasott.

A Korán “egyres korokhoz való alkalmazásának” felvetői képtelenek voltak észrevenni azt, hogy a Korán minden kornak és minden társadalomnak tartalmazza a jellemzőit. Aki tiszta értelemmel olvassa a Koránt az látja, hogy a Koránban előforduló személyek, népek példája a mai kort és a történelem minden korszakát megmagyarázza.

A Korán tartalmazza a vallástól elforduló (hitetlen) társadalmak minden hibáját, romlottságát és tévelygését, leírja e társadalmak vallással szemben mutatott reakcióit, elemzi az egyes személyiségeket. Ezek a leírások és elemzések azok, amelyek napjaink világára is ráil lenek s egyben alátámasztják a Korán “szociológiai csodáját”.

Aki azért olvassa a Koránt, hogy alkalmazza és megtesz minden tőle telhetőt ennek érdekében – s akkor ő már a “hívővé” válás útjára lépett – nap nap után meglepődve veszi észre, hogyan fogja át a Korán életének minden pillanatát. Ezáltal gyarapodni fog a Koránba vetett hite is. A Korán részletesen leírja, hogyan nézzen szembe a hívő a dolgokkal, amik érik őt, milyen viselkedést tanúsítson. Ha valaki megelégszik a Korán “olvasásával” és lemond arról, hogy alkalmazza, az rosszabb helyzetben van, mint gondolnánk. Isten a zsidókat “könyvet cipelő számár”-hoz hasonlítja azért, amiért nem alkalmazták a gyakorlatban a Tórát:

„Akiknek a Tóra terhét kellene hordaniok, de aztán nem bírták azt el, azok hasonlatosak a számárhoz, amely könyveket cipel. Milyen rossz példát mutat föl az a nép, amely hazugságnak tartja Allah jeleit! Allah nem vezeti az igaz útra a vétkes népet.” (KORÁN, 62:5)

A KORÁN VALLÁSA ÉS AZ ELŐDÖK VALLÁSA

„És ha elkövetnek valamilyen gyalázatosságot,
azt mondják: 'Mi úgy találtuk, hogy [már] atyáink [is]
ezt tették és Allah rendelte el azt nekünk. Mondd:
'Allah nem rendel el gyalázatosságot!
Vajon olyasmit állítotok Allah terhére, amiről [semmit] nem
tudtok?'" (KORÁN, 7:28)

„És ha azt mondják nekik: 'Kövessétek azt,
amit Allah leküldött [kinyilatkoztatás gyanánt]!'
azt mondják: 'Nem! Mi azokat [a szokásokat] követjük,
amiket atyáinknál leltünk föl.' És ha vajon az ő atyáik
nem értettek semmit, és nem vezéreltettek az igaz úton?'"
(KORÁN, 2:170)

Azt gondolni, hogy egy olyan közösségben, ahol a Koránt figyelmen kívül hagyják, valóságos értelmében meg lehet élni a vallást, lehetetlen. Ezen a ponton jól el kell különítenünk egymástól a Koránban kinyilatkoztatott vallást és a nép körében élő vallást. Nagyon figyelni kell arra, hogy ha a vallást nem a Korán alkalmazásaként, hanem az előtünk éltek hagyományainak folytatásaként értelmezzük, akkor az a vallás már nem lehet Iszlám.

Manapság a nép körében vallásosnak tartott számos emberről derül ki, hogy fogalma sincs a Koránról. A vallást egyszerűen az őseitől maradt örökségként kezelik, amelytől – ha Isten úgy akarja – tévedés azt várni, hogy bármiféle értéke legyen Istennél.

A buddhisták, a zsidók, a totemimádó afrikai törzsek és még számos nép úgy alkalmazza a vallásukat, ahogyan atyáiktól látták, és ezeknek egyike sem az igaz vallás. Ugyanis ezekben a vallásokban, az igaz vallástól eltérően, nem Isten megelégedésének elnyerése a cél, hanem egy a hagyomány folytatásából következő nosztalgikus érzés, olykor pedig némi haszonszerzés.

A Korán által tanított vallásnak viszont Isten tetszése az alapja. Egy muszlimnak ezt kell alapelveként szem előtt tartania. Így szól egy ája ezzel kapcsolatban:

„Vajon ki a jobb? - az-e, aki az istenfélelemre és [Allah] tetszésére alapozta az építményét, vagy az, aki egy vízmos-ta, omlásra kész homokpad szélére alapozta az építményét, amely vele együtt a gyeheenna tűzébe omlik? Allah nem vezeti a vétkes népet.” (KORÁN, 9:109)

Ahogyan az ája is mutatja, nem csak hogy helytelen a nem Isten tetszésére alapozott hit és vallás-értelmezés, de iszonyatos véget is hozhat magával.

Az emberek általánosságban azt gondolják, hogy a vallás mindenféle természetfeletti eseményből, számtalan babonából és ceremóniából áll. Mindemellett sokaknak feltűnik az is, hogy ezek a hagyományok ésszerűtlenségekre támaszkodnak. De ahelyett, hogy vennék a fáradságot arra, hogy felkutassák, mi a helyes, egy másik utat választanak: ahogyan fent is említettük, “tisztos távolságban tartják magukat a vallástól”. Kényelmesebb elfogadni a sületlenségeket, amelyek nem is a vallásból fakadnak, de a hagyomány a vallás részeként állítja be őket, mint utána járni az igazságnak. Ez pedig egyfajta legalizált magyarázatot ad szerintük arra, hogy hátat fordítanak a vallásnak. De az az ember, aki így viselkedik, téved.

AZ IGAZHITŰ EMBEREK ÉS A KÉPMUTATÓK

„Mondd: 'Kié a föld, s az, aki rajta van - ha tudjátok?'
Azt fogják mondani: 'Allahé.' Mondd: 'Hát nem hallgattok az intő szó-
ra?' Mondd: 'Ki a hét ég Ura és ki a hatalmas trónus Ura?'
Azt fogják mondani: '[Minden] Allahé.' Mondd: 'Hát nem akartok isten-
félők lenni?' Mondd: 'Kinek a kezében van az uralom mindenek fölött,
úgy, hogy ő ad védelmet, ám Őellene nincsen védelem - ha tudjátok?' Azt
fogják mondani: '[Minden] Allahé.' Mondd: 'Miféle varázslat tart hát igé-
zetében benneteket?' Nem! Elhoztuk hozzájuk az Igazságot. Ők azonban
hazudnak.” (KORÁN, 23:84-90)

Térjünk vissza ahhoz a példához, amit a könyv elején említettünk. Hangsúlyoztuk, hogy a város lakói között van egy csoport, amely minden értelemben különbözik a többi embertől. Említettük, hogy erre a csoportra a városlakók döntő többsége rossz szemmel néz és ellenségesen viselkedik velük. Azt is mondtuk, hogy ennek a csoportnak útmutatásul birtokában van egy könyv, amelyet az juttatott el hozzájuk, aki a városnak és minden másnak a birtokosa.

Ez az embercsoport nem más, mint azok, akiket Isten muszlimoknak nevezett el.

„És szálljatok harcba Allahért a harc érdeme szerint! Ő titeket választott ki. És ő nem szabott ki rátok a vallásban semmi olyat, ami terhes lenne [nektek]: atyátok, Ábrahám vallását [szabta ki]. Ő nevezett muszlimoknak benneteket már korábban és [most] ebben a Koránban, hogy a küldött tanú legyen veletek szemben, ti pedig tanúk legyetek a többi emberrel szemben! Végezzétek el az istentiszteletet, adjátok oda a zakatot és [védelmet keresve] ragaszkodjatok Allahhoz! Ő a ti pártfogótok. Milyen

nagyszerű pártfogó és milyen nagyszerű segítő!” (KORÁN, 22:78)

„Ki beszélhetne szebben annál, aki Allahhoz fohászkodik, jóra valóan cselekszik és azt mondja: 'Azok közé tartozom, akik alávetik magukat [neki].’” (KORÁN, 41:33)

Van itt egy dolog, amire figyelmet érdemel: az emberek nem nézik jó szemmel a hívőket... A példában szereplő város egy “tudatlan város” volt. Egy társadalom “tudatlansága” nem jelenti azt, hogy az illető társadalom hitetlen. Éppen ellenkezőleg, a Koránban szereplő “tudatlan” társadalmak magukat “vallásosnak” tartják. A vallás azonban, amihez kötődnek, nem az igaz vallás. Talán igaz vallásnak nevezik vallásukat, ám a vallás, ami szerint élnek a hagyomány vallása, olyan vallás, amely őseiktől maradt rájuk, s melyhez kitartóan ragaszkodnak. Olyan eltévelyedett vallás-értelmezés, melyről azt hiszik, hogy helyes. A Korán így hangsúlyozza a “tudatlan” társadalmaknak ezt a tulajdonságát:

„És ha azt mondják nekik: Kövessétek azt, amit Allah elküldött!” - azt mondják: „Nem! MI azokat [a szokásokat] követjük, amelyekben atyáinkat leltük föl.” És ha vajon a Sátán a [Pokol] izzó tűzének a büntetéséhez szólít?” (KORÁN, 31:21)

A “tudatlan” társadalom legfőbb jellemzője az, hogy a hagyományt, amit védelmez, Isten nevében védelmezi. Ez igazából egy nem őszinte védelmezés és a “tudatlan” társadalom tagjai nem kötődnek Istenhez. Mégis ennek a társadalomnak a tagjai, főként a fontos-hangadó emberek, egyfolytában Isten Nevét említik. Úgy, ahogy azok, akik bár a lehető legnagyobb bünt követték el, amikor megölték Isten egyik prófétáját, mégis Isten nevében esküdöztek:

„És volt a városban kilenc férfi, akik romlást terjesztettek a földön, és nem cselekedtek üdvösen. Azt mondták: 'Esküdjetek meg kölcsönösen Allahra, hogy megrohanjuk őt és háza népét az éjszaka! Aztán azt mondjuk a legközelebbi rokonának, hogy nem voltunk szemtanúi az ő házanépe pusztulásának és hogy csakis az igazat mondtuk.’” (KORÁN, 27:48-49)

A “tudatlanok” között van olyan csoport is, amely ismeri a

Koránt, és bár esküszik, hogy a Koránnak megfelelően él, az “evilág múlandó javait” részesíti előnyben és haszonleső. Annak ellenére, hogy minden, amit tesznek, képmutatás, önmagukat “példás muszlimoknak” tekintik:

„És követte őket a következő nemzedék, amely örökölte az Írást. Ők az evilági [élet] forgandó javai után kapkodnak és azt mondják: „Megbocsátás adatik nekünk.” És hogyan hasonló forgandó javak kínálóznak nekik, akkor azok után [is] kapkodnak. Vajon nem köttetett velük az Írás szerződése, hogy ne mondjanak Allahról mást, mint az Igazságot? Holott tanulmányozták azt, ami [az Írásban] van. A túlvilági lakhely jobb azoknak, akik istenfélők. Vajon nem éltek az eszetekkel?” (KORÁN, 7:169)

Ezesetben, ahhoz hogy megértsük, valaki hívő-e vagy sem, egy kicsit jobban meg kell őt vizsgálnunk. Mert nem biztos, hogy az az ember, aki folyamatosan úgy beszél az Iszlámról, mintha ő maga a legjobb muszlim lenne – és erre a fenti ája a tanú – valóban muszlim, valóban hívő. Azt hinnénk, hogy a fenti ájában szereplő emberek képezik a kivételt. A Korán versei viszont nem erről tesznek tanúságot. Számos ája említ olyan embereket, akik bár muszlim-hívőnek tartják magukat s ezt terjesztik magukról, valójában fennhéjázók, és sokkal rosszabb a helyzetük:

„Akadnak olyanok az emberek között, akik azt mondják: ’hiszünk Allahban és a Végső Napban’; anélkül, hogy valóban hinnének. Megpróbálják becsapni Allahot és azokat, akik hisznek, ám csupán önmagukat csapják be, anélkül, hogy tudnák. Szívük beteg, s Allah [még] súlyosbítja betegségüket. Keserves büntetés lesz az osztályrészük azért, mert hazudnak.” (KORÁN, 2:8-10)

További áják így tudósítanak arról, hogyan válaszolnak a fent említett “képmutatók” a kérdésekre, amelyeket feltesznek nekik:

„Mondd: ’Ki lát el benneteket az égből és a földből, vagy kinek van hatalma a hallás és a látás fölött? És ki hozza a világra az élő a halottból és a halottat az élőből? És ki irányítja az Igét?’ Azt mondják majd: ’Allah.’ Mondd: ’Nem akartok hát istenfélők lenni?’ Íme ez Allah, a ti igazi Ura-

tok. Mi egyéb lenne az Igazságon túl, mint a tévelygés? Hogy fordulhattok el így Allahtól?” (KORÁN, 10:31-32)
„Ha megkérdezed őket, hogy ki teremtette őket, bizonyosan azt mondják: 'Allah!'. Hogy fordulhatnak el ennyire [Tőle]?” (KORÁN, 43:87)

A fenti áják bizonyítják, hogy azok a kritériumok, amik alapján valaki valóban hívőnek mondhatja magát, nem egyeznek azokkal, amik a tudatlan társadalmak “vallásosait” jellemzik. A “tudatlan társadalom” szerint, hívőnek lenni elegendő, ha valaki azt mondja, (ha megkérdezik) “hála Istennek, muszlim vagyok” és elég, ha megfontoltan betart bizonyos viselkedésformákat, amiket a társadalom szentesít. A hívő azonban, akiről Isten a Koránban szól, ettől nagyon eltérő tulajdonságokkal rendelkezik.

A HÍVŐ A KORÁN SZERINT

„Azok az [igazi] hívők, akik, ha Allah megemlítettik, akkor a félelemtől elszorul a szívük, s amikor a verseit hirdetik nékik, akkor az gyarapítja őket a hitükben, és akik az ő Urukra hagyatkoznak.” (KORÁN, 8:2)

„Ő titeket választott ki. És ő nem szabott ki rátok a vallásban semmi olyat, ami terhes lenne [nektek]:

atyátok, Ábrahám vallását [szabta ki]. Ő

nevezett muszlimoknak benneteket már korábban

és [most] ebben a Koránban.” (KORÁN, 22:78)

Ki beszélhetne szebben annál, aki Allahhoz fohászkodik, jóra valóan cselekszik és azt mondja: “Azok

közé tartozom, akik alávetik magukat [Neki].” (KORÁN, 41:33)

Ahhoz, hogy az ember muszlimnak mondhassa magát, az első feltétel az egyetlen Isten szolgálata. Az Iszlám nem más, mint ennek az egyetlen feltételnek a megvalósulása különböző formákban. Minden, ami nem erre az alapelve épül, nem Iszlám, hanem “tudatlanság”. A valóság, amit ezzel az egy mondattal kifejezünk, sokkal mélyebb jelentést hordoz, mint azt az emberek gondolnák. Mert a “tudatlan társadalom”-hoz tartozó, ám magát hívőnek tartó emberek egyike sem gondolja azt, hogy Istenen kívül mást szolgálna. Persze hogy egyikük sem helyez maga elé szobrot, miközben imádkozik (már az ünnepeken vagy a pénteki közösségi ima alkalmával, amikor imádkozik) és nem azt imádják! S mivel nem így tesznek, mindjárt azt állítják magukról, hogy ők Istent szolgálják.

A valóság azonban korántsem az, mint amit kívülről látunk. Az ellentmondás abból fakad, hogy a “szolgálatot” kizárólag úgy értelmezik: “valaki előtt leborulni”. A “szolgálat” kifejezés értelmét azonban nem az a téves és leszűkített definíció magyarázza meg, amit a “tudatlan társadalom” rárótt. Hogy mit jelent a “szolgálat”, azt a Koránban kell keresnünk:

„A dzsinneket és az embereket azért teremtettem, hogy Engem szolgáljanak.” (KORÁN, 51:56)

A fenti ája azt adja tudtunkra, hogy Isten a dzsinneket és az embereket azért teremtette, hogy “csakis Őt szolgálják”. A hívő természetesen ehhez a definícióhoz tartja magát, vagyis Isten teremtésének megfelelően, nem csinál mást, mint Őt szolgálja.

Hogy mit jelent Istent szolgálni, hogyan kell Istent szolgálni, arról a következő ája ad felvilágosítást:

„Mondd: „Az istentisztelem az áldozat[i állat]om, az életem és a halálom Allahot illetik, a teremtmények Urát!” (KORÁN, 6:162)

Ahogy az ája rámutat, Isten szolgálata nem merül ki az imádkozásban és az áldozatban, hanem a hívő egész életét, sőt halálát is magában foglalja. A hívő egész életét azzal tölti el, hogy Istent szolgálja. Ezért cserébe elnyeri Isten tetszését, kegyelmét és végtelen kertjét, amely azok számára, akik nem ismerik az Iszlámot, teljességgel felfoghatatlan érték.

Ha pedig az életet Isten tetszésének elnyerésén kívül más célok felé irányítjuk, az a Korán kifejezésével élve, “sirk”, vagyis társítás. A próféták a történelem során végig arra hívták az embereket, hogy hagyjanak fel a társítással. A Korán hírül adja, hogy minden “tudatlan társadalom” társító társadalom. Ebből következően, jelenleg a világ döntő többsége többistenhitű vallást képvisel. Ebben a többistenhitű világban egyedül a muszlimok csoportjai azok, akik az Egyetlen Istent szolgáló igaz vallást követik. A muszlimok mindössze ennyit mondanak:

„Mondd: „Ti emberek! Ha kétségben vagytok az én vallásom felől [akkor tudjátok meg]: Én nem szolgálom azokat, akiket ti Allah helyett szolgáltok; de szolgálom Allahot, aki magához szólít majd benneteket. Én parancsot kaptam, hogy hívő legyek a hívők között.” (KORÁN, 10:104)

Hogyan is szolgálja az ember Istent? Hogyan telik élete, amely csak Isten szolgálatából áll? Önsanyargatással tölti napjait, ahogyan a tudatlan társadalmak képzelik? Vagy netán olyan ember modelljét követi, aki mozdulatlan és magába zárkózott?

Nem ... Ő nem olyan “vallásos” modell szerint él, amelyet a tudatlanok képzelnek el, hanem azt a “hívő”-modellt követi, amit Isten a Koránban tanított neki. Mivel nem jellemzője az erőltettség, amely

abból fakad, hogy mások szemében 'vallásos'-nak állítsa be magát, nem nyomasztja őt annak a "vallásos" modellnek a követése sem, amely hagyományokra támaszkodik, ám távol áll a Korántól. Csakis Istenért él, Istenért dolgozik-munkálkodik, Isten tetszéséért használ ki minden lehetőséget, ami megadatik neki.

Tudnunk kell, hogy ez nem az az út, amely az embert korlárok közé szorítja és megfosztja az "élet szépségeitől", ezt hiszik ugyanis azok, akik nem ismerik az Iszlámot. Éppen ellenkezőleg, az az ember, aki csakis Istent szolgálja, a lehető legszabadabb, legnyugodtabb, legvidámabb és legboldogabb ember. Megszabadul a "hamis istenségek" rabigájától, amelyek megbéklyózták őt. A temérdek félelem, mint például "mit gondolnak rólam az emberek?", "mit csinállok, ha ez és ez nem szeret engem?", "mi lesz, ha kirúgnak a munkahelelyemről?", eltávolodik tőle. Megmenekül a rengeteg képzeletbeli istenség szolgálatától, melyek gyengék, igazságtalanok, értelmetlenek és semmire sincsen erejük. Ehelyett a Mindenható, végtelen értelem és szépség Birtokosához, a mindent ellenőrzése alatt tartó, végtelenül jószágos és igazságos Istenhez kötődik. Ahogyan a Korán mondja, ő "szilárd kapaszkodót ragadott meg":

„Nincs kényszer a vallásban! Immár látván látszik az igaz út különbsége a tévelygéstől. Aki megtagadja a bálványokat és hisz Allahban, az szilárd fogantyúba kapaszkodik, amely nem szakad el. Allah [mindent] hall és [mindent] tud.” (KORÁN, 2:256)

Sőt, a Korán hírül adja azt is, hogy a küldöttek, akik csakis az Egyetlen Isten szolgálatára hívták az embereket, felszabadítóként jöttek el, olyanokként, akik "leveszik róluk a bilincseket":

„Aki követik a küldöttet, a pogány prófétát, akit megtalálnak maguknál írással [hírül adva] a Tórában és az Evangéliumban - aki megparancsolja nekik, ami helyénvaló, és megtiltja nekik, ami elvetendő, aki megengedi nekik a jó dolgok [élvezetét] és tilalmasnak nyilvánítja nekik a tisztátalan dolgok [élvezetét], és aki leveszi róluk a súlyos terhet és a bilincseket, amelyek rajtuk voltak. Akik tehát hisznek benne, támogatják és segítik őt, és követik a fényt, ami leküldetett vele - azok boldogulnak.” (KORÁN, 7:157)

Egy másik ájában Isten így írja le a hívőket:

„A muszlimoknak és a hívőknek, s azoknak, akik alázatosan alávetik magukat, akik az igazat mondják, akik állhatatosak, akik szerények, akik alamizsnálkodnak, akik bőjtölnek, akik szemérmükkel [ön]megtartóztatók, akik gyakorta megemlékeznek Allahról, mindezeknek - legyenek ők férfiak avagy nők - Allah megbocsátást és óriási fizetséget készített elő.” (KORÁN, 33:35)

A hívőnek Istennel őszinte, közeli kapcsolata van. Isten a hívő egyetlen igaz barátja, az egyetlen segítője. A Korán így mondja el Ábrahám történetét, aki erős kötődéssel kötődött Urához, hogy példa legyen a muszlimok számára:

„[Ábrahám] azt mondta: „Mit gondoltok, minek a szolgálatára adtátok magatokat ti és régesrégii őseitek? Bizony, ők [mind] ellenségem nekem - kivéve a teremtmények Urát, aki megteremtett engem és ő vezérel engem, és aki enni és inni ad nekem, és ha megbetegszem, akkor ő gyógyít meg, és aki a halálba küld, aztán életre kelt engem, és akihez az a kívánságom, hogy bocsássa meg a vétkeimet az Ítélet napján. Uram! Ruházz föl bölcsességgel engem, és add, hogy csatlakozhassam az igazakhoz, és juttass nekünk igaz dicséretet a későbbi [nemzedékek] között, és helyez engem a gyönyörűség kertjének örökösei közé! És bocsáss meg az én atyámnak! Bizony, tévelygő ő a tévelygők között! És ne boríts szegyenbe engem azon a napon, amikor föltámadásuk lesz, azon a napon, amikor nem használ sem vagyont, sem fiúgyermeket” (KORÁN, 26:75-88)

A Korán nem csak a hívő nyugalmáról ír, mely az Egyetlen Isten szolgálatából fakad, hanem lefesti a számtalan istenséget imádók példáját is:

„Allah példabeszéddel él: Egy férfit egymással civódó részestársak birtokolnak, egy másik pedig egyetlen emberé. Vajon egyformák-e ők a példabeszédben? Dicsőség Allahnak! De nem! A legtöbben közöttük nem tudják [ezt].” (KORÁN, 39:29)

A hívő egyik legfontosabb tulajdonsága, hogy levetkőzi a gőgöt vagyis megszabadul attól, hogy önmagának tessenék, más szóval, önmagát istenítsé. Ennek segítségével megtanul Istennél menedéket keresni. Nincsen megelégedve önmagával, ezért folyton fejleszti magát, nem zárkózik magába. A Korán szerint a hívő minden egyes nap igyekszik még közelebb kerülni Istenhez. Szerénysége megmutatkozik minden cselekedetében. Isten ekképpen szól az Ő alázatos szolgálóiról, akiket példaként említ, az egyik ájában:

„A Könyörületes szolgálói azok, akik szerényen járnak a földön, és ha a tudatlanok megszólítják őket, azt mondják: 'Békesség'.” (KORÁN, 25:63)

Akiket, Istentől elfordulva, saját eszük olyannyira eltölt büszkeséggel, hogy szinte istenítik saját magukat, azok a legnagyobb tévedésbe esnek. A Korán így beszél azokról az emberekről, akik bár lelkük mélyén tudják, mi a helyes, és el is fogadják azt, büszkeségük mégis fennhéjázóvá teszi őket és hátat fordítanak az igazságnak:

„És - noha lelkük mélyén meg voltak győződve róla - vétkes és fennhéjázó módon megtagadták azt. Ám nézd meg, milyen végre jutnak azok, akik romlást okoznak!” (KORÁN, 27:14)

Ellentétben a büszke és dölyfös emberrel, aki hitetlenségében az igaz úttól messze tévelyeg, a hívő egész életében azon igyekszik, hogy eleget tegyen a kötelezettségnek, amit Isten rótt rá. A legnagyobb akadály, amivel találkozhat, saját maga. A Korán így ír az ember lelkéről, amely a rosszra csábít:

„Egyáltalán nem mentem föl magam! Az [emberi] lélek bizony folyton-folyvást a rosszra ösztökél, kivéve, amikor az uram megkönyörül. Bizony, az én uram megbocsátó és könyörületes.” (KORÁN, 12:53)

A hívő élete azzal telik, hogy ösztönénje és a jobbik oldala küzdelmet vívnak egymással. A hívő folyamatosan ösztönénje ellen dolgozik, amely Isten tetszése ellen való, váratlan alternatívákat kínál neki. Az ösztönént, mely félelmet ébreszt, életunttá tesz, reménytelenségbe taszít, érdektelenségbe sodor, és más hasonló akadályokat próbál a hívő útjába gördíteni, a hívő lelkesedéssel, elszántsággal, bátorsággal, türelemmel győzi le. A hívő sosem tér le az útról, amelyen

jár, mert az az ő egyetlen barátjának, egyetlen segítőjének, egyetlen támaszának, Istennek az útja. Persze a hívő küzdelme ezzel még nem ér véget. A Korán – akár közvetlenül, akár közvetett módon – gyakran hív arra, hogy tanácsoljuk a jót, a rossztól pedig tartssuk távol magunkat és társainkat.

Ahogy a Korán ájái is leírják, az ember Isten földi helytartója, akire Isten a földet bízta megőrzésre. Ezért eszmei szinten óriási küzdelmet kell vívnia azokkal, akik elfordítanak Isten útjától, akik elnyomják a többieket, zsarnokoskodnak felettük. Hiszen ez egy olyan felelősség, amit a Korán rótt rájuk.

Csakis az a társadalom képes teljes mértékben az igazságnak megfelelően és helyesen élni, amelyet olyan emberek irányítanak, akik ragaszkodnak a Korán erkölcséhez. A hívő olyan ember, aki Isten tetszését keresve él, igazságos az emberekhez és a jóra inti őket. Bármekkora is legyen a felelősség, ami rájuk nehezedik, a hívők soha nem fordítanak hátat annak az erkölcsnek, amit Isten tanított nekik. A Korán így ír erről a tulajdonságról:

„...akik, hogyha hatalmat adunk nekik a földön, akkor elvégzik az istentiszteletet, odaadják a zakatot, megparancsolják, ami helyénvaló és megtiltják azt, ami elvetendő. Allahra tartozik a dolgok kimenetele.” (KORÁN, 22:41)

Bármilyen feladattal is szembesülnek, akik nem félik Istent, azok mindig saját hasznukat keresik, pozícióért, hírnévért, javakért versengenek egymással. Ezért egy olyan társadalom életében, ahol ilyen emberek a hangadók, soha nem jöhet létre valóságos értelemben vett békesség és boldogság.

Ezzel szemben, a hívők minden körülmények között nagy gonddal igyekeznek távol tartani az embereket a rossztól, igyekeznek szép viselkedésre buzdítani őket, példát statuálni nekik és “megparancsolni” azt, ami jó. Munkálkodásuk során sosem válnak érdektelenné. A Korán így írja le a hívők megingathatatlan személyiségét:

„Mennyi prófétával tusakodtak ezernyi ezren! Ám ők nem lankadtak amiatt, ami sújtotta őket [harcukban] Allah útján, nem erőflenedtek el, és nem adták be a derekukat. Allah szereti azokat, akik állhatatosak. És nem mondtak semmi mást, csak azt, hogy: 'Urunk! Bocsásd

meg a mi bűneinket, s azt, hogy nem tartottunk mértéket a viselkedésünkben; és erősítsd meg lábunkat és segíts minket a hitetlenek népe ellen!” És adott nekik Allah evilági és szép túlvilági jutalmat. Allah szereti a jóra valókat. Ti hívők! Ha hitetleneknek engedelmeskedtek, akkor eltántorítanak benneteket és kárvalottan fogtok eltántorodni.” (KORÁN, 3:146-149)

Az őszinte hívő és a képmutató között az egyik legalapvetőbb különbség, hogy a hívő, amikor a vallásról beszél, nem remél semmiféle hasznot az emberektől. A célja nem a pénz, a javak, a pozíció vagy az emberek tetszése, hanem csakis Isten megelégedésének elnyerése. A hívő csakis Istennél keresi a jutalmát. A Korán számos, ezzel kapcsolatos áját tartalmaz, melyek a próféták követendő erkölcsét példázzák. Ezek közül néhány így szól:

„Ha elfordultok [ti látjátok kárát]. Én nem kértem tőletek fizetséget. Aztán fizetségem egyedül Allahra tartozik. Parancsot kaptam, hogy azokhoz tartozzam, akik alávetik magukat [neki]!” (KORÁN, 10:72)

„Ők azok, akiket Allah az igaz útra vezérelt. Kövesd hát az ő útmutatásukat! Mondd: „Nem kívánok érte tőletek fizetséget. Intés az csupán a teremtményeknek.” (KORÁN, 6:90)

A hívő példás erkölcsű. Mivel nem az a fajta ember, aki az evilág apró-cseprő dolgai után szalad, nyugodt, elnéző és megbocsátó. Nem érzelmei, hanem értelme szerint cselekszik, nem dühödik fel. Ön-feláldozó, segítőkész és udvarias. A hívők e nemes tulajdonságait a Korán így írja le:

„és akik állhatatosak és Uruk tetszésére áhítoznak és elvégzik az istentiszteletet és hozzájárulást adnak - titokban vagy nyíltan - abból, amivel gondoskodtunk róluk, és a rosszat jóval háritják el - ők azok, akiké a végső lakhely lesz.” (KORÁN, 13:22)

„akik adakoznak, akkor is, ha jól, akkor is, ha rosszul megy a soruk; akik erőt vesznek haragvásukon és elnézőek az emberek iránt. Allah szereti a jóra valókat.” (KORÁN, 3:134)

„Gyakorold a megbocsátást, rendeld el azt, ami állandó, és fordulj el a tudatlanoktól!” (KORÁN, 7:199)

„Valamely rossztett fizetsége egy hozzá hasonló rossztett. Aki azonban megbocsát és kész a békülésre, annak Allahnál van a fizetsége. Bizony, Ő nem szereti a vétkeket.” (KORÁN, 42:40)

„és akik nem tesznek hamis tanúságot és ha üres fecsegés akad útjukba, akkor emelt fővel mennek tovább.” (KORÁN, 25:72)

„És - noha nékik is kedves az - ételt adnak a szegénynek, az árvának és a fogolynak.” (KORÁN, 76:8)

Azt is tudnunk kell azonban, hogy egy hívőnek is lehetnek hibái. Ez szükségszerűen következik abból, hogy ember és ezáltal szolgál. Az igazhítű muszlim késlekedés nélkül kéri Istentől hibáinak megbocsátását és gondosan kijavítja azokat. Semmilyen tévedés nem keseríti el őt, mert ő Isten végtelen kegyelmébe vetette bizalmát. A Korán így hangsúlyozza ezt:

„És akik, ha valami szégyenletes dolgot követnek el, vagy sajátmaguk ellen vetkeznek, akkor megemlékeznek Allahról és vétkeik megbocsátásáért esedeznek - és vajon ki bocsátana meg a vétkeket, ha nem Allah? -, és akik nem átkodnak meg [bűnös] cselekedetükben - tudván, [hogyan az bűn].” (KORÁN, 3:135)

A hívő legjobb barátja Isten és a többi hívő, aki szintén Isten barátja. Ha valaki Isten ellensége, legyen az akár a hívőhöz legközelebb álló személy, az már nem lehet az ő barátja. Az a hívő pedig, aki Istenhez kötődik, a másik hívő testvére, még akkor is, ha hitükön kívül semmi közös – származás, társadalmi státusz, anyagiak – nincs bennük. Ők, Istenért eljutottak a felsőbbrendű szeretethez, Isten pedig szereti azokat az embereket, akik elfogadóak.

A hívőnek rendkívül tiszta az elméje. Mivel Istenben bízik és Neki veti alá magát, elméjében nem motoszkálnak felesleges félelmek, aggodalmak és elszomorító dolgok. „Akli-szelím”, vagyis egészséges elmével rendelkezik. Ezáltal gondolkodása nemes és széleskörű, felfogja a dolgok apró részleteit, rejtett oldalait. Tudása van, bölcs és intelligens.

Évilági tartózkodása rövid. A túlvilágra készül, a végső lakhelyre, fejleszti magát, lelkét minden nap egyre jobban megismeri. Azt az időt pedig, ami itt rendeltetett el neki, siker és tisztesség övezi, ahogyan Isten igaz szolgájához illik.

A SAJÁT MAGUNKKAL TÖRTÉNŐ ELSZÁMOLÁS

„Ti hívők! Féljétek Allahot! És minden lélek
figyelje azt, hogy mit küldött előre holnapra!
És féljétek Allahot! Allahnak tudomása van arról,
hogy mit tesztek. És ne legyetek hasonlóak azokhoz,
akik elfelejtették Allahot, s ő ezért elfeledtette velük
önmagukat. Ők a gonoszak.”

(KORÁN, 59:18-19)

AKorán úgy írja le a hívőket, ahogyan azt az előző fejezetben elmeséltük. Azok az emberek, akik tudják, hogy Isten elégedett velük és kertekbe vezet majd őket, ezekkel a tulajdonságokkal rendelkeznek. Vajon feltettük-e valaha a kérdést saját magunknak, mi mennyire hasonlítunk ezekhez az emberekhez?

A Korán által bemutatott hívő-modell nyilvánvalóvá teszi, hogy ha Isten kérdőre von minket, nem elég azt mondani “hál’Istennek, én muszlim vagyok” és nem elég hellyel-közzel elvégezni néhány istenszolgálatot. Ez amolyan “ingadozó” istenszolgálat, melyről a Korán így beszél:

„És akad az emberek között olyan, aki Allahot ingadozva szolgálja. Ha valami jó éri őt, akkor megnyugszik benne. Ám ha valami megpróbálás sújtja őt, akkor köpönyeget fordít. Az evilág és a túlvilág kárvallottja ő! Ez a nyilvánvaló kárvallás!” (KORÁN, 22:11)

Azok, akik azt gondolják magukról, hogy elegendőek önmaguknak, még valamiben tévednek: azt hiszik, elég ha ők jámbor emberek. A Korán viszont így ír arról, mi az, ami értékes Isten szemében és mi az, ami jó:

„Nem az a jámborság, hogyha orcákat Napkelet, vagy Napnyugat felé forgatjátok. A jámborság az, ha valaki

hisz Allahban, a Végső Napban, az angyalokban, az írásban és a prófétákban, s aki javait - bármily kedvesek is azok néki - odaadja a rokonainak, az árváknak, a szegényeknek, az úton járóknak, a koldusoknak, s a rabszolgák [kiváltására]; aki elvégzi az istentiszteletet és megadja a zakatot; [akik] teljesítik kötelezettségüket, ha kötelezettséget vállaltak; akik állhatatosak a szükségben, bajban és megpróbáltatásban. [Egyedül] ők az igazak és ők az istenfélők.” (KORÁN, 2:177)

A Korán világosan leírja, milyen egy hívő, ezért teljesen felesleges olyasmivel áltatnunk magunkat, hogy “az én szívem tiszta, nem ártok senkinek, persze hogy Isten szeret engem”. Isten azt várja el az embertől, hogy szolgálja Őt, nemcsak azt, hogy olyan ember legyen, akinek “tiszta a szíve és senkinek sem árt”. Ebből az következik, hogy aki nem szolgálja Istent és távol áll a hittől, annak semmiképpen sem lehet “tiszta” a szíve. A szív tisztasága csak úgy lehetséges, ha az ember betart minden isteni parancsot, ami a Koránban szerepel és az Isten által szabott határok között marad.

MILYEN VESZTESÉGEK ADÓDNAK ANNAK AZ EMBERNEK AZ ÉLETÉBEN, AKI TÁVOL TARTJA MAGÁTÓL A VALLÁST?

„Azt mondják: 'Nem létezik semmi más,
csak az evilági életünk. Meghalunk és élünk,
és csupán az idő pusztít el minket. Nincs nekik
tudomásuk arról. Csupán a vélekedésükkel hozakodnak elő.'”

(KORÁN, 45:24)

„És az emberek között akad olyan, aki tudatlanságában,
útmutatás és fényességes Írás híján vitába száll Allah felől.”

(KORÁN, 22:8)

A hívők, ahogy eddig említettük, csupa pozitív tulajdonsággal rendelkeznek. Ennek ellenére vannak olyan emberek, akik inkább távol maradnak a vallástól. Hogy megértsük az ilyen ember indítékait, meg kell kicsit vizsgálnunk, hogyan tekintett eddig az Iszlámra és a muszlimokra, meg kell néznünk, melyek azok az előítéletek, amelyek eddig befolyásolták őt. Itt a “teljességgel hitetlen”, “ateista” személyiséggel most nem fogunk foglalkozni. Az a modell, amiről mi beszélünk, nem más, mint annak a “vallásnak hátat fordító” embernek a modellje, akit társadalmunk termel ki magából.

A “vallástól távol” élő ember legfontosabb tulajdonsága, ahogy erre könyvünk elején kitértünk az, hogy a társadalom elvárásainak megfelelően cselekszik. Ez az ember bármit tesz, rögtön azzal a pszichológiával cselekszik, ahogyan a többség. Ez a pszichológia pedig kétségtelenül befolyásolja őt a vallásról alkotott véleményében is.

Ez az ember mindent, amit a vallásról gondol, a környezeté-

től tanulta. Életében egyszer sem olvasta a Koránt, nem tudja, mi van benne. Amire a “vallás” illetve a “muszlim” szó kapcsán emlékszik, azt mind hallomásból tudja vagy a nagyszüleitől látta. Amit környezetében a vallás nevében hallott, arról azt hiszi, hogy valóban a vallás részét képezi. Ha pedig a biológiatanára az evolúció védelmezője, filozófiatanára ateista, akkor mindjárt úgy érzi, hogy megvilágosodott (!), megértette a dolgok lényegét, túllépett számos dolgon. Mivel a vallásosság nevében csupa eltévelyedett embert, szervezeteket látott, továbbá a média miatt azt gondolja, hogy a muszlimok vagy vad-támadó, elavult gondolkodású, fanatikus, primitív emberek, vagy elkábultt, passzív, a világtól elszakadt, érdektelen személyek, akik nem törődnek a társadalommal és az eseményekkel, meg van győződve róla, hogy ő már ismeri az Iszlámot. Sőt úgy érzi, hogy azok, akik a konferenciákon a vallás és az Iszlám mellett modernitásról, a kornak való megfelelésről, a nyugatról vagy hasonló közismert témákról beszélnek, össze-vissza magyaráznak. És ha olyan emberrel találkozik, aki az ő nézeteit osztja, bizonyossága csak növekszik. A lelkiismeret hangját pedig, ami mást sugallna, ezzel a bizonyossággal elnyomja.

Nem készíti őt az igazság felkutatására az, hogy maga körül olyan vallásgyakorlatot lát, amely messze jár az ésszerűségtől, visszás és kezdetlegesnek tűnik. Ha van is igaz vallás, egyáltalán nem jönne jól, ha összetalálna vele. Miközben elnyomja lelkifurdalását, még véletlenül sem szeretne szembesülni számos tagadhatatlan igazsággal és az ezzel járó felelősséggel. Fél végiggondolni, hogy ha van egy olyan rendszer, amelyben Isten felelősséget rótt az emberre és később kérdőre fogja őt vonni, akkor ő attól, hogy egy életen át hátat fordít, még nem fog megmenekülni ettől a felelősségtől. Ezt a pszichológiát így érzékelteti a Korán:

„És eltiltanak attól [másokat], s [maguk is] távolmaradnak tőle. Ám csupán önmagukat döntik pusztulásba, anélkül, hogy tudnának róla.” (KORÁN, 6:26)

A társadalom túlnyomó többsége távol tartja magát a vallástól, ez támogatja őt abban, hogy ő is ugyanígy cselekedjen. Ráadásul nagy hatással vannak rá a társadalom híres és népszerű tagjai, akiknek “ragyogó” neve olyan embereket takar, akik elszakadtak a vallástól. A “társaság” egyébként is olyan életformát követ, amelyet ő maga is

igyekszik magáévá tenni. Azt hiszi, azzal hogy hátat fordít a vallásnak, máris “megfelel a kornak” és “azt teszi, amit a fontos emberek is tesznek”. E társadalmi pszichológia okozza azt, hogy az ilyen ember amiatt sem aggódik, mi lesz hitetlen viselkedésének eredménye a túlvilágon. Mert még ha bűn is a vallásnak hátat fordítani, nem törődni vele, lelkiismerete egy bizonyos ponton megnyugszik, hiszen ezt a bűnt számtalan “fontos emberrel” együtt követi el. Ez “a csoportosan elkövetett bűn kisebb felelősséggel jár” pszichológiájának tipikus példája.

Pedig a halál pillanatában minden ember egyedül marad. Semmit nem használnak majd neki a “fontos emberek”, a “sztárok” és a “társaság”. Az áják így írják le a túlvilág eseményeit:

„És valamennyien az Úr elé járulnak. És a gyengék azt mondják azoknak, akik fennhéztaztak: 'Mi a ti követőitek voltunk. Vajon el tudtok-e hártani tőlünk valamennyit Allah büntetéséből?' 'Ha Allah az igaz útra vezérelt volna bennünket' - mondták azok -, 'akkor mi is az igaz útra vezéreltünk volna titeket. Egyremegy nekünk, hogy nyugtalanok vagyunk-e, avagy állhatatosan tűrünk. Nincs hová meneklünk.'” (KORÁN, 14:21)

„Most pedig egyes-egymagatokban idejöttetek hozzánk úgy, ahogyan először megteremtettünk benneteket és magatok mögött hagytátok [mind]azt, amivel [földi életetekben] felruháztunk benneteket. És mi nem látjuk a ti közbenjáróitokat, akikről úgy vélekedtetek, hogy [velünk együtt] a ti részestársaitok ók. Bizony, elszakadtatok egymástól és eltűntek tőletek [a semmibe] azok, amikről [hitetlenségetekben] képzelődtetek.” (KORÁN, 6:94)

Mivel az embernek téves fogalmai vannak a “kiválóság”-ról, helytelen példákat választ ki magának az emberek közül. A “tudatlan” társadalomban “kiváló”-nak lenni annyi, mint pénzre, hírnévre és hasonló dolgokra szert tenni. “Kiváló” azonban csakis az lehet, aki őszintén közeledik Istenhez:

„És emlékezz szolgálókra, az erőskezű és látnok Ábrahámra, Izsákra és Jákobra! És különösképpen őket választottuk ki a [túlvilági] lakhelyre való intéssel. És ók a

kiválasztottak és a legjobbak közé tartoznak majd Nálunk.” (KORÁN, 38:45-47)

Az ember a társadalomtól különféle szokásokat vesz át. Mindekenélőtt azt gondolja, hogy minden társaságban egyfajta “státuszt” kell szereznie. Máskülönben mit fognak gondolni róla a körülötte lévő emberek, ez az, ami elméjét roppant módon foglalkoztatja. Míg végül az egyetlen dolog, ami eszébe jut egy társaságban az lesz, “vajon a többiek most mit gondolnak rólam?”. Ennek az embernek fogalma sincs arról, mit jelent Isten tetszését keresni. Ő csakis az emberek megalégedését keresi.

E vallást mellőző társadalom azt is megtanította neki, hogyan viselkedjen az ellenkező nemmel. A hitetlen társadalom, amelynek fő szlogenjei közé tartozik, hogy “tiszteljük a nőket és védjük a nők jogait”, gyakorlatilag teljesen kihasználja a nőt.

A “járás”-t, mint olyat, valósággal rákényszerítik az emberekre, miközben olyan cifra terminusokat hoznak divatba, mint a “flört”, a “boyfriend” vagy a “girlfriend”. A becsületet vagy a szemérmességet, amit a vallás határozottan fontosnak tart, a média különösen célozza és egészen finoman az ellentétes irányba igyekszik befolyásolni az emberek tudatalattiját. Előfordulhat, hogy egy 13-14 éves lányt “leszbikus”-nak bélyegeznek csak azért, mert még nem jár senkivel. Az a férfi, akit a sajtó agymosásának befolyása alatt álló környezete szinte nyilvános prostitúcióra ösztönöz, olykor a “homoszexualitás” vádjával találkozik, csak mert véleménye ellenkezik a környezetével. Azokat az embereket, akik önszántukból becsületesek akarnak maradni, a tömeg vagy meghurcolja vagy kiközösíti. Ezáltal a társadalom nyomása alá kerülnek. És amennyiben cselekedeteik nem felelnek meg a társadalom elvárásainak, kétségeik támadnak saját maguk felől és elveszítik önbizalmukat.

Az a fiatal, aki mindezen társadalmi befolyások hatására már éppen kezdi elfogadottnak tekinteni a prostitúciót, ezúttal azzal a propagandával szembesül, hogy a homoszexualitást normalitásként kell felfogni, mert ez a természetellenesség tulajdonképpen egy “választás”, ami csak az illető felekre tartozik. A homoszexualitás, a fanatizmus voltaképpen merészség, az ember saját korlátainak ledöntése, önmagának felülmúlása. Egy újabb dimenzió az erkölcsstelenség

területén, amin az embernek túl kell jutnia.

Másrészről a házasság, amely az Iszlámban Isten által legalizált kötelék azért, hogy a felek kölcsönös szeretetben, tisztelőben, mindenféle haszonlesés nélkül a legteljesebb életet élhessék, ennek a rendszernek az általános filozófiáját követve, nem más, mint kölcsönös élőlés. Ebben a rendszerben egy férfi számára az a nő az ideális feleség, aki életének hátralevő részében foglalkozik vele, ki-mossa a ruháját, főz rá és kielégíti testi vágyait. A nő pedig, akibe belenevelték, hogy a “férjet meg kell fognia”, olyan eszköznek látja férjét, akit mihamarabb magához kell kötnie egy gyermekkel, így biztosítva saját jövőjét és a számára szükséges életszínvonalat. Annak az embernek az elnyomása alá veti magát, aki mindezt biztosítja számára és mindenféle eszközt megragad, hogy férjét el ne veszítse. Az ilyen házasság nem sokban különbözik egy anyagi haszon reményében kötött néhány óras szerződéstől, csak tovább tart, egészen az élet végéig. Igaz ugyan, hogy ezt egyik fél sem hajlandó beismerni, bizonyos esetekben nem szégyellik kijelenteni, hogy ez az életnek az egyik igazsága. Van, aki dicsekszik azzal, hogy érdekházasságot kötött. Láthatjuk tehát, hogy egy ilyen házasságban nem a szeretet az, amit az emberek megosztanak egymással, hanem a pénz, a kölcsönös haszon és a testi szerelem.

Egy érdekkapcsolattá vált házasságban olyan fogalmaknak, mint hűség és őszinteség, semmi értelme nincsen. Ennek természetes következménye, hogy napról napra több az olyan házasság, aki, miután bebiztosította magának a fent említett javakat, megcsalja a másikat. Egyre többen vannak azok, akik titokban hűtlenek vagy éppen kölcsönös megegyezéssel lépnek félre. Következésképpen a mai házasság intézményének alapja nagyon eltávolodott attól a modelltől, amiről a vallás beszél, és egy olyan jelenségnek nyitott utat, amit úgy nevezhetnénk “nyitott kapcsolat” vagy “szabad szerelem”, és ezt próbálja meg beleplántálni a társadalom bizonyos rétegeibe.

A modernitás neve alatt lencsevégre kapott életmód, mely kívül esik a vallás keretein, igazából nem egy önálló filozófia. Inkább egy olyan eszmerendszer része, amely igyekszik teljesen elszakítani az embereket a vallástól és annak nézőpontjától, illetve megpróbálja teljesen ellentétes irányban felépíteni az ember személyiségét,

megakadályozva őt abban, hogy a vallás parancsait kövesse. Ez az eszmerendszer nem csak a szexualitásra és a házasságra tette rá a kezét, hanem mindenféle értékítéletet befolyásol. Miközben igyekszik teljeséggel megsemmisíteni a vallási fogalmak egy részét – mint szemérem, becsület –, más részét kiforgatja eredeti lényegéből és saját rendszerébe próbálja beolvasztani. A tisztesség, a bátorság, a hősiesség, a küzdelem Isten útján például, a Korán szerint dicséretes tulajdonságok. Szembeszállni az igazságtalansággal, semmilyen áldozattól nem riadni vissza azért, hogy tovább adjuk azt, ami jó és helyes, bátorságunkat Istenbe vetett bizalmunkból meríteni, Istentől kívül senkitől sem félve küzdeni személyünkkel amennyire csak szükséges, ezek a hívők legfontosabb tulajdonságai közé tartoznak. Az eszmerendszer viszont, amiről az imént beszéltünk, azt tartja bátorságnak, ha valaki a legtermészetellenesebb dolgokat is kipróbálja, azt tartja egyenes viselkedésnek, ha valaki nyíltan és vakmerően követi el az erkölcsatlenséget, küzdelemnek pedig azt, ha valaki haláláig védelmezi ezeket a dolgokat és mindenkinek továbbadja.

A fiatal férfiakat megcélozva, olyan személyiségtorzulásokat igyekeznek "bátor"-nak és "hősies"-nek beállítani, mint a durvaság, a zsarnokoskodás, a tiszteletlenség, a határok semmibe vevése, az emberek jogainak tiprása, a haszonlesés, mások kihasználása, az agresszió, a kötekedés, a büszkeség és a nagyizolás. Ez a zavaros és torz pszichológia ezeket a tulajdonságokat próbálja meg elfogadtatni "fiatalemberes" viselkedésként. Ha valaki gondolkodás és tisztelet nélkül beszél, azt sem tudja mit fecseg, rágalmaz és pletykál, akkor azt megdicsérik, hogy milyen "igaza van".

Isten így sorolja a Koránban ezeknek a megbízhatatlan embereknek a jellemzőit, akik a fent említett vagy hasonló tulajdonságokkal rendelkeznek:

„Ne engedelmessédj minden hitvány esküdözőnek, rágalmazónak és pletykákkal házálónak, a jónak útjába állónak, a határokat áthágónak, bűnösnek, gorombának és hozzá még fattyúnak - azért, mert vagyona és (számos) fia van! Amikor a jeleink/verseink hirdettetnek néki, azt mondja: 'A hajdanvoltak mesés történetei!'" (KORÁN, 68:10-15)

Egy fiatal lánynál pedig az számít “bátorság”-nak, ha mindenkiel “együtt van”, aki csak az útjába akad, aki védelmezi a szabad szerelmet és a másságot, “egyenes viselkedés” pedig az, ha felfedi férje előtt, hogy megcsalta. A “tisztelet” pedig már nem más, mint ezekre az abnormalitásokra rábólintani.

Mindezen torz gondolatoknak megfelelően a “szeretet” fogalma is megváltozott. A szeretet azzal arányos, milyen mértékben lehet eldicsekedni a másikkal, illetve milyen anyagi hasznot lehet belőle húzni. Ezzel együtt, a vallástól elforduló személyiség egy másik tulajdonsága, hogy szeretete különféle külső jegyekre, imázsra támaszkodik. Rengeteg olyan fiatal lány van, aki pusztán külseje miatt szeret bele egy “romantikus csavargó” imidzsét sugárzó fiatalemberbe. Mivel az imidzs a meghatározó, talán fel sem tűnik neki, hogy egy olyan átlagembert szeret, akinek legfeljebb egy vagy két sajátos tulajdonsága van. Közben pedig képes azonnal elítélni valakit, aki egyenes, őszinte, tiszteletteljes és szerető szívű azért, mert valami apró hibát vélt felfedezni benne. Ám ha egy ilyen “huligán”-t, akiben semmi pozitív nincsen, egy nap könnyezni lát, hirtelen felszakad belőle a szeretet és a gyengédség.

Az ilyen ember számára a társadalom, amelyben él, határozza meg a mércét, az értékítéletet, érzelmeinek és gondolatainak határait, miközben olyan emberré formálja őt, aki semmit nem gondol Istenről, a vallásról és a lét értelméről. Egyébként sincs ideje, hogy ilyesmin gondolkodjon. Hiszen a társadalom, amely beprogramozta és irányítja őt, számtalan feladattal látta el. Mindenekelőtt, ahogy a tudatlan társadalom mondja, “mindenki a saját hajójának kormányosa”, aztán meg egy bizonyos “sátuszra” is szert kell tennie ebben a társadalomban. Ennek érdekében kihasználja a többi embert, ha kell elnyomja, félreállítja őket.

Tudatlan nézőpontjából ugyanis “az élet küzdelem”, és ugyancsak ennek a felfogásnak az értelmében “a nagy halnak meg kell ennie a kis halat”. A gyenge, az elesett elhullása pedig nem más, mint a természet törvénye. Annak sincsen semmi akadálya, hogy a többiek is ugyanígy vélekedjenek, amíg neki ezzel nem ártanak, mert szerinte “az a gyógyó amelyik nem marja meg őt, úgy él, ahogyan akar.”

Ha azonban a dolgok nem úgy mennek, ahogyan remélte, ha

nem lesz olyan sikeres, mint gondolta, ha nem tudja elérni azt a társadalmi státuszt, amiről álmódott, ez a filozófia ön maga ellen kezd dolgozni. Egyszer csak azt látja, hogy ő maga is a társadalom lebecsült, kivetett, elnyomott, megalázott, kirekesztett tagjainak sorába került. A játékszabályok, amelyektől előzőleg azt remélte, hogy elvezetik majd a dicsőséghöz, ezúttal őt vették célba. Hirtelen eltűntek mellőle a barátai, magára maradt és boldogtalan.

És ha ez még nem lenne elég, látja, hogy nálánál nagyobb halak kezdenek gyülekezni körülötte. Ha keresne sem találna senkit, akiben megbízhat, egy ágat, amiben megkapaszkodhat vagy egy segítő kezét. Amikor úgy gondolja, hogy menthetetlenül zsákutcába jutott, végső megoldásként Istenhez fordul. A Korán így írja le, hogy azok az emberek, akik hátat fordítanak a vallásnak, reménytelen helyzetükben Istenhez fohászkodnak:

„Ő az, Aki utaztat benneteket a szárazföldön és a tengeren. Amikor aztán a hajókon vagytok, s azok jó széllel futnak velük s örvendeznek afölött, viharos szél támad rájuk, s hullámok jönnek mindenfelől ellenük, és úgy hiszik, hogy [mindenhonnan] körülvették - [akkor] fohászkodnak Allahhoz úgy, hogy vallásukban őszintének mutatkoznak iránta: 'Ha megmentesz minket e [veszedelemből], bizony hálásak leszünk a hálásak között!'” (KORÁN, 10:22)

Az ember azonban, miután Isten meghallgatta a fohászatát és dolgai kezdenek megoldódni, visszatér régi mentalitásához, mintha nem is ő lett volna az, aki Istenhez könyörgött:

„Miután azonban megmentette őket, akkor jogtalanul erőszakot követnek el a földön. Ti emberek! Az erőszakoságotok csupán önmagatok ellen [fordul]. Az evilági élet [kurta] örömeit élvezitek, azután Hozzánk lesz majd visszatérésetek. Azután közölni fogjuk veletek, hogy [az evilágon] mit cselekedtetek.” (KORÁN, 10:23)

Az ilyen ember torz észjárása szerint nem kell “mindent a metafizika alapjaira helyezni, realistának kell lenni”. Ő túljutott egy fontos élettapasztalaton és saját fáradozásának köszönhetően menekült meg. Megtanulta “az élet igazságait”. Rossz napokat élt át, de ez már

a múlté. Ő most már tapasztaltabb, érettebb. A hitetlenek értelmetlen pszichológiáját a Korán így írja le:

„Ha megízleltetjük az emberrel a könyörületünket, s azután megvonjuk tőle azt, akkor ő kétségbeesett és hálátlan. És ha jószerencével ízleltetjük meg őt, miután balszerencse sújtotta, akkor bizonyosan azt mondja: 'A viszontagságok eltávoztak tőlem.' Akkor bizony örvendő és kérkedő.” (KORÁN, 11:9-10)

Az ilyen hálátlan ember szívében korábbi tagadó filozófiája még inkább gyökeret ver és még inkább megkeményíti őt. Életének hátralevő részében az előbb említetthez hasonló nehézségekkel szembesül. Talán Isten, minden alkalommal válaszol neki, feltéve ha ő Hozzá könyörög. Az ember azonban nem tanul ebből és nem tér a helyes útra, emiatt eltávolodik Istentől és sorra szalasztja el a lehetőségeket, amelyekkel Isten megajándékozta őt.

A legrosszabb helyzet pedig, ha ilyen állapotban találkozik a halállal. Akkor már mindennek vége és nincsen több esélye. Élete során nyilvánvalóvá vált, hogy milyen ember. Isten több ájával tudatja a Koránban, hogy az ilyen ember rettenetesen fogja bánni ezt, amikor szembesül az igazsággal:

„Ha látnád [őket], amikor [majdan] a [Pokol] tüze elé állítatnak és azt mondják: 'Bárcsak visszaadtnánk [az életnek] újra! Nem hazudtolnánk meg akkor Urunk jeleit és hívők lennénk!' De nem! [Csupán] nyilvánvaló lett nekik az, amit korábban titokban tartottak. Ha visszaadtnának [még egyszer az életnek], visszatérnének ahhoz, ami tilalmas volt nekik. Bizony, hazugok ők!” (KORÁN, 6:27-28)

A Korán többi ájája is ugyanezt hangsúlyozza, miközben arra inti az embert, hogy még életében forduljon Istenhez, azelőtt, hogy ez a reménytelen helyzet bekövetkezne:

„Akit Allah tévútra vezet, annak nem akad őtána gyámolítója. És látod majd, hogy a vétkesek azt mondják, amikor a büntetést megpillantják: „Vajon nincs mód a kijutásra?” És látod őket lesújtva a megalázottságtól, lopva odanézni, amint elővezettetnek [a tűzhöz]. És azok, akik

hittek, azt mondják: „A kárvallottak azok, akik a Feltámadás Napján elveszejtették önmagukat és házuknépét.” Bizony, a vétkesek meg nem szűnő büntetésben lesznek. És nem lesznek gyámolítóik, akik Allahon kívül segítenék őket. Akit Allah tévelygésbe visz, annak a számára nincsen út. Hallgassatok Uratokra, mielőtt eljön egy olyan nap, amelyet Allah [immár] nem hárít el! Azon a napon nem lesz hely, ahol menedéket találnátok és nem lehet tagadnokok.” (KORÁN, 42:44-47)

ÁTLÉPÉS A VALLÁSTÓL TÁVOL ÁLLÓ TÁRSADALOMBÓL A KORÁN ERKÖLCSISÉGÉBE

„És aki jogtalanságot követett el, majd a
rossz után jót cserélt - bizony, én megbocsátó és
könyörületes vagyok.”

(KORÁN, 27:11)

„Nem tudtad [addig] azt, hogy mi az Írás, sem azt,
hogy mi az [igaz] hit. És világossággá tettük azt,
amivel szolgálaink közül azt vezéreljük az igaz útra,
akit akarunk.” (KORÁN, 42:52)

„Az ő igaz útjuk oda vezetett, amit jó kimondani
és az ő útjuk annak az útjára vezetett,
Aki méltó a magasztalásra.” (KORÁN, 22:24)

Minden embernek, ameddig csak él, van esélye arra, hogy a(z előző oldalakon említett) “tudatlan” társadalom hatásai alól kivonja magát és a hit felé forduljon. Isten törvénye szerint, egyetlen ember sem távozik erről a világról úgy, hogy ne találkozott volna egy “intő”-vel, aki a helyes útra hívja őt. Mindenkit, aki felelősségre lesz vonva, hívni fog valaki az Iszlámra, ő pedig szabad akaratára szerint választ majd. Isten így beszél arról az áják egyikében, hogy minden közösséghez érkezik intés:

**„Aki az igaz útra vezettedik, az a maga hasznára vezette-
tik; aki pedig tévelyeg, az a maga kárára tévelyeg. És
senki sem cipeli egy másiknak a terhét. És nem büntetünk
soha [egy közösséget], úgy, hogy előtte ne küldtünk volna
egy küldöttet [hozzájuk].” (KORÁN, 17:15)**

Az emberek, akikhez a hívás szól, más és más reakciókat mu-

tatnak. A Korán részletesen leírja, milyenek ezek a reakciók. A legsebbebb viselkedés az, ha egy igaz hívő azt mondja: "hallottuk és engedelmeskedtünk":

„Amikor azonban a hívők szólítottak Allahhoz és a küldöttéhez, hogy ítéljen közöttük, akkor ők csupán azt mondják: 'Hallunk és engedelmeskedtünk.' Ők azok, akik boldogulnak.” (KORÁN, 24:51)

De nem lehet mindenkinek ilyen szép a válasza. A Korán azokról is beszél, akik, ha a vallásra hívják őket, fennhéjázók, sőt ellenségesen viselkednek:

„Jaj minden hazugnak és bűnösnek, aki - hirdettétvén néki - hallja Allah jeleit, aztán dölyfösen megmakacsolja magát, mintha nem is hallotta volna. Add hírül neki, hogy fájdalmas büntetés [lesz az osztályrész]! És amikor megismer valamit a verseinkből, akkor gúnyt űz azokból. Az efféléknek megalázó büntetés lesz az osztályrészük.” (KORÁN, 45:7-9)

És van olyan is, akinek a válasza még nem egyértelmű. A lelkiismerete a helyes irányba húzná őt, de valami belső hang folyton azt sugallja neki, hogy ne mondjon le a társadalomról, mely a vallás határain kívül tartja magát. A társadalmi hatásokat mindenféle védekező mechanizmusokkal próbálja legalizálni. Különböző módokon kísérel meg elmenekülni az valóságtól. "Ők az igazságot mondják, igen, de nekem nincs elég erőm vagy túl büszke vagyok, ezért nem tudom követni őket". Mivel az ilyen kifogásokat önmagával sem tudja elhittetni, hiányosságok után kutat abban, amit mesélnek neki vagy azokban, akik mesélnek.

Az ilyen ember, ha találkozik egy igaz hívővel, aki kötődik a Koránhoz, csupa előítélettel és kétséggel közelít felé. Mivel az, amit lát, egyáltalán nem hasonlít arra, ami éveken át a fejében élt és amit családjában, környezetében látott, talán úgy értékeli őt, mint aki "a valást saját okoskodása alapján értelmezi és anyagi haszon szerzésére használja".

Érdekes, hogy ez a vádaskodás a történelem folyamán minden tudatlan közösségnél ugyanilyen formában jelentkezett. Olyannyira, hogy akadtak népek, akik Isten küldötteit támadták efféle rágalomokkal:

„Az előkelők az ő népéből, akik hitetlenek voltak, azt mondták: 'Ez csupán egy hozzátok hasonló ember, aki fölétek akarja helyezni magát. Ha Allah úgy akarta volna, bizonyosan angyalokat küldött volna le. Nem hallottuk, hogy hajdanvolt atyáinknál előfordult volna efféle.'” (KORÁN, 23:24)

“... Vajon meg akarod tiltani nekünk, hogy azt szolgáljuk, amit atyáink szolgáltak? Bizony, nyugtalanító kétségben vagyunk az iránt, amire hívsz minket.” (KORÁN, 11:62)

Az ilyen ember, bár addig elítélte a hibás és furcsa vallásértelmezést, amit környezetében látott, hirtelen foggal-körömmel védelmezni kezdi azt. A következő érveléssel áll elő: “na persze, mindenki rosszul csinálja, csak ti vagytok azok, akik a helyes úton járnak”. De tudni kell, hogy ez a gondolkodásmód teljességgel ütközik a Korán mentalitásával. Mert ahogy a Korán mondja, a helyest nem lehet azzal mérni, hányan követik. Hiszen “az emberek többsége”, ahogy a Korán is írja, tévelyeg:

„Elif, Lam, Mim, Ra. Ezek az Írás versei/jelei. És ami leküldetett hozzád az Uradtól: az az Igazság. A legtöbb ember azonban nem hisz.” (KORÁN, 13:1)

A Korán, ugyanolyan becsben tartja azokat a küldötteket, akiknek sok követőjük volt (Mózes, Salamon, Mohamed – béke legyen mindannyiukkal), mint azokat, akiknek csak kevés követőjük akadt. Ezek a próféták maradéktalanul teljesítették a rájuk bízott feladatokat és az embereknek az Isten által kinyilatkoztatott vallást tanították. Megtették azt, ami az ő feladatuk volt, jutalmukat pedig Istennél biztosították. Ezek után az igazságon mit sem változtat az, hogy sokan hisznek benne vagy kevesen. A többség soha nem volt az igazság és az érték mércéje, a kiválasztottság mindig csak kevesekre korlátozódott.

Isten a Koránban azoknak a helyzetéről is hírt ad, akik képtelenek elkötelezni magukat és fura logikával faggatják a hívőket:

... Nem tartoznak ők sem hozzátok, sem hozzájuk ... (KORÁN, 58:14)

„Ingadoznak [eközött] és aközött [a párt között], és sem emezek, sem amazok mellett [nem tudják elkötelezni magukat]. Akit Allah tévelyésbe vitt, annak soha nem fogsz

utat találni.” (KORÁN, 4:143)

Az ilyen ember, hiányosságokat próbál felfedezni a Koránra alapuló igaz vallásban, amelyről mesélnek neki. Bár semmi tudása nincsen, mindenféle példákkal próbálja meg “sarokba szorítani” az előtte állót. Isten “példabeszéd”-ként azt mondja a Koránban, hogy a hitetleneknek ez a célozgatása minden következetességet mellőz, ha van is benne valami, az sületlenség:

„Figyeld meg, rólad szólva hogyan példálóznak. Ám ők tévelyegnek és képtelenek az [igaz] utat meglegelni.” (KORÁN, 25:9)

A legklasszikus példák alig haladják meg a négyet-ötöt. Gyakran találkozunk ezzel a kérdéssel: “Például a sertés miért tilos?”. A sertés maga koszos állat és betegséget is terjeszt. Akik ilyesmit kérdeznek, általában tisztában vannak vele, mennyire káros a serteshús az ember egészségére. Többségük azonban mégis megpróbálkozik ezzel a kérdéssel, mert azt reméli, hogy ha itt valamit rést üt, akkor az egész rendszert ki tudja kezdeni. Nem kérdés azonban, hogy az ilyen emberek mesterkedése sikertelen. Ezt az igazságot a Korán így írja le:

„Akik azonban azzal buzgólkodnak, hogy jeleinket hatástalanná tegyék, azok a Pokol tüzére kárhozottak.” (KORÁN, 22:51)

„akik távortartanak [másokat] Allah útjától, és azt kívánják, hogy görbe legyen az, és akik nem hisznek a túlvilágban.” (KORÁN, 11:19)

Hiába magyarázzák el ezeknek az embereknek, hogy példájuk nem ér semmit, a kérdésekre kapott választ újabb példálózással fogadják, hiszen céljuk nem az volt, hogy őszintén tudást szerezzenek és kétségeiket eloszlassák, hanem az, hogy kötözködjenek. Ha józanul elgondolkodnak a kapott válaszokon és tanácsokon, azok reálisnak és logikusnak tűnnek, attól félnek azonban, hogy ennek elismerése gyökeres változtatást kívánna meg abban a rendszerben, amit addig felállítottak, illetve a jövőjükben, amit elterveztek. Erre, a Korán szavaival élve “befogják a fülüket” és próbálnak menekülni attól a környezettől, amely ezt a változtatást kívánna meg tőlük. A Korán, Noé próféta szavaival így írja le ezt:

„Valahányszor csak hívtam őket, hogy bocsáss meg nekik,

ujjukat a fülükbe dugták, beburkolóztak a köntösükbe, megmakacsolták magukat és dölyfösen fennhájztak.” (KORÁN, 71:7)

A Korán, a vad szamarakéhoz hasonlítja azoknak a helyzetét, akik menekülnek az intés elől:

„Miért fordulnak hát el az Intéstől? Mintha megriadt szamarak lennének, amelyek az oroszlán elől menekülnek.” (KORÁN, 74:49-51)

S bár hívják az Iszlámra, az az ember, aki ilyen módon próbál igazával felülkerekedni, “nagyon nagy vétkes”. Erről a Korán így ír:

„És ki vétkeesebb, mint az, aki - amikor az iszlámra hívják őt – hazugságot kohol Allah ellen. Allah nem vezet az igaz útra a vétkes népet.” (KORÁN, 61:7)

A szóban forgó hitetlen, ha egy kicsit makacsabb és tapasztaltabb, minden helyzetet, minden alkalmat megragad, hogy bebizonyítsa “éberségét”. Mivel azt hiszi, hogy mindenki olyan mint ő, a “tudatlan” társadalom szemszögéből nézve próbál magyarázatot keresni arra, hogy a hívők pusztán Isten tetszéséért egységesek és összetartóak. “Emögött van valami”, “manapság senki sem cselekszik jót csak úgy...”. Ilyen és ehhez hasonló dolgokkal kívánja saját éberségét fitogtatni. Olykor pedig lekezelően viselkedik, így kívánva feljebb tornászni saját önbizalmát. Ebben legnagyobb segítője megint csak a környezete, mely hasonló cipőben jár. A Korán így írja le ennek az embernek a hívőkkel szemben tanúsított magatartását és hogy milyen a kapcsolata a környezetével, amely negatív irányban befolyásolja őt:

„Ha hívőkkel találkoznak, azt mondják: ‘Hiszünk.’ Ha pedig egyedül maradnak sátánjaikkal, azt mondják: ‘Mi veletek tartunk: Csupán csúfolódunk.’ Allah csúfolódik velük s erősíti meg őket ellenszegülésükben, úgy, hogy össze-vissza tévelyegnek.” (KORÁN, 2:14-15)

A Koránnal szembeni példálózás, a nem őszinte, előítélettel, hátsó szándékkal való közeledés a hívőkhöz, a hiányosság firtatása a vallásban és a hitben, valamint a gúnyos, lekicsinylő viselkedés nem egy olyan viselkedésszavar, ami csak erre az emberre jellemző. A régebbi korok emberei, akik elfordultak a vallástól, évszázadokon át ugyanezekhez a taktikákhoz folyamodtak. A korok változtak, a menta-

litás, a módszerek, a példálózások azonban semmit. A történelem folyamán mit sem változtak azok az emberek, akik ilyen módszerekhez folyamodnak azért, hogy szándékosan elrejtsek az igazságot:

„De nem! Ugyanazt mondják ők, amit a hajdanvoltak mondottak.” (KORÁN, 23:81)

Emellett van egy csoport, amely megpróbálja olyan formában elferdíteni a vallást, hogy az saját érdekeivel ne ütközzön. A Korán-ájákkal szemben hoz fel érveket. A Korán így ítél azokról, akik ilyenformán próbálják a vallást megmásítani:

„Mi ütött belétek? Hogyan ítéltetek (így)? Vagy talán Írásotok lenne, amit tanulmányoztok, és megtalálnátok benne azt, amit magatoknak választotok? Vagy elköteleztük-e magunkat esküvással néktek a Feltámadás napjáig érvényesen, hogy a ti javatokra lesz az, amiről ítéletet mondotok?” (KORÁN, 68:36-39)

A tudatlanoknak az is gyakori módszerük, hogy ha találkoznak egy hívővel, aki őszintén követi a Koránt, próbálnak mentegetőzni, elrejtendő ezzel saját büntudatukat és kisebbségi komplexusukat. A sablonszöveg, amit ezek az emberek általában felhoznak, mindig ugyanaz: “hála Istennek, mi is muszlimok vagyunk”, “az én apukám volt zarándoklaton”, “a nagymamám is hordott fejkendőt”, “a családom nagyon vallásos”, “én az ünnepi imákat sosem mulasztom el”. Ezekkel a szavakkal próbálnak meg fölényben maradni. Ha valaki tanácsot ad nekik vallási tekintetben, ha valaki bírálja őket, ha utat mutatnak nekik vagy a helyes viselkedésre buzdítják őket, azt roppant nehezen viselik.

Vannak olyanok is, akik megpróbálnak felülkerekedni. Azt mondják: “én mindannyiótoknál vallásosabb, becsületesebb vagyok, csak Isten tudja azt, hogy ki kinél jobb”. Természetesen, Isten tudja a legjobban, ki az, aki jobb a másiknál. De Isten azt is nyilvánvalóan hírül adta az embereknek, hogy a kiválóság csakis attól függ, ki mennyire kötődik Istenhez és attól, hogy ki mennyire tükrözi azokat a tulajdonságokat, amelyeket a Korán a hívőknek tulajdonít. A Koránban mindennek a mértéke nagyon világosan és érthetően szerepel, ezért ha valaki hamisan saját kiválóságára céloz, miközben fogalma sincs a Koránról, az csak saját gyengeségét és egyszerűségét engedi láttatni.

Az általa elkövetett legnagyobb hibák egyike pedig az, hogy azt hiszi, félrevezetheti a hívőket. A hívők, Istentől kapott felfogásuk és a Korán kritériumai alapján, nagyon jól be tudják azonosítani annak az embernek a lelkiállapotát, aki előttük áll. Isten pedig, akinek **„tudomása van szívetek legtitkosabb gondolatairól (is)”** (KORÁN, 3:119), jobban ismeri az ilyen embert, mint ő saját magát. Ha úgymond ravaszkodásával másokat és saját lelkiismeretét be is csapja, Isten Színe előtt semmit sem érnek majd kifogásai.

AZ EVILÁGI ÉS A TÚLVILÁGI ÉLET

„Csábítónak mutatkozik az emberek számára,
hogy szeressék [mindazt, amire] vágyaik
[írányulnak]: a nőket, a fiaikat, az aranyat és
az ezüstöt mázsaszámra, a telivér paripákat,
a nyajakat és a szántóföldet. [Mind]ezek azonban
[csupán] az evilági élethez szükséges javak.
Ám Allahnál van a legszebb [szállás]hely,
ahová az ember megtér. Mondd: 'Hirdessek-e
vajon nektek jobbat mindezeknél?'
Az istenfélőknek Uruknál [majdan] kertjeik
lesznek, amelyek alatt patakok folynak s
örökké ott fognak időzni. Tisztává tett feleségekre
és Allah tetszésére lelnek ott. Allah átlát az ő szolgáin.”
(KORÁN, 3:14-15)

Minden visszásság, amiről eddig írtunk, abból fakad, hogy az ember nem képes felfogni a túlvilág valóságát. Ahogyan a Korán hírül adja, Isten, az evilágot átmeneti szálláshelyként teremtette az ember számára. Azért, hogy próbára tegye azokat, akik hisznek, azért, hogy a hívők megtisztítsák magukat rossz tulajdonságaiktól és méltók legyenek a Paradicsomra, és azért, hogy kiderüljön az, amit a hitetlenek elkövettek.

A “tudatlanok” egyik legfontosabb jellemzője viszont az, hogy ezt az igazságot szem elől tévesztik és úgy kötődnek ehhez a világhoz, mintha annak soha nem lenne vége. Ebből a mentalitásból születik meg az a “tudatlan” erkölcs, amiről előbb már oldalakon keresztül írtunk. Nézőpontjuk szerint, a halál az evilág végét jelenti, s ezt

ezzel a mondattal foglalják össze: “Az ember egyszer él.”. Ezért aztán még életükben ki kell használniuk “az élet szépségeit”. Ennek érdekében mindent latba vetnek, mindent kipróbálnak. Mert a “tudatlanok” szerint minden, ami haszonnal jár, az ember számára megengedett.

Akik azonban ezt a gondolatmenetet követik, egyáltalán nem használják az eszközt. Nyilvánvaló tény, hogy a halál az a végső állomás, amit senki sem kerülhet el. Ugyanakkor ezt a kérdést nem tekintik eléggé aktuálisnak. Ha valaki a halált említi, az szerintük “az ördögöt festi a falra...” Mindenki úgy él, olyan mentalitással, mintha sosem halna meg. Nagy részük elfogadja Isten létezését. Következésképpen a túlvilágban is hisznek, állítják. De ha kicsit figyelmesebben közelítünk a kérdéshez, kiderül, hogy nem táplálnak igazi hitet a túlvilág iránt. Az áják így világítanak rá erre:

„Ezek itt a tovasiető (evilágot) szeretik és nehéz napot hagynak maguk mögött.” (KORÁN, 76:27)

„...Van közöttük olyan, aki szeretné, ha ezer esztendeig élhetne. Ám ha hosszú ideig élne, az sem tartaná távol tőle a büntetést. Allah látja azt, hogy mit cselekszenek.” (KORÁN, 2:96)

„De lám, ők kétségben vannak afelől, hogy találkozásuk lesz az Urukkal. Pedig mindent átfog Ő.” (KORÁN, 41:54)

Az örökké tartó élet vágya a “tudatlanok” kultúráját különösen áthatja, ami abból fakad, hogy nem gondolkodnak el a túlvilágon. A legtöbb ember az után áhítozik, hogy itthagyjon “valamit”, amikor meghal. Valamit, amitől ezen a világon “fennmarad a neve”. Ez neki ugyan már semmit nem fog használni, mégsem akar “elfelejtődni”. Ezért aztán hatalmas vagyont vagy valami műemléket akar hátrahagyni. A Korán így írja le azoknak az embereknek a gondolkodásmódját, akik távolságtartók a vallással:

„[Emlékezz arra], amikor Hud, az ő testvérük azt mondta nekik: 'Nem akartok-e istenfélők lenni?' Én vagyok a ti szavahihető küldöttetek. Féljétek hát Allahot és engedelmeskedjétek nekem! Ne kívánok én ezért fizetséget tőletek. Az én fizetségem egyedül a teremtmények Urára tartozik. Vajon minden magaslatra valami [út]jelzőt építe-

tek a magatok multságára, és építményeket emeltek? Talán halhatatlanok lesztek?” (KORÁN, 26:124-129)

„aki vagyont gyűjt és újra meg újra megszámlolja, és azt gondolja, hogy a vagyona halhatatlanná teszi!” (KORÁN, 104:2-3)

A “tudatlan” társadalom azt gondolja, hogy a túlvilág “vígasz”, amely elnyomja az elmúlás felett érzett fájdalmat. Még akik a leginkább hisznek benne, azok sem képesek túllépni a “már ha van, persze” logikán. Ráadásul ezek az emberek, akik pimaszul így vélekednek a túlvilágról, “már ha van”, annyira biztosak abban, hogy ők egy jobb helyre fognak kerülni innét, mint saját nevükben. Az az ember, akinek története a 18. Szúra egyik történetében található, a “tudatlan” nézőpontot jelképezi:

„És mondj nekik példabeszédet két férfiről. Az egyiküknek két kertet adtunk szőlőtőkékkel. Pálmafákkal vettük körül azokat és gabonát tettünk közéjük.

Mindkét kert meghozta a gyümölcsét és nem rövidítette meg azt semmiben. És patakot fakasztottunk közöttük.

És megvolt néki a gyümölcse. És beszélgetés közben azt mondta a szomszédjának: 'Vagyonosabb vagyok nálad és több az én házam népe.'

És [ekképpen] önmaga ellen vétkezve lépett be a kertjébe. 'Nem hiszem' - mondta -, 'hogy valaha is elpusztulna.

És azt sem hiszem, hogy a [Végső] Óra eljön. Ám ha [majdan] az Uram elé vitetem vissza, az én visszaérkezésem helyét bizony még jobbnak találom, mint ezt.'

A szomszédja a beszélgetés közben azt mondta: 'Nem hiszel abban, aki porból, majd egy [sperma]cseppből teremtett téged és aztán emberré formált.'

Én azonban [vallom]: 'Ő Allah, az én Uram és nem társítok az én Uram mellé senkit.'

Amikor beléptél a kertedbe, vajon miért nem mondtad: 'Amit Allah akar [az legyen]! Allahon kívül nincsen erő!'

És ha úgy véled, hogy kevesebb a vagyonom és a gyermekem, mint neked -/ úgy az én Uram talán valami jobbat ad majd nékem, mint a kerted, reá pedig mennyköveket küld

az égből és reggelre kelve kopár fennsík lesz, vagy a vize egy reggelre kelve elapad és hiába fogsz kutatni utána.

És a gyümölcsseit [pusztulás] vette körül. És reggelre kelve [megbánásában és bánatában] kifordította a tenyerét amiatt amit ráköltött, mert [a kert] romokban hevert, és azt mondta: 'Bárcsak ne társítottam volna senkit az én Uram mellé!'

És nem volt csapata, amely segíthette volna őt Allahon kívül és nem akadt segítség a számára.

Ott a segítség (walaya) [csupán] Allahnál, az [egyedül] igaznál található. Ő a legjobb jutalmazó és Ő [biztosítja a dolgok] legjobb kimenetelét.” (KORÁN, 18:32-44)

Egy másik ája így mutatja be a “már ha van” mentalitást és azt, hogy az ember biztos abban, hogy a Paradicsomba fog jutni:

„És ha kóstolót adunk neki az irgalmunkból az után, hogy baj érte őt, bizonyosan azt mondja: 'Ez megillet engem. Én nem hiszem, hogy beáll az Óra. Ám ha visszatérésem lesz az Uramhoz, akkor bizonyosan a legjobb lesz Nála az osztályrészem.' Mi azonban közölni fogjuk a hitetlenekkel, hogy mit tettek és kemény büntetést izleltetünk meg velük.” (KORÁN, 41:50)

Ha figyelmesen olvassuk a fenti áját, Isten a tudunkra adja, hogy az, aki így beszél, hitetlen.

A “tudatlan” emberek vaksága ellenére, ha egy kicsit elgondolkodunk, lehetlen a túlvilág létezésében kételkedni, azután, hogy valaki elfogadta Isten létét. Isten teremti meg az embert, táplálja őt, életben tartja, áldásaival halmozza el és nagyonis jóságos, könyörületes hozzá. És természetesen azok, akik mindezért hálát adnak és jótetteket cselekszenek, nem egyenlőek azokkal, akik hálátlanok.

Idézzük fel egy nagy Iszlám vallástudós gondolatait ezzel a témával kapcsolatban: “Egy édesanya, aki éveken át nevelte gyermekét, elvonná annak életét, miután az felnőtt? Persze, hogy nem. Isten, aki az édesanya szívébe a szeretet érzését ülteti, szolgálói iránt még inkább jóságos és könyörületes.

Ha a jók a végtelenségig élnének ezen a földön, a rosszak pedig meghalnának, az emberek akkor is azt gondolnák, hogy a halállal

mindennek vége szakad. De a **“minden lélek megízleli a halált”** (KORÁN, 21:35) ája igazsága szerint, rövid idő elteltével mindenki bizonyosan eltávozik erről a világról. Isten az ember életét egy megszabott határidő lejárta után elveszi. Ezt az igazságot az alábbi ája támasztja alá: **“Vajon nem hagytunk-e titeket annyi ideig élni, hogy hallgathatott volna az intő szóra az, aki hallgatott?”** (KORÁN, 35:37)

Isten az embert helytartóként teremtette a földre és minden más teremtményt, a csillagokat, a Napot, a Földet az ember szolgálátára bocsátott. Ésszerűtlen, hogy Isten életben tartson, majd megsemmisítsen egy ekkora tiszteletben tartott élőlényt, egy olyan helyen, ahol az emberek többségének nem adatik meg, amire vágnak és főként amely múlandó. Vagyis, a halál nem megsemmisülés az ember számára, hanem az ember akkor lép át az igazi életbe.

Egyébként annak, aki gondolkodik egyértelmű, hogy ez a világ múlandó és hogy az igazi életnek csak egy mintája. A világon minden szépség továtúnik, emellett pedig a világ nagyon sok hiányossággal teremtett. A legszebb ember is legfeljebb néhány évtizedig képes megőrizni szépségét. Az öregedés következtében bőre ráncos lesz, teste kezd átformálódni. Meg sem kell öregedni, a legvisszatartóbb dolgok a legszebb ember közvetlen közelében vannak. Az ember testében nagyon érdekes folyamatok játszódnak le, melyek gyengeségét támasztják alá. Ha az ember néhány napig nem tisztálkodik, kellemetlen szaga lesz. Akármilyen szép és vonzó valaki, őt sem kerüli el a legnagyobb emberi gyengeség: ő is jár vécére, mint bárki más.

Az ember már hozzászokott ezekhez a gyengeségekhez, ezért általában nem veszi észre, hogy ezek a dolgok “bölcsességet” rejtjenek. Hiszen Isten tökéletesen teremt. Ha Isten úgy akarná, az ember sosem betegedne meg, sosem lenne kellemetlen szaga, sosem vesztené el az erejét. Mindezek a hiányosságok arra szolgálnak, hogy emlékeztessék az embert: szüksége van Istenre. És hogy éreztessék vele, a világ, amelyben életét éli, nem tökéletes, hanem csak gyenge másolata az igazi életnek, hiányosságokkal teli.

Egy Korán-ája világít rá erre legszebben, mely az evilággal és a túlvilággal kapcsolatos:

„Tudnotok kell, hogy az evilági élet csak játék, mulatozás,

sallang, kérkedés egymás között és (vetélkedés) a javak és a gyermekek gyarapításában. Olyan ez, mint a záporosó, melynek áldása tetszik a hitetleneknek. Majd elszárad, és látod, hogy elsárgul. Aztán száraz kóró lesz. A túlvilágon azonban a (hitetleneknek) szörnyű büntetés, (a hívőknek pedig) megbocsátás és (Allah) tetszése lesz az osztályrészüik. Az evilági élet csupán csalóka holmi.” (KORÁN, 57:20)

Milyen hát az igazi élet? Mindenki tudja, hogy két részre oszlik, a hívőké a Paradicsom, a hitetlenké pedig a Pokol. A “tudatlankban” azonban rengeteg tévhit él a Paradicsomról és a Pokolról. Azt tehát, hogy milyen a túlvilág, csak a Korán ájainak segítségével tudhatjuk meg.

A PARADICSOM: A HÍVŐK IGAZI LAKHELYE

„VersengjeteK Uratok megbocsátásáért és egy olyan kertért, amely olyan széles, mint az ég és a föld, s amely készen áll azoknak, akik hisznek Allahban és a küldötteiben. Ez Allah kegye. Annak adja, akinek akarja. Allah kegyelme nagy.” (KORÁN, 57:21)

„Mindenük meglesz ott, amit csak akarnak. És még több van nálunk.” (KORÁN, 50:35)

A hívők örök lakhelye a Paradicsom. Isten, az Ő Kertjében látja majd vendégül őket, evilági munkálkodásukért cserébe. A Paradicsom olyan hely, ahol minden megtalálható, amit az emberi lélek kívánhat, sőt, az áják szerint még ennél is több szépség lakozik ott. Örökkévaló lakhely, amely Isten Rahím, vagyis Irgalmas nevét a legszébb módon példázza.

Nagy különbség van azonban a sokak által elképzelt és a Korán által leírt Paradicsom között. Egy olyan nézőpont szerint, amely visszás vallásértelmezésből adódik, a Paradicsom a keleti – főleg az arab – kultúra fejlettebb változata. Eszerint a felfogás szerint a Paradicsom olyan hely, amely csak néhány természeti szépséggel – fák, patakok stb. – rendelkezik. Az, aki így gondolkozik, a Kert “palotáit” úgy fogja elképzelní, mint a 17. századi Oszmán Birodalom házait. A ruhákat pedig úgy, mint a törökbugyogók és palástok fejlettebb változatát. A “hurikat” pedig, akik Isten páratlan szépségű teremtményei lesznek a hívők számára, a “hárem” általános képével azonosítja.

Ez annak a téves gondolkodásmódnak az eredménye, amely úgy tartja, a nyugati kultúra Istentől függetlenül létezik. E felfogás szerint az, ami a muszlimoknak szép és jó, az vallásos, a nyugat szépről alkotott fogalma pedig mindenestől kívül esik a valláson. A datolyát Isten teremtette, de hogy az ananász hogyan jött létre, azt nem tudjuk.

Tehát – e kifacsart mentalitás szerint, a datolya sokkal inkább “Iszlámos”!..

Persze, hogy nem ez a valóság. Az hogy valami “Iszlámos”, vagyis megfelel az Iszlámnak, nem jelenti azt, hogy párhuzamos a keleti kultúrával. Minden, ami tiszta és ami hálát vált ki belőlünk Isten felé “megfelel az Iszlámnak”, és ez nem attól függ, hogy mi az, amiért hálásak vagyunk, sokkal inkább az ember hozzáállásában nyilvánul meg, aki a háláját kifejezi.

Minden, ami a világon van, Isten teremtéseként létezik és Isten a Paradicsomban is meg fogja ezekből teremteni azt, amit akar. Isten akaratával a Paradicsom “palotái” sokkal kiemelkedőbb szépségűek és tökéletességűek lesznek, mint az evilág “ultra-modern” villái. A Paradicsom ruhái, amik elbűvölnek szépségükkel, sokkal jobb minőségűek és szebbek lesznek a leghíresebb francia vagy olasz divatházak ruháinál. A “hurik” pedig nem olyanok, mint az arab háremekben élő nők, ők a világ legszebb, legvonzóbb nőinél is szebbre lesznek teremtve.

Amikor Isten a Paradicsom szépségeiről beszél, olyan dolgokat sorol fel, amelyek minden kor emberei számára érthetők. Emellett van egy olyan oldala a Paradicsomnak, amiről senki nem tud. Ez egy olyan igazság, amit Isten így tudat a Koránban: **„az lesz bennük, amire a lélek áhítozik, és ami gyönyörűség a szemnek. És örökké ott lakoztok.”** (KORÁN, 43:71) Az ája arról ad hírt, hogy a Paradicsomban minden megtalálható lesz, amire az ember vágyik. Egy másik ája így szól: **“ Mindenük meglesz ott, amit csak akarnak. És még több van nálunk.”** (KORÁN, 50:35). Ezekből az ájából az következik, hogy az ember mindent megtalál majd a Paradicsomban, ami szóraztatja őt vagy örömmel, boldogsággal tölti el, és még abból is talál bőséggel, amit el sem tud képzelni. Mindez – a földihez hasonló vagy különböző formában – ott lesz.

A Paradicsom a hívőt elhalmozza ajándékokkal. A könyörületes Szúra ezt írja a Paradicsomról:

„Aki féli Ura méltóságát, annak két kert lesz az osztályrésze.

Uratok melyik jótéteményét tagadjátok ti ketten?

(Gyülmöcsöt és árnyat adó) ágakkal ékes mindkettő.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Két forrás fakad bennük.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Minden gyümölcsből egy pár van ott.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Kényelmesen hevetnek olyan ágyakon, amelyeknek istabraq-brokát a bélése. És a két kert gyümölcssei mélyen lecsüngenek.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Szemérmes tekintető (szüzek) vannak ott, akiknek öelöttük sem ember, sem dzsinn nem vette el szüzességét.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Olyanok ők, mint a jácint és a korall.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
A jótett fizetsége lehet-e más, mint a jótett?

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
E kettőn kívül (még) két kert van.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Két feketén zöldellő (kert).

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Két gazdagon bugyogó forrás van bennük.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Gyümölcsök, datolyapálmák és gránátalma-fák vannak ott.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Jó és szépséges (szüzek) vannak bennük.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Sátrakba zárt hurik.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Nem vette el a szüzességüket előttük sem ember, sem dzsinn.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Zöld párnákon és szépséges 'abqari-szönyegeken hevernek kényelmesen.

Uratok melyik jótéményét tagadjátok ti ketten?
Áldott legyen a neve a te Uradnak, a magasztosnak és a

méltóságteljesnek!” (KORÁN, 55:46-78)

Más áják pedig így írnak róla:

„Ha (körül)nézel ott, gyönyörűséget és nagy birodalmat látsz.” (KORÁN, 76:20)

„Kerevetekre dőlve fekszenek és nem látnak ott sem Napot, sem Holdat.” (KORÁN, 76:13)

„amelyben nem hallanak üres fecsegést.” (KORÁN, 88:11)

„Melletük lesütött tekintetű, nagyszemű [hurik], mintha jól elrejtett tojások lennének.” (KORÁN, 37:48-49)

„És azt mondják: 'Dicsőség Allahnak, aki eltávoztatta tőlünk a szomorúságot. Bizony, a mi Urunk megbocsátó és hálás, Aki - az Ő kegye által - az [örök] tartózkodás hajlékába szállásolt el minket, ahol nem nyomaszt fáradtság, sem pedig kimerültség.’”(KORÁN, 35:34-35)

„Akik azonban félik Urukat, azoknak felső termeik lesznek, amelyek fölé [más] felső termék épültek és alattuk patakok folynak. Allah ígérete [ez]. Allah nem szegi meg az ígéreteit.” (KORÁN, 39:20)

Az Ítélet napját követően pedig Isten így szól majd igaz szolgálóihoz:

„Te nyugtot lelt lélek! Térj vissza Uradhoz elégedetten, szívesen látva, lépj szolgálói közé, és lépj a Paradicsomba!” (KORÁN, 89:27-30)

A HITETLENEK LAKHELYE: A POKOL

„Hagyj engem azzal, akit egyedülinek teremtettem,
és bőséges vagyont juttattam neki,
és fiaikat, akik mellette vannak.
És elegyengettünk neki minden utat,
és utána azt kívánja, hogy még többet adjak.
De nem! Dacolt ő a jeleinkkel!
És Én a kaptatóval sújtom őt.
Törte a fejét és mérlegelt.
És - pusztulás rá - hogyan mérlegelt!
És még egyszer: pusztulás rá - hogyan mérlegelt!
Aztán (körül)nézett,
majd homlokát ráncolta és elkomorodott.
Aztán háttafordított és fennhéjázott,
és azt mondta: 'Ez csak szájról-szájra járó varázslat,
nem más ez, csak emberi beszéd.'
A saqar (tűzében) fogom őt égetni.
Honnan tudhatod, hogy mi a saqar?
Nem hagy hátra és nem kímél (semmit),
perzselője a bőrnek.'”
(KORÁN, 74:11-29)

A milyen szép és áldásokkal teli a Paradicsom, olyan szörnyű és büntetéssel teli hely a Pokol. A szakadék, amely hívők és hitetlenek közt tátong ezen a világon, a túlvilágon eléri legnagyobb mélységét. Azok, akik megtagadták Teremtőjüket, Fenntartójukat és a vallás leköldőjét, Istent, vagy nem engedelmeskedtek Neki, örök büntetés részesei lesznek.

Isten így írja le a Koránban, kik azok, akik megérdemlik a Pokol büntetését:

„Aki azonban szembeszegül a küldöttel, azután, hogy [Allah] útmutatása nyilvánvalóvá vált a számára, s nem a

hívők útját követi - afölé [majd] azt helyezzük, akit [barátként] maga választott és a gyeheña [tüzében] fogjuk megperzsélni. Szörnyű sors!” (KORÁN, 4:115)

„Hagyd azokat, akik játék és multság tárgyává tették vallásukat s akiket elkápráztatott az evilági élet. És intsél vele, hogy [minden] lélek [majdan] annak záloga lesz, amire [az evilági életben] szert tett. Allahon kívül nem lesz más védelmezője és közbenjárója. És kínáljon föl [az Utolsó Ítéletkor] bármilyen váltságdíjat is, nem fogadtatik el tőle. Akik zálogul szolgálnak azért, amire [evilági életükben] szert tettek, azoknak forrásban lévő víz lesz az italuk és fájdalmas büntetés [az osztályrészük] azért, mert hitetlenek voltak.” (KORÁN, 6:70)

„Akik azonban aranyat és ezüstöt halmoznak föl, és nem költenek abból Allah útján, azoknak adj hírt arról, hogy fájdalmas büntetés [vár rájuk], azon a napon, amikor föllizzanak [e kincsek] a gyeheña tűzében és homlokuk, oldaluk és hátuk megbélyegeztetik általuk, [miközben azt mondják nekik]: 'Ez az, amit fölhalmoztatok magatoknak. Ízleljétek hát meg, amit fölhalmoztatok!’” (KORÁN, 9:34-35)

„Ha azt mondják neki: 'Féljed Allahot!' - akkor bűnös gőg szállja meg őt. A gyeheña elégséges büntetés lesz neki. Milyen nyomorult fekhely!” (KORÁN, 2:206)

A Pokol népének közös tulajdonsága, hogy hátat fordított, amikor a vallásra hívták:

„És megfúvatik a trombita és - mintha villám sújtotta volna - elalél az, aki az egekben és a földön van, kivéve azt, akit Allah meg akar [óvni]. Aztán újra megfúvatik, és íme, ők fölállva [körül]néznek.

És a föld Ura fényében ragyog. És előkerül az Írás és előhozatnak a próféták és a tanúságtevők, és igazságosan tétetik ítélet közöttük. Nem fognak jogtalanságot szenvedni.

És minden lélek megkapja a teljes fizetséget azért, amit tett. Ő a legjobb tudója annak, amit cselekszenek.

És seregestől vezetettek a gyehennába azok, akik hitetlenek. Mikor aztán odaérkeznek, megnyílnak annak kapui és a strázsák azt mondják nekik: 'Vajon nem jöttek-e hozzátok közületek való küldöttek, hogy hirdessék néktek a Mi jeleinket és figyelmeztessenek arra, hogy ezzel a nappal lesz találkozástok?' 'Igen' - mondják azok. A büntetés szava beteljesedett a hitetleneken.

'Lépjete be hát a gyehenna kapuin!' - mondatik nekik -, 'hogy örökké ott legyetek!' Milyen nyomorúságos is a fennhézások lakhelye!"

(KORÁN, 39:68-72)

„És akik a tűzben vannak, azt mondják a gyehenna strázsáinak: 'Fohászokdjatok az Uratokhoz, hogy csak egy napot könnyítsen a büntetésünkön!'

Azok azt mondják: 'Vajon nem jöttek-e hozzátok a küldötteitek nyilvánvaló bizonyítékokkal?' 'De igen!' - mondják ők. 'Fohászokdjatok hát!' - mondják [a strázsák]. A hitetlenek fohása azonban hiábavaló.”

(KORÁN, 40:49-50)

A Pokolra kárhozottak egy része az, amelyik nem vette komolyan Isten büntetését még itt az evilágon. A Korán így ír azokról, akik mindenféle tudás nélkül azt vallják: "Ha van is Pokol, nem baj, egy kis büntetés után kijöhetek":

„Vajon nem láttad-e azokat, akik kaptak az írásból egy részt? Fölszólították őket Allah írására, hogy az döntsön [vítás kérdéseikben] közöttük, amikor is egy részük a hátát mutatja és elfordul./

Ezt [azért teszik] mert azt mondják: 'A Pokol tüze csupán néhány napig fog pörkölni bennünket.' Hiú reményekkel rászédte őket az ő hitükben az, amit kieszeltek.

Ám hogyan [lesz majd], amikor összegyűjtjük őket egy olyan napra, amelyet kétség nem illehet és amikor minden lélek megkapja illendő fizetségét azért, amit [földi életében] szerzett és [bizonyosan] nem szenvednek jogtalanságot.” (KORÁN, 3:23-25)

További áják így szólnak arról, milyen szörnyű hely lesz a

Gyehenna:

„noha megmutatkoznak egymásnak. A bűnös szeretné megváltani magát annak a napnak a büntetésétől a fiaival és a (házas)társával és a fivérével, és a nemzetségével, amely befogadta őt, és mindenkivel, aki csak van a földön - ha ez akkor megmentené őt. De nem! Bizony ez: lobogó tűz, amely letépi a fejbőrt, és (magához) szólítja azt, aki hátatfordított és elfordult, és aki (csak) gyűjtött és felhalmozott.” (KORÁN, 70:11-18)

„És hangosan kiáltoznak ott, ám ők maguk nem hallanak semmit.”(KORÁN, 21:100)

„Mögötte van a gyehenna. És gennyes váladékot kap inni; kortyolja azt, ám alig-alig tudja lenyelni. A halál bukkan föl előtte mindenünnen, de ő nem halhat meg. Szigorú büntetés van mögötte.” (KORÁN, 14:16-17)

„Azon a napon látod majd a bűnösöket bilincseikben, egymással összekötözve, az ingük szurokból lesz és a [Pokol] tüze borítja be az orcájukat” (KORÁN, 14:49-50)

„Bizony, a zaqqum-fa a bűnös eledele, mint az olvasztott érc, forr a gyomrukban, mint a forrásban lévő víz zubogása. 'Ragadjátok meg és hurcoljátok őt a Pokol közepére! Aztán büntetésül forró vizet öntsetek a fejére! Kóstold! Bizony, te vagy a hatalmas és a nagylelkű!'” (KORÁN, 44:43-49)

A Paradicsom és a Pokol, amelyeket a fenti áják leírnak, bizonyos valóság. Isten, aki ezt a világot és ezt az életet képes volt megteremteni, azokat is meg tudja teremteni. A hitetlen ember, bármennyire is igyekszik nem meglátni ezeket az igazságokat, szembesülni fog velük. Egy Iszlám vallástudós hasonlatával élve, az az ember, aki nem gondolkodik el a túlvilágon, olyan mint a strucc. Nem lát semmit, mert fejét a homokba dugta, és azt hiszi, így őt sem látja senki. Pedig Isten, a világon kivétel nélkül minden ember cselekedetét látja és átfogja tudásával.

Azok, akik a hívás ellenére tévelyegve a tagadás útjára léptek, megérdemlik, hogy a Pokol népéhez tartozzanak. Az áják így írnak ezekről az emberekről:

„...’Vajon nem jöttek-e hozzátok közületek való küldöttek, hogy hirdessék néktek a Mi jeleinket és figyelmeztessenek arra, hogy ezzel a nappal lesz találkozástok?’” (KORÁN, 39:71)

És jaj azoknak is, akik hátat fordítottak a hívásnak:

„Hiszen ő nem hitt és nem imádkozott, hanem hazugsággal vádolt és elfordult, aztán gögősen elvonult a házanépéhez. Jaj neked és jaj! És még egyszer: jaj neked és jaj!” (KORÁN, 75:31-35)

Ez a könyv pedig Isten jeleivel arra emlékezteti és inti az embereket, hogy találkozni fognak az elszámolás napjával.

ÚJ DIMENZIÓ

A ki értelmével és lelkiismeretével szemléli környezetét, rájön, hogy az ember testétől kezdve a galaxisokig, az állatoktól az atmoszféra rétegeiig az egész Univerzum rendkívül csodálatot ébresztő, meglepő rendszerekkel van tele. Ez pedig azt jelenti, az Univerzumban minden dolog tudatosan készült, teremtett.

Kétségtelen, hogy a legfontosabb kérdés, ami ilyenkor felmerül az emberben az, vajon ki teremtette ezeket a dolgokat? Egyértelmű, hogy a “teremtettség”, amely a világegyetem minden részletében megmutatkozik, nem lehet magának az Univerzumnak az alkotása. Ha világosabban akarunk fogalmazni: például egy bogár nem teremthette meg saját magát. A Naprendszer nem teremthette meg és nem rendezhette el saját magát. A növények, az emberek, a baktériumok, a vörösvérsejtek, a pillangók nem maguk teremtették saját magukat és arra sem képesek, hogy ellenőrzésük alatt tartsák azokat a rendszereket, amelyek biztosítják számukra, hogy fennmaradjanak. Nem feltételezhetjük, hogy ezek a dolgok “véletlenül” vagy “maguktól” jöttek létre. Ezt állítani nem más, mint ésszerűtlen ostobaság.

Vagyis arra a következtetésre juthatunk, hogy minden, amit látunk, teremtett dolog. Ám egyikük sem lehet a “Teremtő”. Ez azt jelenti, hogy a Teremtő egy olyan felsőbbrendű lény, Aki különbözik mindentől, amit szemünkkel érzékelni tudunk. Egy olyan Lény, Aki bár Maga nem látható, létezése illetve tulajdonságai minden általa teremtett dolgon megnyilvánulnak.

A Korán ekképpen szól arról, hogy Allah az egyedüli Istenség:

„Íme ez Allah, a ti Uratok! Nincs más isten rajta kívül. [Ő] minden dolog teremtője. Szolgáljátok Őt! Mindeneknek Ő az istápolója. A tekintetek nem észlelik Őt, ám Ő észleli a tekinteteket. Ő az éleselméjű, Akinek mindenről tudomása van.” (KORÁN, 6:102-103)

És ezen a ponton fognak mellé azok, akik nem ismerik el Isten létezését. Ezeket az embereket a következő dolog tartja fogságban: nem hisznek egészen addig, amíg nem látják Istent saját szemükkel. Ez egyébként egy meglehetősen régi betegség. A zsidóktól, akik azt mondták Mózesnek: **„Nem hiszünk neked addig, amíg nem látjuk Allahot kézzelfogható módon.”** (KORÁN, 2:55), egészen napjainkig igencsak elterjedt. Akik ezt a torz logikát követik, így gondolkoznak: van az anyag halmaza, amely az egész Univerzumot átfogja és a végtelenbe nyúlik. Akkor sem fognak Istennel találkozni, ha az űrben több ezer fényévet haladnak. Ezért aztán megtagadják Isten létezését. Ez esetben azonban kénytelenek az Univerzum minden pontján megnyilvánuló **“teremtettség”** igazságát elrejtteni és azt állítani, hogy a világegyetem és az élőlények nem teremtés útján születtek.

A hitetlenek alapvető tévedésében sokan azok közül is osztoznak, akik egyébként nem utasítják el Isten létezését, ellenben eltorzult Isten-képpel rendelkeznek. Ezek az emberek (akik mellelleg a társadalom túlnyomó többségét alkotják), nem tagadják ugyan a mindenütt nyilvánvaló **“teremtettség”** példáit, viszont meglepő, abszurd hiedelmek vannak arról, hogy Isten **“hol”** is található. Többségük azt hiszi, hogy Isten **“az égben”** van. Tudat alatt azt gondolják, hogy Isten egy meglehetősen távoli bolygó mögött rejtőzködik és csak nagy ritkán avatkozik bele **“a világ dolgaiba”**. Vagy bele sem avatkozik; létrehozta, majd magára hagyta teremtését, az emberek pedig saját sorsukat irányítják...

Fáraó története a Koránban éppen ezt a nézőpontot tárja elénk. Az ája szerint Fáraó azt hitte, hogy **“Mózes Istene”** vagyis Allah, **“az égben”** található:

„Fáraó azt mondta: 'Ti előkelők! Nem ismerek más istent rajtam kívül. Égess nekem agyagot, Hámán, és emelj nekem palotát! Talán fölmehetek Mózes istenéhez. Bizony, úgy vélem, hogy hazug ő a hazugok között!’” (KORÁN, 28:38)

Mózes válasza pedig a Fáraó ebbéli hitére, vagyis hogy Isten az égben található, kétségtelenül nagyon fontos:

„[Fáraó] azt mondta: 'Mit jelent az, hogy a teremtmények Ura?'"

[Mózes] azt mondta: 'Ő az eget és a föld Ura, és azé, ami a kettő között van - ha szilárd bizonyosságok van.'" (KORÁN, 26:23-24)

Mózes azt mondja Fáraónak, aki azt hiszi, hogy Isten "az égben" van (ebből kifolyólag pedig azt gondolja, hogy Egyiptom az övé lehet), hogy Isten, "Ura" (tanítója, ellenőrzője, elrendezője) "az egeknek, a földnek és mindannak, ami e kettő között található", vagyis minden élőlénynek. Ahogyan a Korán is hírül adja, Isten mindenütt ott van és mindent ellenőrzése alatt tart.

Másrésztől vannak, akik úgy hallották, Isten "mindenütt" ott van, ám hogy ez mit is jelent, azt már nem tudják megválaszolni. Tudat alatt az a tévhit él bennük, hogy Isten a rádióhullámokhoz vagy a láthatatlan, felfoghatatlan gázokhoz hasonlatos.

Egyetlen közös téveszme a forrása ennek a gondolatnak, illetve azok nézeteinek, akik képtelenek felfogni Isten "hollétét" (s talán éppen ezért nem hisznek Benne), mégpedig az, hogy egy teljességgel alaptalan dogmával azonosulnak, aztán pedig feltevésekbe bonyolódnak Istent illetően.

Mi is ez a dogma? Ez a dogma az anyag létevel és jellegével kapcsolatos. Ha viszont ezen túl tudunk jutni, egy óriási és magával ragadó igazsággal szembesülünk.

A következő oldalakon megpróbáljuk megvilágítani azt az igazságot, amire a Korán rámutat.

A külvilág

Az általunk "külvilágként" elfogadott dolog az, amit szemünkkel látunk, kezünkkel megtapintunk, orrunkkal megszagolunk, nyelvünkkel megízlelünk, fülünkkel pedig hallunk. Vagyis, a "külvilágról" alkotott minden tudásunk öt érzékszervünk közvetítésével jut el hozzánk. Mivel születésünktől fogva ezektől az érzékszervektől függünk, soha nem is gondoltunk arra, hogy a "külvilág" más is lehet, mint amit mi érzé-

kelünk. Olyannyira fogva tart bennünket a gondolat, hogy az Univerzum pontosan olyan, amilyennek mi érzékeljük, hogy e kérdés megvitatásának már nem is érezzük szükségét.

Pedig a mai tudomány számos területén végzett kutatások megdöntötték a klasszikus világgépet illetve anyagfelfogást, és egy rendkívül eltérő nézetet eredményeztek, amire azt mondhatjuk, egy új dimenzió.

Idegi benyomásokból álló világ

A "külvilág", melynek fogalma az agyunkban létrejött, mindössze egy idegek által érzékelt világ leképeződése az agyban. A piros szín, egy deszka keménysége, sőt, az Ön édesanyja, édesapja, családja, minden tulajdona, a háza, a munkahelye és ennek a könyvnek a sorai is csakis és kizárólag egy az Ön agyában létrejövő elektronikus jelhalmoz. Hogy jobban megérthessük ezt a meglepő igazságot, vizsgáljunk most meg egy kérdést.

"Hogyan látunk?" Erre a kérdésre általában ez a válasz: "Hát a szemünkkel." A helyzet azonban korántsem így van. Lássuk csak röviden, hogyan is valósul meg a látás, milyen lépésekben történik egy tárgy érzékelése.

Egy tárgyról fényhullámok (fotonok) érkeznek a szemhez, melyek egy sor reakciót követően elektronikus jelekké alakulnak és az agyba elektronikus jelként (idegi benyomás) jutnak el. Eddig szinte mindenki ismeri ezt a folyamatot. Van azonban egy pont, ami felett általában az emberek elsiklanak: a fény illetve az agy által érzékelt dolog, nem ugyanaz. Tehát a látóközpontra nem az eredeti fény jut el, hanem annak elektronikus másolata. Vagyis miközben azt mondjuk, "látok", tulajdonképpen agyunk elektronikus jeleit kísérjük figyelemmel. Az egész Univerzumot egy néhány cm³ nagyságú látóközpontra érzékeljük. Más szóval, nem a szem az, ami lát, hanem az agyban található látóközpont. Ami eljut az agyba az nem a fény maga, hanem annak elektronikus leképeződése. Az agy egyébként is el van szigetelve a fénytől. Ezért sem lehetséges, hogy a fényvel magával érintkezzen.

Ami a hallást illeti, az is hasonló. A hanghullámokat az agy elektronikus jellé alakítja és a hallóközpontra küldi. Az idegrendszer,

akárcsak a szem esetében, kiválasztja a hanghullámok elektronikus másolatát, így jut el a hang a hallóközpontba. Ahogyan a fényhullámok nem jutnak be az agyba, ugyanúgy a hanghullámok sem tudnak elérni a hallóközpontba. Hiszen az agy a hanghullámoktól is el van zárva.

A “külvilág” az agyunkban képződik

Nyilvánvaló tehát, hogy amit látunk, megérintünk, hallunk, az csakis és kizárólag az idegrendszer által létrehozott jelek összessége. Például, aki gyümölcsöt eszik, valójában nem magával a gyümölccsel lép kontaktusba, hanem a benyomással, amit a gyümölcs az agyban létrehoz. Amire az ember azt mondja “na ez itt a gyümölcs”, az egy a gyümölcs formájához, ízéhez, illatához és szilárd halmazállapothoz tartozó elektronikus másolat, amit agyában érzékel.

Vagyis akkor a “külvilág”, amit érzékeink ismertetnek meg velünk, elektronikus másolatok összessége az agyunkban. Agyunk, egész életünk során ezeket a másolatokat értékeli. Mi pedig, ha azt mondjuk ezekre a másolatokra, hogy az anyag lényege, megtévesztjük magunkat.

A “külvilág” lényegéhez nem juthatunk el

Végeredményben tehát, benyomásaink segítségével nem juthatunk el az anyaghoz magához. Éppen ezért sohasem lehetünk bizonyosak abban, hogy az elménkben levő “külvilág” lényegét látjuk-e. Más szóval, az agy, saját rendszere szerint fordítja le egy másik nyelvre a benyomásokat és létrehoz egy Univerzumot. Mivel születésünktől fogva kizárólag ettől a rendszertől függünk, nincsen összehasonlítási alapunk: az agy által közvetített kép vajon mennyire helyes? Ezt ahhoz hasonlíthatnánk, amikor valaki születésétől fogva ki sem lép egy szobából, hanem képernyőről akarja megismerni a “külvilágot”. Ennek az embernek a számára lehetetlenség összehasonlítani, vajon azok a képek, amiket a képernyőn lát, s amelyeket “külvilágként” szemlél, mennyire tükrözik a valóságos világot.

Összefoglalva, az, hogy hogyan érzékeljük a “külvilágnak” mon-

dott dolgot, teljes mértékben érzékelésünktől, vagyis agyunk sajátos értelmezésétől függ. Valójában az Univerzumban sem az általunk látott és meghatározott fény, sem az általunk hallott hang, sem pedig az általunk érzékelt meleg nem létezik. Vagyis érzékszerveink becsapnak minket a külvilágot illetően, és agyunkban bizonyos korlátok közötti értelmezéseknek adnak helyet. Ebben az esetben pedig nem állíthatjuk, hogy közvetlen kapcsolat van a látottak és a “külvilág” között.

Ugyanez igaz a többi benyomásra is. Ami például a hallást illeti: valójában agyunk az, amely a “külvilág” hanghullámait nevezetesen egy szimfóniává fordítja le. Vagyis a zene nem olyan valami, ami a “külvilágban” létezik, hanem egy agyunk által létrehozott benyomás. Vagy nézzük például a színek érzékelését: amikor színeket látunk, valójában más és más hullámhossz jut el a szemünkhöz. Ami ezeket a frekvenciasávokat színekre fordítja, az szintén az agyunk. Például az, hogy egy almát pirosnak látunk azért van, mert az alma által visszavert frekvenciasávokat az agyunk pirosra fordítja le. Tehát tulajdonképpen sem az alma nem piros, sem a tenger nem kék, sem a fák nem zöldek. Ezek a dolgok azért ilyenek, mert mi ilyennek érzékeljük őket. Más szóval, minden tulajdonság, amivel felruházzuk a létezőket, nem rajtunk kívül létezik, hanem bennünk.

A koponyánkban élünk?

Végeredményben, ami miatt azt mondjuk egy tárgyra, hogy az “van”, az annak köszönhető, hogy az agyat a tárggyal kapcsolatos, látásra, tapintásra, hallásra vonatkozó benyomások érik. Ezek a benyomások azonban nem magának a tárgynak a tulajdonságai, hanem olyan tulajdonságok, amikkel agyunk - egész pontosan elménk - ruházta föl a tárgyat. Tehát ahogyan a látás vagy a hallás, ugyanúgy a meleg, a hideg, a keménység, a puhaság, az ízlelés vagy a fájdalom, minden benyomásunk, nem a “külvilágban” vannak jelen, hanem az elménkben, általa létrehozott benyomások.

És mivel a “külvilág” az előbb említett benyomásokból áll össze, és mivel ezeket a benyomásokat az elme hozza létre, mi, olyan értelemben, nem lehetünk biztosak annak a dolognak az abszolút létében, amit “külvilágnak” hívunk.

Ha minden tárgy csupán tulajdonságainak összessége, a tulajdonságok pedig csupán az elmében léteznek, akkor az anyag, az energia, az atomokból és csillagokból felépülő teljes tárgyi Univerzum csupán a tudatban létezik, mint benyomás, mely az emberi érzékeléssel ölt formát, megszokott szimbólumokból. Az egyetlen világ, amit ismerünk, elménkben létezik, ott ölt alakot, ott kap hangot és ott nyer színeket. Röviden, olyan világ, amely az elménkben születik, s az egyetlen világ, amelynek létében bizonyosak lehetünk.

Összefoglalva, egy olyan világban élünk, amelyből soha nem léphetünk ki, és amely a koponyánkban belül létezik. Mi pedig tévedünk, ha azt hisszük, hogy ezt a világot látjuk a szemünkkel, halljuk a fülünkkel, érezzük a kezünkkel. És folytatjuk az életünket, anélkül, hogy erre rájönnénk. Ez nem egyfajta magyarázat vagy filozófiai hozzáállás, hanem olyan tény, ami a tudomány egyértelmű felfedezései nyomán derült ki.

A “külvilág” léte feltétel?

A tudományos fejlődés nem csupán a “külvilág” jellegére világított rá, de romba döntötte érzékeinkbe vetett bizalmunkat is. És felvetett egy olyan kérdést, ami a legtöbb embernek eszébe sem jutott: van egyáltalán “külvilág”?

Ön talán elgondolkodott valaha, mi az, ami elhitheti Önnel a “külvilág” létezését? Általában, ahhoz, hogy elhiggyük egy tárgy létezését, elegendő bizonyíték, ha látjuk, halljuk vagy megérintjük. Ez azonban egy olyan hit, ami valójában messze nem tudományos és logikus, olyan hit, amely megszokások eredménye.

Amit itt mondani szeretnénk az az, hogy az ember akkor is érezheti azt, hogy lát, hall, vagy megérint egy tárgyat, ha az a tárgy nincs is ott. Ez az eredmény pedig tényleg meglehetősen elgondolkodtató.

Mesterséges stimulációk következtében, agyunk akkor is képes létrehozni egy valóság-hű és eleven világot, ha kívül egyáltalán nincs is semmi.

Képzeljünk el egy nagyon fejlett készüléket, amely képes mindenféle elektronikus jelet regisztrálni. Elektromos jelekké alakítva, először mentsünk el ezzel a készülékkel sokféle közeghez tartozó min-

denféle információt (test látványa, hangok, külső környezet stb.). Másodsor, képzeljük el azt, hogy agyunkat kivesszük testünkéből és egy a testünktől független helyen tartják életben. Végül kössük a készüléket elektródákkal - ezek látják el az idegek feladatát - az agyhoz, és juttassuk a rögzített információkat az agyba. Ebben az esetben, természetesen, Ön úgy fogja érezni, hogy ebben a mesterségesen létrehozott világban él. És sohasem fog rájönni arra, hogy valójában csak egy agyból áll. Ahhoz, hogy agyunkban létrehozzunk egy világot, nem szükséges egy valóságos világ megléte, mindössze (mesterséges vagy valós) benyomások kellene hozzá.

Mire tanítanak az álmok?

Az Ön álmában történő események teljességgel úgy történnek, hogy kívül esnek az Ön ellenőrzésén. Sem a helyet, sem az időt, sem pedig a forgatókönyvet nem Ön határozza meg. Alvás közben egyszer csak az események kellős közepén találja magát. Szokatlan összefüggésekkel, érthetetlen fizikai törvényekkel szembesül, mégsem furcsa ez Önnek.

Az Ön számára az a valóság, ami kézzelfogható és szemmel látható. De Ön álmában is “a kezével fog és a szemével lát”, holott valójában sem keze nincsen ott, sem szeme, sem pedig látni- és fogni-való dolog. Nyilvánvaló tévedés az egész. Eléggé elgondolkodtató az egyik filozófus magyarázata erről a kérdésről:

“Vajon mi most ébren vagyunk, vagy álmodunk?” Ez bizony egy okos kérdés. Ezt a kérdést valószínűleg álmunkban is sokszor feltettük már. Az ébredést követően aztán azt láttuk, hogy a kérdésre adott válasz -akárcsak az álomban - hamis volt. Vajon nem lehet-e, hogy most is ugyanúgy tévedünk? Nem mondhatjuk azt, hogy nem, hiszen **egy napon kiderülhet, hogy most álmodunk.”** (*Hans Reichenbach, Bilimsel Felsefenin Dogusu, 179. o.*)

Hasonló kérdések foglalkoztattak a történelem folyamán számos filozófust, így például Descartes-ot is:

“Álmaimban azt látom, hogy ezt meg ezt csinálom, ide vagy oda megyek. Amikor pedig felébredek megértem, hogy nem is csi-

náltam semmit, nem mentem sehová, hanem az ágyamban fekszem szépen. **Ki tud biztosítani engem arról, hogy ebben a pillanatban nem álmodom, sőt, hogy az egész életem nem egy álom?** Nos mindezen dolgok tudatában teljességgel kétségessé válik annak a világnak a valódisága, amelyben élünk. (*Macit Gökberk, Felsefe Tarihi, 263. o.*)

Mi is az, ami megkülönbözteti az álmot a valódi élettől? Talán az, hogy míg a valódi élet folyamatos, addig az álom meg-megszakad? Vagy az, hogy az álom során más fizikai törvények érvényesülnek? Ezek alapján véve nem fontos különbségek. Hiszen végeredményben, mindkét élet az agyban jön létre.

Ha álmunk során könnyedén élünk egy nem valós világban, akkor miért ne lehetne igaz ugyanez arra a világra, amelyben benne vagyunk. Nincsen semmilyen logikus bizonyíték, amely megakadályozná, hogy azt gondoljuk, álmunkból felébredve egy hosszabb álomba kezdünk, amit valódi életnek hívunk.

Semmilyen bizonyítékot nem tudunk tehát felmutatni. Az ok, ami miatt mégis kétségeink merülnek fel ezzel a kérdéssel kapcsolatban, nem más, mint a megszokás és előítéleteink.

Akkor az agy nem egy benyomás?

Amint az eddigiekből kiderült, kétségtelen, hogy a világ, amelyben élünk, agyunkban jön létre. Itt bukkan föl azonban az igazán fontos kérdés. Ha mindaz, amit látunk, átélünk csupán képek, melyeknek semmiféle anyagi megfelelője nincsen - akárcsak az álmoknak -, akkor hogyan jönnek létre ezek a képek?

Olykor azt mondják, hogy ezeknek a képeknek a forrása az agy eddig még fel nem fedezett funkciója. Eszerint az álom olyan dolog, amit az emlékezet “gyárt”, hogy hogyan, az egyelőre rejtély. Vagyis arra a kérdésre “ki az, aki az agyban látható képeket mutatja?”, azt válaszolják “az agy maga”, holott erre semmiféle bizonyíték nincsen.

Ha viszont megértjük, hogy a “külvilág”, - amelybe ugye saját testünket is beleszámítjuk - képek összessége, nem kezelhetjük az agyunkat sem a “külvilágtól” független dolognak. Agyunk is része ezeknek a képeknek.

Egy álommal kapcsolatos példa jobban rávilágíthat erre a kérdésre. Képzeljük azt, hogy az álmot - ahogyan eddig leszögeztük -, az agyunk belsejében szemléljük. Az álomban ekkor egy álombéli testünk lesz. Álombeli karunk, álombeli törzsünk, álombeli szemünk és álombeli agyunk. Ha az álom során azt a kérdést teszik fel nekünk “hol látsz?”, válaszunk “az agyamban látok” lesz. Ha pedig megkérdik tőlünk, hol van az agyunk és milyen is az, álombeli kezünkkel megfogjuk a fejünket és azt válaszoljuk: “az agyam egy egy különál valamivel nehezebb húsdarab itt a koponyámban”.

Pedig nincs is ott semmiféle agy, álombeli koponya és álombeli agy van. Aki az álmot látja, az nem az álombeli agy, hanem egy azon “túli” lény.

Tudjuk, hogy az álombeli illetve a valóságos életnek nevezett élet között nincsen semmiféle fizikai különbség. Márpedig ha valaki a valóságos életnek nevezett környezetben megkérdi tőlünk: “hol látsz?”, értelmetlen dolog azt válaszolni: “az agyamban”, mint ahogy azt a fenti példában tettük. Ha a tudatot keresve megvizsgáljuk az agyat, egy olyan anyag kerül elénk, amely fehérje illetve zsírmolekulákat tartalmaz, akárcsak a többi élő szervezet. Vagyis a húsdarabban, amit agynak nevezünk, nincsen semmi, ami a látottakat dekódolná és létrehozná a tudatot, vagyis, amely az “én”-nek nevezett dolgot teremthetné. A látó, egy az agytól független lény.

Ez a “lény” lát, érez, képes gondolkodni, képes szeretni, képes félni, értelme és tudata van, olyan lény, aki identitást ad magának, azt mondja “ez én vagyok”. Ez a lény “élő”, nem anyag és nem is kép.

Az “én”-t, aki érez, lát és gondolkodik, a testünkön kívül kell keresnünk. A vallás ezt az “én”-t úgy hívja: lélek.

Következtetés

Az eddig tárgyaltak lehetővé teszik, hogy megértsünk néhány óriási igazságot. Véget vetnek azoknak a materialista ideológia szülte sablonoknak és értékelésbeli tévedéseknek, amikkel a materializmus az Univerzum természetét, Istent és az embert magyarázza.

Az ideológia, amiről szó van, arra a hitre épül, hogy az anyag abszolút valóság. Megvizsgáltuk, hogy az anyag nem abszolút valóság,

hanem képek és benyomások összessége. Ezesetben az abszolút valóság nem lehet más, mint ami ezeket a képeket megteremti. Az anyagnak, mely képekből és benyomásokból áll, nincsen semmiféle térfogata, ebből kifolyólag a tér fogalma is értelmét veszti.

A klasszikus kérdésre “hol van Isten?”, ezzel a válasz is egyértelművé válik. Ahogyan a bevezetőben elmondtuk, a “tudatlanság” társadalma, mivel valójában nem képes megérteni az Isteni sorsot, úgy képzelem, Isten olyan Lény, Aki valahol az égben tartózkodik és nem is avatkozik bele a világ dolgaiba.

Ennek a mentalitásnak az alapja az, hogy az emberek az Univerzumot az anyag összességének tekintik, miáltal Istent ezen anyagon “kívül” képzelem el, úgy gondolják, hogy valami távoli helyen van. A kereszténységben és más vallásokban is ilyen az Isten-hit. És azokban a “tudatlan” társadalmakban is, melyek magukat muszlimnak állítják be...

Pedig, ahogyan eddig vizsgáltuk, az anyag nem más, mint benyomás. S ha ez így van, szó sem lehet arról, hogy Isten az anyagon “kívül” létezzen. Isten “mindehol” ott van és mindent átfog. Semmi nem lehet Rajta kívül, semmi sem maradhat Tőle független.

A Korán ájái is, melyek Istent bemutatják, ugyanezeket a tulajdonságokat adják hírül:

„Ő Allah, az egekben és a földön...” (KORÁN, 6:3)

„... Bizony, a te Urad [tudásával és hatalmával] körülveszi az embereket ...” (KORÁN, 17:60)

„Allahé mindaz, ami az egekben és a földön van. Allah [a tudásával] minden dolgot átfog.” (KORÁN, 4:126)

„... Pedig mindent átfog Ő.” (KORÁN, 41:54)

„Ahová csak fordultok, Allah Orcája ott van. Allah, mindent Magában foglal és mindent tud.” (KORÁN, 2:115)

„Mi közelebb vagyunk hozzá, mint a nyaki ütőere.” (KORÁN, 50:16)

A történelem folyamán az Iszlám nagy tudósai is, akik a Korán alapján indultak útnak, észrevették ezt a hatalmas igazságot. Látták, hogy az anyagnak, ellentétben azzal, amit az emberek hisznek róla, nincsen anyagi megfelelője. Isten teremtményeinek valódi lényegét nagyon egyértelműen kifejtették. Így például a XVI. században élt

Imám Rabbáni, aki az Iszlám történetének egyik legkiemelkedőbb alakja volt, a témával kapcsolatban az alábbiakat mondta:

“(Allah,) jelzői (Adl - Igazságos, Rezzak - Ellátó, Aziz - Hatalmas, Rahman - Kegyelmes) mindegyikéhez hozzárendelt egy-egy területet, ahol ez a név felbukkant és visszatükrözte saját tulajdonságait. A **létezők testét pedig**, amelyeket arra használ, hogy ezeket a tulajdonságokat tükrözze, **a semmiből teremtette meg**. A Magasztos Igazság, felsőbbrendű erejével a semmi világában tulajdonságainak mindegyikéhez hozzárendelt egy területet, ahol ez a tulajdonság felbukkan, és **ezeket az érzékelés és a gondolat** (képzelet, feltétevés) **szintjén teremtette meg**. Ráadásul olyan időben és úgy, ahogyan akarta.

A világok az érzékelés és a gondolat szintjén léteznek és nincsen külső szintjük. Ez esetben az érzékelés és a gondolat szintjén a semmiben szilárdság jelenik meg és a Magasztos Allah teremtésével tartósságot és intenzitást nyer. Így ezen a szinten életet, tudást, erőt, akaratot, látást, hallást és beszédet nyer. De, tükröződés és árnyék segítségével. A külvilágban ennek sem neve sem pedig nyoma nincsen. Odakinn, az Abszolút Létező Személyén (Allahon) és tulajdonságain kívül nincsen más személy és nincsenek más tulajdonságok. Ezek, a Magasztos Személy külső tükrében jelennek meg. Ezeken kívül nincs is kint semmi. Így nyernek ők alakot. Kívül úgy néznek ki, mintha léteznének. **Valójában azonban a Magasztos Személyén kívül nincsen ott semmi.**” (Mektubat-i Rabbani, 517-519. o.)

Vagyis a “külvilág” (beleértve saját testünket is) érzetek összessége, egy kép, egy gondolat, amit Isten a lelkünknek megmutat. Az általunk ismert értelemben, lehetetlen, hogy befedje a Földet vagy önálló, független léte legyen. Az Univerzum az emberben benne van, és nem az anyag az, ami az embert körülveszi, hanem Isten. Ezt az igazságot Isten hírül adta a Koránban: **“Mi közelebb vagyunk hozzá, mint a nyaki ütőere.”** (KORÁN, 50:16) Más szóval, nem az Univerzum és az ember konkrét, Isten pedig elvont létező, hanem éppen ellenkezőleg, Isten az egyetlen Abszolút Létező, az ember és az Uni-

verzum pedig absztrakt.

„Allah tanúsítja, hogy nincs más isten rajta kívül. Az angyalok és a [kinyilatkoztatásra vonatkozó] tudás letéteményesei [is tanúsítják ezt]. Ő gondoskodik a méltanyosságról. Nincs más isten rajta kívül. [Ő] a hatalmas, a bölcs.” (KORÁN, 3:18)

A folyamatos teremtés igazsága

A Koránban számos ája beszél arról, hogy Isten folyamatosan valósítja meg a teremtést. Például:

„Vajon olyasmiket akarnak társítani [Mellé], amik nem teremtenek semmit, hanem ők maguk teremtmények,” (KORÁN, 7:191)

„Akikhez Allah helyett fohászknak, azok nem teremtenek semmit, hanem ők maguk teremtmények.” (KORÁN, 16:20)

„Vagy ki viszi véghez a teremtést kezdetben, és ismétli meg aztán...” (KORÁN, 27:64)

Az áják, amiket fent említettünk, bizonyítékai annak, hogy minden képkocka Isten teremtése. Az Univerzum léte attól függ, hogy a Teremtője egyetlen pillanatig sem szakítja meg a teremtését. Mint ahogyan a televízió képernyőjén látjuk, ahhoz, hogy a látvány folyamatos legyen, a közvetítésnek folyamatosnak kell lennie...

Mivel a képet Isten teremti, minden cselekvést Ő teremt. Az hogy járunk, futunk vagy bármi mást csinálunk úgy lehetséges, hogy Isten “kockáról kockára” megteremti ezeknek a cselekvéseknek a képeit és a hozzájuk tartozó benyomásokat. A Korán, erre így hívja fel a figyelmet:

„És nem ti öltétek meg őket, hanem Allah ölte meg őket. És nem te dobtál, amikor dobtál, hanem Allah dobott, hogy valami Tőle jövő szép próbatétellel próbálja meg a hívőket...” (KORÁN, 8:17)

„Noha Allah teremtett titeket és azt, amit csináltok.” (KORÁN, 37:96)

„... Nem! Allahra tartozik minden dolog! ...”(KORÁN, 13:31)

Végeredményben tehát senki sem cselekedhet úgy, hogy ne függne Istentől és minden esemény csakis Isten akaratával és ellenőrzésével történik.

E kérdés jelentősége

Mindaz, amiről eddig beszéltünk, egy kulcs az ember kezében, mely hozzájárul, hogy az ember megfejtse, helyrerakja azokat a vallással kapcsolatos fogalmakat, amelyeket eddig nehezen értett. Például, az ember megérti, hogy olyan kérdések, mint a halál és a feltámadás, amiről azt hitte, hogy emberi ésszel fel nem mérhető, tulajdonképpen olyan események, amelyek nincsenek messze azoktól az igazságoktól, amikkel az ember élete során szembesül.

Isten, minden nap, minden pillanatban az egész világot újra-teremti az ember számára. Minden szépséget az emberi léleknek mutat meg. A nap folyamán teremtett szép dolgokat éjszaka az álomban teremti meg. A túlvilágba lépés pedig nem különbözik attól, mintha az ember elaludna és álmából felébredne. Megváltozik a világ képe, és az ember egy új testtel megkezdí túlvilági életét. Csupán az érzékelt képek változnak, mintha egy álomból ébrednénk. Más szóval, az evilág és a túlvilág között mindössze annyi a különbség, mintha szemünk előtt egy film leplezné a valóságot. A halál ennek a finom lepelnek a felemelkedése.

CSODÁK A SZEMÜNK ELŐTT

„És nem játékból teremtettük az eget és a földet, és
ami a kettő között van. És mi valóban megteremtettük azokat.

A legtöbben közöttük azonban nem tudják.”

(KORÁN, 44:38-39)

Könyvünk elején felhoztunk egy példát: egy olyan emberről beszél-
tünk, aki “egyszer csak” lett. Emlékeztettünk arra, hogy ez az
ember milyen meglepetéssel és mekkora csodálattal tekint saját léteire
és környezetére. És hangsúlyoztuk azt is, hogy a mi helyzetünk sem
sokban különbözik ettől az emberétől, csak a szokások miatt, amik a
társadalomban ragadtak ránk, elfelejtettünk rácsodálkozni a dolgokra,
csodálni őket, elfelejtettük érezni tökéletességüket. Más szóval arra
tértünk ki, hogy nem látjuk a szemünk előtt lévő csodákat.

Az egyik fontos dolog, amire a Korán ájái felhívják a figyel-
met, ennek a gondolatbeli tespedtségnek és a megszokások okozta
közönynek a megszünése. Miközben a Korán azt meséli, hogy sorra
tértek le az egyenes útról azok a népek, akik csodákra vártak hitüket
megerősítendő, hangsúlyozza, hogy a környezetünk telis-tele van
“csodálatos” eseményekkel.

A Koránban nagyon sok ája van, mely arra hívja az embert,
hogy kutassa a természetet és vegye észre “Isten jeleit”. Hiszen a ter-
mészet, sőt az egész Univerzum tele van jelekkel, melyek
“teremtettségükre” utalnak, és azért léteznek, hogy tükrözzék “terem-
tőjük” erejét, tudását és művészetét. Az ember felelős azért, hogy
ezeket a jeleket meglássa és megismerje Istent.

Ebben a fejezetben szót ejtünk néhány olyan teremtményről,
amely név szerint említésre kerül a Koránban.

A SZÚNYOG

„Allah bizony nem szégyell példázatokkal élni, akár egy szúnyoggal [is] vagy valamivel, ami fölötte van. Azok, akik hisznek, tudják, hogy az az igazság, [ami] az Uruktól [jön]. Azok azonban, akik hitetlenek, azt mondják: „Mit akart Allah ezzel [mondani], mint példázattal?» Tévelygésbe visz vele sokakat, de sokakat az igaz útra vezérel vele. Ám csupán a gonoszokat viszi tévelygésbe vele.”
(KORÁN, 2:26)

A szúnyog olyan élőlény, amelyet minden ember “szokványosnak” tart (a “szokványos” szót így fogalmazhatnánk meg: “valaki természetesnek tekint valamit, ami egyébként rendkívüli és ámulatba ejtő, nem csodálkozik rá, nem gyönyörködik benne, mert már hozzá szokott”). A szúnyoggal senki sem törődik, senki nem gondol csodálattosságra, és olyan “egyszerűnek” látja. Pedig erre az apró élőlényre Isten felhívja az emberek figyelmét a Korán ájaiban.

A szúnyog nem mindennapi kalandja

Amit az ember általánosságban tud a szúnyogról az annyi, hogy vérszívó teremtmény és vérrel táplálkozik. Pedig ez egyáltalán nem is így van. Ugyanis nem minden szúnyog vérszívó, csak a nőstények. Ráadásul, annak oka, hogy a nőstények vért szívnek, nem is a táplálkozás. Valójában mind a nőstény, mind pedig a hím szúnyogok virágnektárral táplálkoznak. Az egyetlen ok, ami miatt a nőstények mégis vért szívnek az, hogy a tojások fejlődéséhez, amelyeket hordoznak, a vérben fellelhető fehérjére van szükség. Más szóval, a nőstény szúnyog azért szív vért, hogy biztosítsa fájának fennmaradását.

A szúnyog legszokatlanabb és leginkább ámulatba ejtő tulaj-

donságainak egyike, kifejlődésének folyamata. Az állat, egy apró lárvából szúnyoggá válik, egymástól igen különböző lépésekben. Fejlődésének rövid története a következő:

A nőtény szúnyog, nyáron vagy az őszi hónapokban a vérrel táplálkozó, fejlődésben lévő szúnyogtojásokat, nedves levélre vagy egy kis kiszáradt tóra rakja. Az anyaszúnyog, a hasán található finom érzékelőkkel, először is a földfelszínen megfelelő környezetet keres tojásai számára. Ha talál megfelelő helyet, megkezdí a tojások lerakását. A kevesebb mint egy milliméter hosszúságú tojások egyesével vagy csoportokban sorakoznak egymás mellett. Vannak olyan fajok, amelyek tojásaikat tutajszerűen, szorosan egymás mellé rakják le. Némely tojás csoportok több mint 300 tojásból állnak.

Az anyaszúnyog által gondosan lerakott fehér színű tojások azonnal sötétedni kezdenek és két órán belül teljesen feketévé válnak. Ez a sötét szín fontos a tojások védelme érdekében, megakadályozza, hogy a rovarok illetve a madarak észrevegyék őket.

El kell teljen egy tél ahhoz, hogy a költési időszak véget érjen. Mivel a tojások szerkezetileg rendkívül ellenállónak vannak teremtve, képesek kibírni egy hosszú és hideg telet, életben maradnak tavaszig, amikor is a költési időszak véget ér, anélkül, hogy bármi bajuk esne.

Kibújás a tojásból

Amikor a költési időszak befejeződik, az aprócska szúnyoglárva, szinte ugyanazon időben, kezdenek előbújni a tojásokból. Az első tojást azonnal követi a többi is. Aztán pedig minden lárva úszni kezd a vízben. Mivel élelemellátásuk folyamatos, gyorsan nőnek. Rövid időn belül bőrük megfeszül, megakadályozva a további növekedést. Ez azt jelenti, hogy elérkezett az első vedlés időszaka. A bőr, mely meglehetősen kemény és merev, könnyen elszakad. A szúnyoglárva még kétszer fog vedleni, amíg elérí a teljes fejlettséget.

A lárva táplálkozására teremtett módszer rendkívül érdekes. A kicsiny lárva, két nyúlvánnyal, amely olyan, mint egy szőrökből álló legyező, apró örvényeket hoznak létre a vízben, ezzel biztosítják, hogy a baktériumok és más mikroorganizmusok a szájuk felé áramol-

janak. A lárvák légzését pedig egy olyan légtömlő segíti, amit a búbárok használnak és amely hasonlatos ahhoz a berendezéshez, ami biztosítja a tengeralattjárók számára, hogy hosszú ideig a víz alatt maradjanak. Miközben fejjel lefelé állnak a vízben, testük nyúlós nedvet választ ki, mely megakadályozza azt is, hogy a víz befolyjon azokba a buborékokba, ahonnan a levegőt nyerik. Vagyis ez az élőlény számos finom egyensúly összejátszásának köszönhetően tartja fenn életét. Ha nem lenne a légtömlő, az állat életképtelen lenne, ha nem lenne a ragadós folyadék, a légbuborék megtelne vízzel.

Ahogy telik-múlik az idő, az apró lárvák nagy része még egyszer vedlik. Az utolsó vedlés nagyban különbözik a többitől. A lárvák immár elérkeztek az utolsó „báb” stádiumba, hogy igazi szúnyog legyen belőlük. Itt az ideje, hogy megszabaduljanak bőrüktől, mely igencsak szűkké vált számukra.

A levedlett állat olyannyira más, hogy nehéz elhinni, a fejlődési szakaszok ugyanannak az élőlénynek a fejlődési stádiumai voltak. És ez a változás olyan bonyolult és olyan finom, hogy sem a lárvá, sem az anyaszúnyog, sem pedig más teremtmény nem tervezhette meg.

Mivel az utolsó átváltozás során elzáródnak a légbuborékok, melyek egy cső segítségével nyúltak a víztükör fölé, az állat félő, hogy levegő nélkül marad. Az újonnan előbújó élőlényhez azonban már nem ezen a csatornán érkezik a levegő. Az állat, a fején található két cső segítségével fog lélegezni. Ezért aztán, még mielőtt kibújna bőréből, ezeket dugja ki a vízből. A három-négy napos vedlés alatt egyáltalán nem táplálkozik.

A bebábozódott szúnyog immár jócskán kifejlődött, s elnyerte végső alakját. Csápjai vannak, melyek olyanok akár az antennák, ormányai, lábai, mellkasa, szárnyai, hasa, szemei pedig szinte az egész fejét elfoglalják. A szúnyok tehát készen áll a repülésre.

A báb a fejnél válik el az állattól. Ekkor születik meg az igazi szúnyog, s egyben ez az az időszak, amely életére nézve a legveszélyesebb. A legnagyobb veszélyt az jelenti, ha víz kerül a bábba. A meghasadó elülső részt, ahol ez az elválás végbemegy, egy olyan ragadós folyadék borítja, amely megakadályozza, hogy az állat feje érintkezzen a vízzel.

A szúnyognak úgy kell kibújni a gubóból, hogy ne érjen hoz-

zá a vízhez. Csak a lábai érintik azt. Ez egy nagyon jelentős pillanat, egy lágy szellő a halálát okozhatja. A levedlett szúnyog, fél óras pihe-nő után, készen áll első repülésére.

Az állat előbújít a vízből, anélkül, hogy hozzáért volna...

Mint látjuk, egy rendkívül részletes terv segítségével a szúnyoglárvákból szúnyog lehet. Minden lépés rendkívül aprólékos tervezettséggel bír. A légtömlők, melyek biztosítják a lárvák légzését, a ragadós anyag, mely megakadályozza a víz beszivárgását, és még számos egyéb részlet a szúnyogban rejlő tökéletes tervezettségre utal. Hogyan született meg ez a tervezettség? Az evolucionisták szerint, a szúnyogok véletlenek eredményeképpen bukkantak föl. Nos, e vélekedés okán a következő kérdést kell feltennünk: az első szúnyog vajon hogyan tett szert erre a "képességre", amely egy ilyen változást eredményezett nála? Egy féreg, saját magától hogyan "határozta el", hogy háromszor fog vedleni, míg szúnyog nem lesz belőle? Lehetséges, hogy a szúnyog értelmes lény, amely ezen gondolkodik?

Hát persze, hogy nem. Lehetetlen, hogy a szúnyogok ilyesmin gondolkozzanak. Nyilvánvaló, hogy ez az állat, melyet Isten példaként hoz fel a Koránban, szándékosan ilyenre teremtettet.

A szúnyog fényérzékelői

A szúnyogok rendkívül kifinomult fényérzékelőkkel vannak felszerelve. A környezetükben lévő élőlényeket azok hőmérséklete alapján más-más színekben érzékelik. Mivel ez az érzékelés nem függ a fényviszonyoktól, a szúnyog egy sötét szobában is kényelmesen megtalálja a véreket.

A szúnyog hőérzékelői olyan érzékenyek, hogy egy ezred foknyi hőmérséklet-különbséget is észlel.

A szúnyog "vérszívó" technikája

A szúnyok, miután rászállt a célpontra, ormányainak apró ajkai segítségével először kiválaszt egy pontot. Az állat fullánkját, mely hasonlóan egy injekciós tűhöz, speciális tok védi. A vérszívó munká-

lat közben ez a tok visszahúzódik a fullánkról.

A bőr kilyukasztása nem úgy történik, mint gondolnánk, az állat nem a fullánkot nyomja bele a bőrbe. Ez a feladat a felső állkapocsé, mely olyan éles, akár a kés pengéje, illetve az alsó állkapocsé, melyen hátrahajló fogak találhatók. Az alsó állkapocsot előre-hátra mozgatja, akár egy fűrész, a felső állkapocs segítségével pedig úgyszólván elvágja a bőrt. Amikor a fullánk, melyet az így keletkezett sebbe helyez, eléri az eret, a lyukasztó munka véget ér. Az állat most már megkezdte a vérszívást.

De mint tudjuk, az emberi testben van egy véralvasztó hatású enzim, amely azonnal elállítja a helyi vérzést, ha az erek a legkisebb mértékben megsérülnek. Ez nagy problémát kellene, hogy okozzon a szúnyog számára. Hiszen az apró sebre, amit a szúnyog ütött, a test azonnal reagál, a vér rögtön alvadni kezd és kezdődik a regeneráció. Ez persze azt jelentené, hogy a szúnyog egyáltalán nem tudná a vért kiszívni.

A szúnyognak azonban nincsen ilyen problémája. Mielőtt megkezdené a vérszívást, egy a teste által termelt speciális folyadékot hagy a lyukban, amit az ember érfalán ütött. Ez a folyadék semlegesíti az enzimet, amely a véralvadásért lenne felelős. Így aztán nincs vele többé gond, a szúnyog elérheti táplálékát. A szúnyogcsípés helyén jelentkező viszketés és duzzanat is ennek az alvadásgátló folyadéknak a hatása.

Ez, kétségtelenül nem mindennapi folyamat, mely a következő kérdéseket veti fel bennünk:

Honnét tudja a szúnyog, hogy az ember testében létezik egy ilyen alvadást elősegítő enzim?

Ahhoz, hogy ezzel az enzimmel szemben saját testében ellenanyagot termeljen, tudnia kellene az enzim (kémiai) összetételét. Vajon honnan tudja?

Még ha meg is szerezné ezt az információt, hogyan tudna létrehozni egy olyan "technikai eszköztárat", amelynek segítségével saját testében ilyen folyadékot termelhet, majd fullánkjába továbbíthat?

Egyszerű választ adni ezekre a kérdésekre: a szúnyok ezen dolgok egyikére sem képes. Nincs ehhez sem értelme, sem kémiai információi, sem pedig "laboratóriumi" felszereltsége, amellyel ezt a

folyadékot előállíthatná. Az élőlény, amiről beszélünk, egy pár milliméteres szúnyog, amely nem rendelkezik semmiféle tudattal!

Aki egy ilyen hihetetlen, rendkívüli és csodálatos rendszerrel ellátta a szúnyogot, az Isten, Aki megteremtette az embert is és a szúnyogot is, “Aki Ura az egeknek, a földnek és annak, ami e kettő között található”.

A MÉH

„És a te Urad sugallatot adott a méhnek: 'Keríts magadnak lakhelyet a hegyeken és a fákon s azon, amit [az emberek] emelnek [maguknak]. Aztán egyél mindenfajta gyümölcsből és járd a te Urad könnyen járható útjait!'” A [méh] gyomrából különböző fajta ital jön ki, amely az emberek gyógyulására szolgál. Bizony jel van ebben azok számára, akik elgondolkoznak.”

(KORÁN, 16:68-69)

Ma már szinte mindenki tudja, milyen fontos tápanyag az ember számára a méhek termelte méz. De vajon szemügyre vette-e Ön tüzetesebben a méhet, amely ezt az értékes tápanyagot termeli? Mint ismeretes, a méhek táplálékforrása a virágok nektárja. Tél idején azonban lehetetlenség virágnektárra lelniük. Ezért az összegyűjtött nektár összekeveredik a testükben található speciális nedvekkel, így állítanak elő egy új tápanyagot, a mézet, amit aztán elraktároznak télire.

Feltűnő, hogy a méhek jóval több mézet halmoznak fel, mint amennyire szükségük van. Természetesen az első kérdés, ami eszünkbe jut az, vajon a méhek miért nem hagynak fel ezzel az “őrült termeléssel”, ami látszólag csak az idejüket és energiájukat rabolja? A válasz a Korán 16. Szúrájának 68. és 69. ájájában rejlik: a méhnek adott “sugallat” miatt. A méhek is, akárcsak az összes többi élőlény, Isten sugalmazása szerint cselekszenek.

A méhek, teremtésük szükséges részeként, nemcsak saját részükre, hanem az embereknek is termelik a mézet. A méh is, akárcsak számos más élőlény a Földön, az ember szolgálatára adatott. Akárcsak a tyúk, amely naponta legalább egy tojást tojik, pedig semmi szüksége rá, vagy a tehén, amely sokkal több tejet ad, mint amennyire borjának szüksége lenne...

A lépben rejlő tökéletes szervezettség

A méhek életvitele a lépben, illetve méztermelésük rendkívül érdekes. A méheknek rengeteg tennivalójuk van kaptárjukban, s ezeket tökéletes összhangban végzik:

Pára-szabályozás és légkondicionálás: A méznek nagyfokú tartósító jelleget biztosító lép páratartalma folyamatosan egy bizonyos értékű kell, hogy legyen. Ha a lépben a páratartalom az átlagos alá csökken vagy afölé emelkedik, a méz mind tápláló, mind tartósító jellegét elveszíti, vagyis megromlik. A lép hőmérsékletének tíz hónapon keresztül pontosan 32 C° fokosnak kell lennie. Egy speciális “legyező-csoport” felelős azért, hogy a lép hőmérséklete és páratartalma folyamatosan a megengedett határokon belül mozogjon.

Meleg napokon könnyedén megfigyelhetjük, amint a méhek a lép légkondicionálását végzik. A bejárat ilyenkor megtelik méhekkel, melyek csaknem teljesen befedik a sejtet és szárnyaikkal legyeznek a lépet. Így, szükségszerűen, a lépben a levegő az egyik oldalon belépve a másik oldalon távozik. A lép belsejében helyet foglaló extra-legyező méhek pedig mind a négy irányba légáramlatot keltenek.

A lép belsejében működő légkondicionáló-rendszer egy másik előnye az, hogy védi a lépet a füsttől és a légszennyeződéstől.

Tisztító mechanizmus: A méhek azon igyekezete, hogy a méz ne menjen át minőségi változásokon, a hő- és páraszabályozással még nem ér véget. A lépben tökéletes tisztító, egészségügyi mechanizmus működik. Ennek célja, hogy ellenőrzés alatt tartsanak minden eseményt, amelynek következtében baktériumok szaporodhatnak el a lépben. Ez a mechanizmus elsőként azokat az anyagokat távolítja el az útból, amelyek potenciális baktériumtermelők. Az egészségügyi rendszer alapelve az, hogy megakadályozza idegen anyagok bekerülését a sejtekbe. Ezért a lép röpníylásánál folyamatosan két őrszem található. Ha e megelőzés ellenére mégis bekerül valami idegen dolog, például egy bogár vagy tárgy, rögtön megjelenik egy önkéntes osztag, amely a lehető legrövidebb időn belül eltávolítja azt.

Ha egy idegen tárgy nagyobb annál, mintsem hogy ki tudnák hajítani, a méhek egy másik védekező mechanizmust léptetnek életbe. A méhek ehhez egy “propolisz (méhszurok)” nevű ragasztó anyagot termelnek és használnak fel. A fenyőről, nyárfáról vagy akácfáról

gyűjtött gyantához hozzákeverik speciális testnedvüket. A popolisz jellemző tulajdonsága, hogy nem képesek szaporodni benne a baktériumok. Azokat az élőlényeket, amelyek kívülről kerültek be a kaptárba, a méhek ezzel az anyaggal vonják be, tulajdonképpen mumifikálják, s eltávolítják a kaptárból.

Ami a méheknek ezt a viselkedését illeti, nem árt figyelni a következő pontra: a méhek tudják, hogy amikor egy élőlény elpusztul, teste oszlásnak indul, ez azonban ártalmas lehet azokra nézve, akik a kaptár lakói. Sőt, azt is tudják, hogy az elhullott tetemet egy speciális kémiai folyamatnak kell alávetniük ahhoz, hogy megakadályozzák annak szétfoszlását. A mumifikáláshoz pedig a propoliszt használják, egy olyan anyagot, amelynek jellegzetessége, hogy meggátolja a baktériumok elszaporodását.

Annak fényében, amit ezidáig felsoroltunk, tegyük fel magunknak a következő kérdéseket és gondolkodjunk el rajtuk. Vajon a méhek honnét tudják, hogy a tetem oszlásnak indul? Honnét tudják, hogyan lehet elejét venni a káros hatásoknak, amik ebből a folyamatból származnak? Ráadásul nem csak ezeket tudják, hanem azt is, hogy egy propolisz nevű anyagot fognak hozzá felhasználni. Honnét jönnek rá? Ki az, aki ezt megtanítja nekik? Hogyan fedezték fel ezt az anyagot a méhek? Hogyan leltek rá a formulára, hogyan kezdték meg a termelését? Hogyan adták át ezt a tudást a kolónia többi tagjának és aztán az őket követő generációknak?

Nyilvánvaló, hogy a méheknek nem lehet tudásuk a mumifikálásról, a kórokozókat elpusztító anyag összetételéről és termeléséről vagy arról, hogy hogyan kell ezt az anyagot felhasználni. Az is nyilvánvaló, hogy ők maguk nem képesek egy olyan rendszer létrehozására, amely ezeket az anyagokat termeli a testükben. Minderre a méhek nem képesek rájönni. És nem véletlenszerűen tanulták ezeket a folyamatokat, amelyek minden egyes lépéséhez megfelelő értelem és tudás szükséges. Hiszen a véletlenek nem hozhatnak létre tudatos, értelmes cselekedeteket.

Ez azt mutatja, hogy a méheknek valaki más tanította meg, hogyan végezzék el ezeket a dolgokat. Mindezeket az információkat a méheknek Teremtőjük, Isten sugallja. Mint a Földön minden, a méhek is Istennek vetették alá magukat, Aki Melik (az egész Univerzum Birukosa és kizárólagos Uralkodója).

„És magasztaltassék Allah, a Király, az Igazság! Nincs más isten Rajta kívül. Ő a nemes trónus Ura!” (KORÁN, 23:116)

Minimális alapanyagból maximális raktározás

A méhek a méhviasz-darabkák megformálásával olyan lépeket képesek felépíteni, amelyek 30.000 méhnek adnak otthont és teszik lehetővé közös munkájukat.

A lép, minden oldalán többszáz apró sejtet tartalmazó, méhviaszfalú építmény. Minden sejt pontosan azonos nagyságú. Ez a mérnöki csoda több ezer méh együttes munkájának eredménye. A méhek ezeket a sejteket éléskamrának használják, illetve itt vigyáznak a fiatal méhekre.

A méhek több millió esztendeje (100 millió éves méh fossziliára bukkantak a kutatók) hatszög alakúra építik a lép sejtjeit. Vajon miért nem nyolc- vagy ötszög alakúra, miért pont a hatszöget választották? Erre a kérdésre a matematikusok adják meg a választ: A maximális helykihasználás szempontjából a legideálisabb forma a hatszög. Ha a lép nem hatszögletű sejtekből épült volna fel, akkor kihasználatlan helyek maradtak volna, amiáltal kevesebb mézet tudott volna elraktározni és kevesebb méhet tudott volna befogadni.

Azonos mélység mellett három- illetve négyszög alakúak is lehettek volna a sejtek, azokban is ugyanannyi mézet lehetne elraktározni, mint a hatszög alakúakban. Ezek közül a mértani formák közül azonban a legkisebb kerülete a hatszögnek van. Annak ellenére, hogy térfogatuk megegyezik, a hatszög alakú cellához felhasznált alapanyag kevesebb, mint amennyi a három- illetve a négyszög alakú sejt megépítéséhez kellene.

Ebben az esetben a következő eredményre jutunk: a hatszögű hasáb az a forma, amely a legtöbb mézet képes elraktározni, miközben megépítéséhez a legkevesebb méhviaszra van szükség. Ezt az eredményt természetesen nem a méhek számításaiból tudjuk, hanem bonyolult geometriai műveletekből. Ezek az apró állatok csakis azért folyamodnak a hatszöghöz, mert ezt követeli meg teremtésük, mert erre tanították őket, más szóval, ezt “sugallják” nekik.

A méhek által megformált hatszögletű sejtek olyan építményt hoznak létre, amely minden oldalról használható. A sejtek egyformák, falaik közösek. Ez megintcsak azt teszi lehetővé, hogy a legkevesebb méhviasz felhasználásával a legtöbbet raktározzák majd benne. A sejtek falai meglehetősen vékonyak, mégis saját súlyuk többszörösét képesek elbírní.

A méhek nem csak a sejtek oldalsó felszínét készítik el, hanem mélységet is adnak neki, ezzel az alapelvvel helyet takarítanak meg.

A lépépítmények egymást megtámasztó, kettős sorban készülnek. Van azonban egy kis gond: két sejt találkozási pontjainak problémája. Ezt a problémát úgy oldják meg, hogy a sejtek talpzataihoz három, egyenlő szárú négyszöget illesztnek. A lép egyik oldalán megformálódik három sejt, miáltal az alap másik oldalán egy sejt talpzata magától kialakul.

Mivel a talpzat olyan méhviasz-táblákból épül fel, melyek alapja egyenlő szárú négyszög, látszik, hogy az így kialakított sejtek alja lefelé mélyül. Vagyis a sejt térfogata, s ezáltal az elraktározott méz mennyisége is növekszik.

Ahogy az eddig elmondottakból is kiderült, a hatszög a leoptimalisabb forma a lépépítmény létrehozásához. Ezen a ponton felvetődik egy kérdés, amelyre választ kell adnunk: a méhek honnét tudják, hogy a hatszög a legideálisabb?

Elegendő a logikus gondolkozása ahhoz, hogy az ember megértse, a méhkasok tökéletes felépítése nem a méhektől függ, nem az evolúciónak köszönhető. Az evolúció egy kitalált dolog. Még csak elképzelni is óriási ostobaság, hogy egy méh egyik alkalommal ötszög alakú sejtet készít, a következő napon háromszög alakút, majd később, az elkövetkezendő napokon, évek vagy évszázadok alatt hatszög alakút, míg rá nem jön, hogy a hatszög a legideálisabb forma. Ez az állítás azt is jelentené, hogy a méhek legalább olyan okosak és tudatos lények, mint az emberek. Ha elfogadjuk ezt az állítást, ellentmondunk a józan észnek és a lelkiismeretnek.

A méheket Isten teremtette. Nem mentek át evolúción. Nem változtak meg semmilyen módon. Ma is olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amilyenekkel Isten először megteremtette őket.

A lép sejtjeinek egyéb jellegzetességei

Egy másik dolog, amire a méhek lépépítés közben ügyelnek, a sejtek dőlése. A sejtek mindkét irányban 13 fokos szögben felfelé irányulnak, ez meggátolja, hogy a lép éppen párhuzamos legyen a talajjal. Ezáltal a méz nem csurog ki a lép száján.

A dolgozók munka közben szorosan összekapcsolódnak és úgynevezett "szőlőfürtöt" képeznek. A céljuk az, hogy biztosítsák a megfelelő, 35 °C fokos hőmérsékletet a méhviasz-termeléshez. A méhek gyomrában található apró zacskók áttetsző folyadékot választanak ki. A hasoldali részükön szivárgó folyadékból aztán vékony, fehér méhviaszlemezecskék lesznek. A méhek, lábuk apró horgocskáival összegyűjtik a méhviaszt. Szájukba veszik és addig forgatják, amíg meg nem puhul. Ezután beillesztik a lépbe. A sok méh együttes munkájának köszönhetően a munkahely éppen a megfelelő hőmérsékletű, ezáltal a méhviasz puha és megmunkálható marad.

A lép felépítésében van még egy nagyon érdekes pont. Az elkészítéshez a lép tetejénél kezdenek hozzá, és egyszerre két-három sort haladnak lefelé. Miközben a lépkaréj mindkét irányban szélesedik, előbb a középső két sor alapjait egyesítik. A munka rendezetten, összhangban folyik. Olyannyira, hogy lehetetlen megállapítani, hogy a lép két-három különböző részből épült fel. A karéjok, melyek egyazon időben, a lép más-más végéből indulnak, annyira hibátlanok, hogy bár az építmény több száz pontból indulva készült, olyan hatást kelt, mint-ha az építmény egyetlen darab lenne.

Ahhoz, hogy ez létrejöjjön, a méheknek előre ki kellene számolniuk a kezdő- illetve befejezési pontok közti távolságot, és eszerint kellene megtervezniük a sejtek méreteit. A tudósokat ámulatba ejti, hogy több ezer méh ilyen pontos számítást tud végezni.

Mint látjuk, rendkívül sok részletből áll össze a méhkas megépítése. Teljességgel nyilvánvaló, hogy a méhkas egy szándékkal megtervezett építmény. Rettenő nagy ostobaság feltételezni, hogy egy ilyen építményben szerepe lehet a véletlennek. Minden lépés a méhek életében, Isten határtalan nagyságának és teremtő erejének a megnyilvánulása.

Hogyan tájékozódnak a méhek?

A méhek, hogy élelmet találjanak, többnyire arra kényszerülnek, hogy messzire kirepüljenek és tágas tereket kutassanak fel. Kaptáruk 800 méter körzetében, a méhek összegyűjtik a virágok nektárját és a virágport. A méh, amely rátalált a virágokra, visszatér a kaptárhoz, hogy hírül adja ennek helyét. De hát hogyan is fogja továbbadni barátainak, akik a kaptárban vannak, hol találhatóak a virágok?

Hát táncsal!... A kaptárhoz visszatérő méh, egyfajta táncot kezd lejteni. Ezt a táncot használja arra, hogy társai tudára adja, hol található meg a virágokat. A méh ismétlődő táncában tökéletesen benne van minden olyan információ, ami ahhoz szükséges, hogy a többiek elérjék céljukat: mint például az irány vagy a távolság.

A méh tánca egy folyamatosan megrajzolt "8"-as. A nyolcas közepét potrohának remegtetésével, cikk-cakk formában rajzolja meg. A cikk-cakkos út pontosan meghatározza a Nap és a kaptár által bezárt szöveget illetve azt, hogy hol található a virág.

A forrás irányának meghatározása önmagában azonban semmit sem ér. A munkásoknak azt is "tudniuk" kell, milyen messzire menjenek ahhoz, hogy összegyűjtsék a nektárt. A kaptárhoz visszarepülő méh szintén meghatározott testmozgással "meséli" el társainak a virágporthelyét. Ezt tora alsó részének ringatásával tudatja hirtelen légmozgásokat hozva létre. A többi méh pedig csápjaival érzékeli ezeket a légáramlatokat, így határozzák meg a táplálékforrást, amely felé orientálódni fognak. Például: ha egy méh azt akarja "elmagyarázni", hogy a hely 250 méterre található, akkor fél perc alatt ötször himbálja meg testének alsó részét. Így biztosan kiderül, a cél milyen szögben, milyen messze található.

A hosszú repülés alatt, amíg a méh a célállomáshoz elér illetve onnan visszatér, még egy problémával szembesül: a táplálék forrását csupán a Naphoz viszonyítva tudja elmagyarázni, útja során azonban a Nap minden 4 percben 1 fokkal helyet változtat. Ennek megfelelően a méh, útja során minden négy percben 1 fok tévedéssel kellene hogy átadja az információt a társainak. Ilyesmi azonban soha nem fordul elő. A méh szeme többszáz apró hatszög alakú lencséből tevődik össze. Minden egyes lencse, akárcsak a teleszkóp esetében, egy nagyon szűk területet lát. A méh képes arra, hogy repülése közben, a

nappal egy bizonyos szakaszában, amikor a Nap felé néz, folyamatosan tájékozódik. A tudósok azt mondják azért van ez, mert a méh az idő függvényében saját hasznára fordítja a napfény átalakulását. Végeredményben a méh, a Nap előrehaladtával korrigálja az irányt, és hibátlanul meghatározza a céljához vezető útvonalat.

Tájékozódás a virágok megjelölésével

A méhek, alighogy rászálltak egy virágra, megértik, hogy volt-e már más méh is ott, aki összegyűjtötte a nektárt, ilyenkor a virágot azonnal elhagyják. Ezáltal időt és energiát takarítanak meg. De vajon hogyan állapítja meg a méh, hogy elfogyott a nektár, anélkül, hogy kutatásukat végezne a virágon?

Úgy, hogy “barátai”, akik már előnyükre fordították az illető virágot, vagyis elfogyasztották róla a nektárt, egy jellegzetes illatú cseppel jelölik azt meg. Bármelyik méh jön utánuk, megérzi az ott hagyott illatot, amint rászáll a virágra, megérti, hogy az a virág már nem használható és azonnal egy másik felé veszi az irányt. Ezáltal egynél több méh nem vesztegeti az idejét ugyanazzal a virággal.

A méz csodája

Vajon tudja-e Ön, milyen óriási táplálékforrás a méz, amit Isten egy aprócska állat útján juttat el az emberhez?

A méz cukrokat tartalmaz, fruktózt és glukózt, ezen kívül ásványi anyagokat, magnéziumot, káliumot, kalciumot, nátriumkloridot, vasat és foszfort. A nektár- és pollenforrások minőségváltozásával együtt, a mézben B1, B2, C, B6, B5 és B3 vitaminok találhatóak. Rezet, jódot, vasat és cinket is tartalmaz kis mennyiségben és ezeken kívül egyes hormonok is megtalálhatók a mézben.

A méz, ahogyan a Korán ájái hangsúlyozzák, “gyógyír az emberek számára”. Ezt támasztják alá a Kínában, 1993. szeptember 20. és 26. között megrendezett Méhész Világkongresszuson részt vevő tudósok véleményei: “A kongresszuson nagyrészt a méhtermékekkel való gyógyításról esett szó. Főként az USA tudósai, bejelentették, hogy a

méz, a méhpempő, a pollen és a méhviasz (propolisz) számos betegséget meggyógyít. Egy romániai orvos bejelentette, hogy hályogos betegeken próbálta ki a mézet, és 2094 betegből 2002 (95%) a méznek köszönhetően teljesen felépült. Lengyel orvosok arra mutattak rá, hogy észrevették, a méhviasz jótékony hatással van több betegségre is, aranyérre, bőrbetegségekre és nőgyógyászati problémákra.” (*Hürriyet*, 1993. Október 19.)

Azokban az országokban, amelyek leginkább élen járnak a tudomány területén, a méhészkedés illetve a méhtermékek immáron önálló tudományággá nőttek ki magukat. A méz további jótékony hatását így sorolhatnánk fel:

Könnnyen emészthető: azon tulajdonságának köszönhetően, hogy a benne lévő cukor másfajta cukorra alakul (a fruktózból glukóz lesz), a méz, annak ellenére, hogy nagy mennyiségben savat tartalmaz, a legérzékenyebb gyomor által is könnyen megemészthető. Ugyanakkor elősegíti a belek illetve a vesék fokozottabb működését.

Alacsony kalóriatartalma: a méz egy másik jellegzetessége, hogy ha azonos arányban a cukorhoz hasonlítjuk, bár meglehetősen édes, mégis 40%-kal kevesebb kalóriát tartalmaz. A testnek nagy energiát biztosít, mégsem hízlal, ez pedig elegendő ahhoz, hogy kiváló minőségű tápanyagforrás legyen.

Gyorsan elkeveredik a vérrel: ha a mézet langyos vízzel összekeverjük, 7 perc alatt a vérbe kerül. A benne lévő szabad cukrok miatt elősegíti az agyműködést.

Vérképző hatású: a méz vérképző, ezért fedezi a test számára szükséges energia nagy részét. Sőt, elősegíti a vér tisztulását. Mind a szabályozás, mind pedig tehermentesítés szempontjából kedvező hatással van a vérkeringésre. Nagy mértékben véd az érlemezéssel szemben.

Nem tud benne megtelepedni a baktérium: A méznek van egy tulajdonsága, mégpedig az, hogy nem ad lehetőséget a baktérium megtelepedésére*. Az elvégzett kutatások kimutatták, hogy a felvizezett méznek kétszer olyan nagy a baktériumölő hatása, mint a tiszta méznek. A dolog érdekessége, hogy a méhkolóniához újonnan csatlakozó lárvákat felvizezett mézzel táplálják az ezért felelős méhek - mintha csak tudnák, hogy a vízzel kevert méznek ilyen hatása van.

A méhpempő: a méhpempőt a kaptár munkásai termelik. Ebben az igencsak tápláló nedűben cukor, fehérje, zsír és számos vitamin található. A test legyengülésekor használják, illetve az emberi szövetek előregedéséből származó, előrehaladott problémák kezelésére.

A TEVE

„Nem gondolkodnak-e el a tevéken, hogyan teremtettek? És az égen, hogyan emeltetett? És a hegyeken, hogyan állítottak föl? És a földön, hogyan terítettett ki? Intsél hát! Hiszen te csupán intő vagy.” (KORÁN, 88:17-21)

Minden élőlény, tulajdonságaiban Teremtője végtelen erejét és bölcsességét tükrözi. Isten, ezt számos ájában hírül adja, folyamatosan felhívja a figyelmet arra, hogy minden teremtménye egy-egy ája, vagyis ‘bizonyíték és jel’.

A Korán 88. Szúrójának 17. ájája is egy olyan állatról tesz említést, amelyen el kell gondolkodni és tanulni kell belőle, ez pedig a “teve”.

1. Rendkívüli ellenálló képessége az éhséggel és a szomjúsággal szemben: a teve, 50 °C fokos hőségben 8 napig bírja élelem és víz nélkül. Ez alatt az idő alatt teljes súlyának 22%-át elveszíti. Míg az emberre nézve halálos, ha teste víztartalmának 12%-a elveszik, addig a teve teste vízkészletének 40%-át is elveszítheti, nem pusztul el. Egy másik ok, amiért a teve jól bírja a vízhiányt az, hogy teste olyan mechanizmussal van ellátva, amely napközben testének hőmérsékletét 41°C fokra hevíti fel.

Ezáltal nap közben a sivatag forróságában minimális szintű vizet veszít. A hideg sivatagi éjszakában pedig testhőmérséklete 30°C fokig süllyedhet.

2. Tökéletes vízfelhasználás: a tevék, tíz percenként súlyuk egy harmadának megfelelő mennyiségű vizet fogyasztanak. Ez a mennyiség olykor 130 liter is lehet. Emellett a tevének százszor olyan nagy területű az ornyálkahártyája, mint az embernek. Az állat, hatalmas, érdes ornyálkahártyájának köszönhetően a levegő páratartalmának 66%-át képes megőrizni.

3. Maximális élelem- és a vízfelhasználás: az állatok többsége elpusztul, ha a veséjében felgyülemelő karbamid a vérébe

keveredik, ez ugyanis azonnali mérgezést okoz nála. Ezzel ellentétben a teve, mely máján keresztül többször is felhasználja a testében képződő karbamidot, maximálisan képes felhasználni a vizet és az ételmet.

A teve vérösszetétele és sejtfelépítése is alkalmas arra, hogy az állat a sivatagi körülmények között hosszú ideig képes legyen víz nélkül élni. Sejtfalai, felépítésüknek köszönhetően, megakadályozzák, hogy a sejtek túl sok vizet veszítsenek. Vérének összetétele pedig olyan, hogy ha testében minimumra is csökken a vízkészlet, ez nem nehezíti meg a vérkeringését. Sőt, az albumin nevű fehérje, mely növeli a vízhiánnyal szembeni ellenállóképességet, a teve vérében sokkal nagyobb számban van jelen, mint más élőlényeknél.

A teve másik segítője a púpja. A púpok a teve testsúlya egyötödének megfelelő mennyiségű zsírt raktároznak. Mivel a teve testében a zsír egy helyen gyűlik össze, ez – a zsír mennyiségétől függően – megakadályozza a test egészén jelentkező fokozott izzadást. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy a teve a lehető legkevesebb vizet használja fel.

4. Védelem homok- és szélvihar ellen: a teve szemeit dupla szempilla borítja. A szempillák, akár egy csapda két része, egymásba csukódnak és megvédik a szemet a tomboló homokviharban. Sőt, a tevék az orrlükeikat is be tudják zárni, megakadályozva ezzel, hogy a homok bekerüljön az orrukba.

5. Védelem az égető forróságban és a csípős hidegben: a sűrű szőrzet, mely az egész testet beborítja, megakadályozza, hogy a sivatagi Nap égető sugarai elérjék az állat bőrét. Ugyanakkor, hideg időben melegítik az állatot. Míg a sivatagi tevéket 70°C fokos hőség sem befolyásolja, a kétpúpú tevék a mínusz 52°C fokos hidegben is életben maradnak. Ezek a tevetípusok 4000 méteres fennsíkon is képesek élni.

6. Védelem a forró homokkal szemben: lábfejük is, amely lábukhoz képest aránytalanul nagy, különleges “tervezést” mondhat magáénak; úgy kerül szét, hogy az állat járn tudjon a homokon, anélkül, hogy belesüppedne. Talpának jellegzetes vastag bőre pedig védelmül szolgál a forró homokkal szemben.

Mindezen információ birtokában gondolkodjunk el. A teve, vajon maga határozott teste felől, amely megfelel a sivatagi körülmé-

nyeknek? Ő hozta-e létre ornyáلكahártyáját és a hátán található púpot? Vagy talán ő tervezte meg szem- és orrfelépítését a homok- és szélviharokkal szemben? Ő alkotta meg vérének és sejtjeinek szerkeztét, mely vízvesztésén alapul? Talán a teve maga válaszotta meg a testét borító szőr szerkeztét? Talán ő tette meg magát a “sivatag hajójává”?

A teve erre természetesen nem képes, mint ahogy nem képes rá a többi élőlény sem. Nem képes arra, hogy az emberek számára hasznossá tegye magát.

Az ája **“Nem gondolkodnak-e el a tevéken, hogyan teremttettek?”**, valóban a legjobb módon világít rá ennek a rendkívüli állatnak a létrejöttére. A teve is teremtett dolog és tulajdonságokkal lett felruházva, mint minden más, és azért került a Földre, hogy Isten teremtésének felsőbbrendűségét bizonyítsa.

A teve, azon túl, hogy teremtése folytán ilyen rendkívüli tulajdonságokkal bír, az ember szolgálatával lett megbízva. Az ember feladata pedig az, hogy az egész élővilágban meglássa a teremtés ehhez hasonló csodáit és megismerje Istent, Aki minden élő Teremtője...

Szóismétlődések a Koránban

A Koránban vannak bizonyos szavak, melyek a hozzájuk kötődőkkel csodálatos módon ugyanannyiszor vagy értelmük szerint egymás többszöröseiként fordulnak elő. Az alábbi táblázatban ezeket a szavakat és a Koránban való előfordulásukat adtuk meg.

Hét ég	7	Az egek megteremtése	7
Növény	26	Fa	26
Hit	25	Hitetlenség	25
Könyörület	79	Vezetés	79
Árulás	16	Gonosz	16
Büntetés	117	Megbocsátani	234 (117x2)
Zakat (Adomány)	32	Áldás	32
Nyár-meleg	5	Tél-hideg	5
Evilág	115	Túlvilág	115
Bor	6	Részegség	6
Angyal	88	Sátán	88
Szegénység	13	Gazdagság	26 (13x2)

Ember	65

Az ember teremtésének fázisai	
Föld	17
Sár	12
Vérrög (Alak)	6
Húscsomó	3
Csont	15
Hús	12
ÖSSZESEN	65

Nap **365** Hónap **12** Napok **30**

Mondd	332	Mondták	332
A jók	6	A rosszak	3
Teremtett benneteket	16	Szolgáloság	16

Mondd: 'Ha a dzsinnek és az emberek összefognának, hogy olyasmivel álljanak elő, ami a Koránhoz hasonlatos, nem tudnának ahhoz foghatóval előállni - még akkor sem, ha kölcsönösen segítenék egymást.'
(KORÁN, 17:88)

A 19-es szám a Koránban

A Korán matematikai csodájának egy másik megnyilvánulása, a 19-es szám kódolt előfordulása az ájában. A 74. Szúra 30. ájájában feltűnő 19-es szám, a Korán egyéb helyein is előfordul valamilyen formában. A következő példákat sorolhatjuk fel:

- A beszmele (Bismilláhirrahmánirrahím) 19 betűből áll.
- A Korán 114 (19x6) szúrából áll.
- Az első kinyilatkoztatott szúra (a 96. Szúra) hátulról a 19.
- A Korán először kinyilatkoztatásra kerülő ájái, a 96. Szúra első 5 ájája, melyek szavainak száma összesen 19.
- Az első kinyilatkoztatott szúra (Alak Szúra, a 96. Szúra) 19 áját tartalmaz.
- Az utoljára kinyilatkoztatott Nasr Szúra (110. szúra) összesen 19 szóból áll.
- Ennek a Szúrának az első ájája, mely Isten segítségéről beszél, szintén 19 betűből áll.
- A Koránban 114 (19x6) beszmele van. Ez pedig 19 hatszorosa.
- A Koránban 113 Szúra kezdődik beszmelével. Az egyetlen, amely nem beszmelével kezdődik, a 9. Szúra (Tevbe). A Koránban csak a Neml Szúrában (27. Szúra) fordul elő kétszer a beszmele. Ezek közül egyik a Szúra elején, a másik a 30. ájában található. Ha elkezdünk számolni a Tevbe Szúrától (9. Szúra), látni fogjuk, hogy a Neml Szúra a 19. Szúra.
- A 27. Szúra (Neml), mely tizenkilenc szúrával a 9. (Tevbe) után következik, beszmelével kezdődik és még egy beszmele található benne, a 30. ájában. Vagyis a 27. Szúrában kettő beszmele található. Tehát a 27. Szúra 30. ájájának beszmeléjével lesz 114 a beszmelék száma.
- Ha összeadjuk a Szúra és az ája számait, vagyis a 27-et és a 30-at, 57-et (19x3-at) kapunk.

- A 9. Tevbe Szúrától a 27. Neml Szúráig, a szúrák számainak összege: $(9+10+11+12+13+14+15+16+17+18+19+20+21+22+23+24+25+26+27=)$ 342. Ez, 19-nek a tizennyolcszorosa.
- A Koránban az “Allah” szó 2698-szor (19×142) fordul elő.
- A Koránban a “Rahím” (Irgalmas) szó 114-szer (19×6) fordul elő.
- A Koránban 30 különböző szám említetik meg.
- Ha ezeket a számokat összeadjuk (az ismétlődésektől eltekintve), 162.146-ot kapunk, ami a 19 8534-szerese:
 $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+19+20+30+40+50+60+70+80+99+100+200+300+1000+2000+3000+5000+50000+100000=$
 162.146 (19×8534)
- A Korán elejétől kezdve az első olyan Szúra, amely 19 áját tartalmaz, az Infítár (89.) Szúra. Ennek a Szúranak egy másik jellemzője, hogy az utolsó szava Allah. Ez egyben a 19. Allah szó a Korán végétől számolva.
- A ‘kaf’ betűvel kezdődő 50. Szúrában 57 (19×3) darab ‘kaf’ betű van. Az 50. Szúra 45 ájából áll. Ha ezeket összeadjuk, végeredményként 95-öt (19×5) kapunk.
- A 42. Szúra 53 ájából áll. Ha ezeket összeadjuk, $42+53$, megint csak 95-öt (19×5) kapunk.
- Az 50. Qaf Szúra első ájájában a Medzsíd szó, mely a Koránra érteendő, számértéke (*ebdzsed*) 57 (19×3) . Ahogyan azt már említettük, a Szúrában előforduló ‘kaf’ betűk száma is 57.
- Ha összeadjuk azoknak az ájáknak a számát, amelyekben a Qaf Szúra ‘kaf’ betűje előfordul, 19 42-szeresét kapjuk, azaz 798-at. A 42-es szám pedig egy másik szúranak a száma, mely kezdő betűi között megtalálható a ‘kaf’.
- A ‘nún’ betű csak a 68. Szúra elején található meg. A ‘núnok’ száma, melyek ebben a szúrában összesen előfordulnak, 133 (19×7) .

- Ha összeadjuk azon szúrák ájainak számát, amelyeknek a száma (a beszmelét beleszámítva) 19 valahányszorosra:

Az 50. Szúrában	45 ája	50+45=95 (19 x 5)
A 42. Szúrában	53 ája	42+53=95 (19 x 5)

50. Szúra	57 (19 x 3)	‘kaf’ betű
42. Szúra	57 (19 x 3)	‘kaf’ betű

Ebben a témában a további megállapítások a következők: a teljes Koránban:

- A ‘raszúl’ (küldött) szó 513-szor (19x27-szer),
- Az ‘etiu’ (engedelmeskedjete) kifejezés 19-szer,
- A ‘Rab’ (Úr) szó (eltekintve az összetételektől) 152-szer (8x19),
- Az ‘abd’ (szolga), az ‘abid’ (személy, aki szolgál) és az ‘ibadet’ (szolgálat) szavak pedig összesen 152-szer (8x19) fordulnak elő.

„Ezt a Koránt Allah nélkül nem lehetett volna kitalálni a semmiből. Ám megerősítése ez annak, ami [kinyilatkoztatás gyanánt] már előtte volt és az Írás magyarázata - kétség nem férhet hozzá - a teremtmények Urától. Vagy talán azt mondják: ’Ő találta ki a semmiből?’ Mondd: ’Hozzatok hát egy hozzá hasonló szúrá! És fohászkodjatok [ezért] Allahon kívül, akihez csak tudtok - ha az igazat mondjátok!’” (KORÁN, 10:37-38)

AZ EVOLÚCIÓ CSAPDÁJA

A darwinizmus, vagy más szavakkal az evolúciós elmélet nem más, mint egy tudománytalan badarság, melyet azért hoztak létre, hogy tagadhassák a Teremtés tényét, sikertelenül. Ezt az elméletet, mely azt állítja, hogy az élet élettelen anyagok véletlen összeverodásával jött létre, a tudomány, mely bebizonyította, hogy az Univerzumban és a élőlényekben nagyon is csodálatos rend figyelhető meg, megcáfolta. Így a tudomány megerősítette azt a tényt, hogy a Világegyetemet és a benne élő élőlényeket Isten teremtette.

Az a propaganda, amelyet az egész világon azért folytatnak, hogy az evolúció elméletét életben tartsák, a tudományos tények eltorzításán, a dolgok félreértelmezésén, hazugságokon és hamisításon alapszik, melyet a tudomány álruhájába bújtattak.

Azonban még ez a propaganda sem képes arra, hogy elrejtse az igazságot. Tény, hogy az evolúció elmélete a tudománytörténet legnagyobb csalása, melyet az utóbbi 20-30 évben terjesztenek tudományos körökben. Az 1980-as éveket követő tudományos kutatások részletesen rávilágítottak arra, hogy a darwinizmus teljesen megalapozatlan, annak ellenére, hogy számos tudós ezt a nézetet vallotta. Az Egyesült Államokban például sok tudós a tudomány számos ágából, úgymint a biológia, a biokémia, a paleontológia, rájött arra, hogy a darwinizmus nem vállalható, s olyan kutatásokat folytattak, amelyek az élet eredetét intelligens tervezésnek tudták be.

Több munkánkban is megvizsgáltuk már tudományos részletességgel az evolucionizmus teóriájának összeomlását, és a teremtés bizonyítékait, és most is ezt folytatjuk. Nagyon fontos ez a dolog, ezért itt is hasznosnak tartjuk a kutatási eredmények összegzését.

A darwinizmus tudományos összeomlása

Ennek a tannak a gyökerei az ókori Görögorszáig nyúlnak vissza, az evolúció elmélete viszont csak a 19. századig vezethető vissza. Ennek az elméletnek a fő forrása Charles Darwin: „A fajok eredete” című könyve, melyet 1859-ben adtak ki. Darwin a könyvében tagadja azt, hogy Isten a Földön élő fajokat külön-külön teremtette, és azt hangoztatja, hogy minden fajnak közös őse volt, és az idők során kis változások mentek végbe bennük, ami által kialakultak a ma élő fajok. Darwin elméletét nem alapozta meg semmilyen konkrét tudományos lelet, sőt elismerte, hogy csak egy feltételezés volt. Túl mindezen, Darwin egy hosszú fejezetet szentelt a könyvében annak, hogy elismerte, sok sarkalatos kérdéssel szembesült, amelyekre nem tudott választ adni. A fejezetnek a következő címet adta: „Az elmélet gyenge pontjai”.

Darwin nagy reményeket táplált az új tudományos felfedezésekhez, és úgy gondolta, hogy majd azok megoldják ezeket a homályos problémákat. Várakozása ellenére a tudományos kutatások mindinkább elmélyítették és kiszélesítették ezeket a problémákat. A Darwinizmus bukását a következő témakörök alapján fogjuk áttekinteni:

1) Ez az elmélet nem tudja megmagyarázni az élet eredetét a Földön.

2) Semmilyen tudományos tény nem támasztja alá az evolúciós mechanizmust, melyet ez az elmélet hirdet, mert nincs semmilyen evolúciós erő, mely ezt kiváltaná.

3) Az ásatási leletek pontosan az ellenkezőjét bizonyítják annak, amit az evolúció elmélete állít. A következő fejezetben ezt a három pontot fogjuk kifejteni általános körvonalakban.

Az első leküzdhetetlen lépés: az élet eredete

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy minden élő faj egy élő sejtből fejlődött ki, amely 3,8 milliárd évvel ezelőtt alakult ki a Földön. Hogyan lett egyetlen sejtből millió bonyolultnál bonyolultabb faj, és ha volt is ilyen evolúció, miért nem látjuk ennek nyomait a kőületekben, - ezek azok a kérdések, amelyekre az elmélet nem ad választ. Azonban mindenekelőtt meg kell kérdezni: mi az eredete ennek az első sejtnek?

Mivel az evolúció elmélete tagadja a teremtést és minden más, természetfeletti beavatkozást, úgy tartja, hogy az első sejt véletlenül alakult ki, a természet törvényeinek betartásával, mindenféle tervezés, terv, vagy elrendezés nélkül. Az elmélet szerint az érzéketlen és tudatlan élettelen anyag maga hozott létre egy élő sejtet a véletlen egybeesések által. Egy ilyen kijelentés azonban a biológia megtámadhatatlan szabályainak legtöbbjével homlokegyenest ellenkezik.

"Az élet élettől származik"

Darwin a könyvében sohasem tért ki az élet eredetére. A tudomány leegyszerűsített felfogásából adódóan, mely az adott történelmi kort jellemezte, feltételezésre alapozta azt, hogy régebben csak egyszerűbb fajok léteztek. A középkorban azt bizonygatták az emberek, hogy élőlények kialakulhatnak az élettelen anyagokból is, spontán generációval, s ez a nézet általánosan elfogadott volt. Azt hitték, hogy a bogarak az ételmaradékokból keletkeznek, és az egerek pedig a búzából. Érdekes kísérleteket végeztek, hogy bebizonyítsák ezeket az elméleteket. Tettek egy kis búzát egy piszkos rongydarabba, és azt gondolták, hogy kis idő elteltével az egerek megeremnek benne.

Hasonlóképpen, a nyüvek kifejlődése egy darab rohadt húson azt a képzetet keltette, hogy spontán generáció történt. Azonban később megértették, hogy a kukacok nem spontán módon jelentek meg a húson, hanem a legyek petéjéből keltek ki, és a legyek vitték oda lárvákba és annyira kicsinyek, hogy az ember szabad szemmel nem is láthatja őket.

Még akkor is, amikor Darwin „A fajok eredete” című könyvét írta, a tudományos világban az a vélekedés, hogy egy baktérium élettelen anyagból is létrejöhet, általánosan elfogadott volt.

Azonban, 5 évvel Darwin könyvének kiadása után Louis Pasteur bejelentette azokat a tudományos eredményeket, amelyeket hosszú kutatás után kapott, s amelyek megcáfolták a spontán generációt, mely Darwin elméletének sarokköve volt. Az 1864-ben Sorbonnon tartott előadása végső győzelmet hozott neki, melynek során Pasteur azt mondta: "Ez az egyszerűen elvégezhető kísérlet halálos csapást mér a spontán generáció elméletére, mely ez után a kegyelemdőfés után sohasem fog feltámadni haló poraiból."¹

Az evolúció elméletének védelmezői sokáig támadták ezeket a felfedezéseket. Azonban, a tudomány fejlődése tisztázta az élő sejt felépítését, és az az elképzelés, hogy az élet a véletlen egybeesések eredménye, egyre inkább elfogadhatatlanná vált.

Hiábavaló erőfeszítések a huszadik században

Az első evolucionista, aki újra az élet eredetével kapcsolatosan kezdett kutatásokat végezni a XX. században, Alexander Oparin volt, az ismert orosz biológus. Különböző tantételeket fejlesztett ki az 1930-as években, és próbálta azt bizonyítani, hogy egy élő sejt a véletlen folytán is ki tud alakulni. Ezek a tanulmányok azonban kudarcot vallottak, és Oparin kénytelen volt beismerni a következőket:

Sajnos, a sejt eredete a leghomályosabb problémája az élő szervezetek evolúciójáról alkotott elképzelésünknek.²

Oparin evolucionista követői olyan kísérletek kiötlésében és elvégzésében mesterkedtek, amelyekről úgy látszott, hogy megoldják ezt a problémát. A legismertebb kísérletet Stanley Miller amerikai tudós végezte, 1953-ban. Gázokat összevegyített, majd azt állította, hogy elő tudja állítani azt a közeget, amely a Föld ősi légkörére volt jellemző. Ezt a gázkeveréket energiával látta el, majd néhány olyan szerves molekulát (aminósavat) szintetizált, amely a fehérjében is előfordul

Alig néhány év telt el mielőtt közzétette, hogy a kísérlet, amelyet úgy mutatott be, mint egy fontos lépést az evolúció rögzös útján, egyszerűen érvénytelen, mert az a gázelegy, amit használt, igen messze esik attól, ami a Földön valaha is tapasztalható volt.³

Hosszú hallgatás után Miller elismerte, hogy az a közeg, amelyet a légkör utánzására használt, minden valóságot nélkülöző volt.⁴

Az evolucionisták minden erőfeszítése a huszadik században arra vonatkozóan, hogy megmagyarázzák az élet eredetét, csütörtököt mondott. A San Diego Scripps Intézet geokémikusa, Jeffrey Bada cikkében, melyet az Earth folyóiratban publikált 1998-ban, elismeri ezt a tényt:

Ma, amikor a huszadik századot magunk mögött tudhatjuk, még mindig azzal a megoldatlan kérdéssel kell szembesülnünk, hogy hogyan alakult ki az élet a Földön.⁵

Az élet komplex struktúrája

Az elsődleges ok, ami miatt az evolúció elmélete ilyen zsákutcába futott az élet keletkezését illetően, az, hogy még a legegyszerűbbnek tartott élőlények is hihetetlenül összetett felépítéssel rendelkeznek. Egy élőlény egyetlen sejtje bonyolultabb, mint bármely, ember által alkotott termék. Jelenleg, még a világ legfejlettebb laboratóriumában sem tudnak előállítani egyetlen élő sejtet sem szerves kémiai anyagok felhasználásával.

Egy sejt spontán kialakulásához számtalan feltétel egyidejű teljesülése szükséges, és ezért véletlenszerű egybeesést végképp nem lehet valós magyarázatként felhozni arra, hogy miképp jött létre egy sejt. Annak a valószínűsége, hogy a sejt építőköve, egy átlagos, 500 aminosavból álló fehérje véletlenül szintetizálódjon, 1 a 10^{950} -ból. A matematika annak a valószínűségnek a bekövetkeztét, amely kisebb, mint 1 a 10^{50} -ból, gyakorlatilag a lehetetlen fogalomkörébe utalja.

A DNS molekula, amely a sejt magjában található, és amely a genetikai információt tartalmazza, hihetetlenül nagy adatbázis. Ha azt az információmennyiséget, amelyet egy DNS molekula tartalmaz, le akarnánk írni, akkor egy 900 kötetes enciklopédiában férne el csak, melynek minden kötete 500 lapot tartalmaz.

Nagyon érdekes kérdés merül fel ezen a ponton: Egy DNS molekula csak bizonyos specializálódott fehérjék jelenlétében képes önmagát reprodukálni. Azonban, ezeknek az enzimeknek a szintézise csak a DNS-ben kódolt információ segítségével tud végbemenni. Úgy-hogy egymástól függenek, ezért mindkettőnek ugyanabban az időben kell léteznie ahhoz, hogy a szaporodás végbe tudjon menni. Márpedig ez olyan végtelen egymásrautaltsági körforgást eredményez, amelynek eredményeképpen kimondhatjuk, hogy az élet nem jöhetett magától létre. Leslie Orgel, a Kaliforniai San Diego-i Egyetem evolucionista professzora 1994. szeptemberében elismeri ezt a tényt a *Scientific American* folyóiratban:

Teljesen valószínűtlen, hogy a bonyolult felépítésű fehérjék és a nukleinsavak hirtelen spontán generálódjanak ugyanabban az időben és térben. Egymás nélküli létezésük is lehetetlen. S így már az első pillantásra bárki kikövetkeztetheti, hogy az élet nem jöhetett létre sajátmagától kémiai úton.⁶

Semmi kétség, hogy ha az élet eredetét nem lehet a természet törvényeivel megmagyarázni, akkor egy természetfeletti lény teremtő ereje az a tény, amit elfogadhatunk. Ez a tény teljesen érvényteleníti a teremtést tagadó evolúció elméletét.

Az evolúció képzeletbeli mechanizmusai

A másik fontos dolog, amely bebizonyítja Darwin teóriájának az ellenkezőjét, hogy semmilyen erő létezése nem bizonyított, amely az evolúció jelenségét kiváltaná, azaz nem létezik olyan erő, amely az egyre fejlettebb élőlények kialakulása felé hajtaná az életfolyamatokat.

Darwin az evolúcióval kapcsolatos állításait a „természetes kiválasztódásra” alapozta. Könyvét is erről nevezte el, ebből is látszik, hogy milyen nagy fontosságot tulajdonított ennek a dolognak. „A fajok eredete a természetes kiválasztódás útján”.

A természetes kiválogatódás úgy tartja, hogy azok az élőlények, amelyek erősebbek és jobban alkalmazkodtak a lakóhelyükön tapasztalható természeti feltételekhez, az életért folytatott küzdelemben túlélők lesznek. Például az a szarvas, amelyik gyorsabban fut egy vadállat támadása esetén, túl fogja élni a támadást. E szerint az elmélet szerint a szarvasnak kellene a leggyorsabb és legerősebb állatnak lenni a világon. Azonban kétségtelen, hogy ez a mechanizmus nem fogja átváltoztatni a szarvast egy másik élőlénné és nem lesz belőle például ló.

Így hát megállapíthatjuk, hogy a természetes kiválogatódás mechanizmusának nincsen evolúciós ereje. Darwin is biztos volt ebben a tényben, és kijelentette a „Fajok eredete” című könyvében:

A természetes kiválogatódás semmilyen kedvező egyéni differenciálódást vagy variáció képződést nem okoz.⁷

Lamarck hatása

Nos, hát hogyan is jöttek létre ezek a figyelemreméltó variációk? Darwin erre a kérdésre a tudomány akkori állásának megfelelő, elég primitív szinten próbált választ adni. Chevalier de Lamarck (1744-1829), francia biológus, aki Darwin előtt élt, úgy tartotta, hogy az élőlények azokat a tulajdonságaikat örökítik át utódaikba, amelyeket életük során megszereztek. Azt feltételezte, hogy ezek a tulajdonságok, amelyek összegyűltek és egyik generációból a másikba szállnak

új fajok kialakulásához vezetnek. Például, azt hangoztatta, hogy a zsiráfok az antilopoktól származnak, mégpedig úgy, hogy az antilopok sokáig nyújtogatták a nyakukat azért, hogy a magasabban lévő leveleket is elérjék, s ezért a nyakuk generációtól generációig egyre hosszabb lett.

Darwin más példákat is felhozott. A Fajok eredete című művében például azt mondta, hogy vannak olyan medvék, amelyek táplálékukat a vízben találták meg, s ezért az idők során bálnává alakultak.⁸

Azonban, az öröklődés törvényei, melyeket Gregor Mendel (1822-84) fedezett fel, s melyet a huszadik században virágzó genetikai tudománya is igazolt, teljesen romba döntötte azt az elképzelést, hogy a szerzett tulajdonságok több, későbbi generációra vetítve örökölhetők lennének. Ily módon a „természetes kiválasztódás” címszóval fémjelzett agyszülemény kiesett a tudomány fejlődése során a „kis kedvencek” közül.

A neo-darwinizmus és a mutációk

A darwinisták, hogy ebből a zsákutcából kijussanak, egy új elméletet találtak ki, a „Modern szintetikus teóriát”, vagy közkeletű nevén a neodarwinizmust. A neodarwinizmus az 1930-as évek végén jelent meg. Ez az elmélet a természetes kiválasztódás elméletéhez hozzátette a mutációkat, amely az élőlényekben a gének torzulásának a következménye olyan külső behatásra, mint a sugárzás, vagy reprodukációs hiba, mint „kedvező variációk előidézésére alkalmas” változást a természetes mutáció mellett.

Ma a neodarwinizmus modellje az, amely az evolúció helyére lépett a világ közfelfogásában. Ez az elmélet úgy tartja, hogy az élőlények milliói hosszantartó folyamat eredményeképpen alakultak ki, miközben ezeknek a szervezeteknek a különböző szervei (pl. füle, szeme, tüdeje, és szárnyai) mutációkon mentek keresztül, ami tulajdonképpen egy genetikai rendellenesség. Azonban, létezik egy nyilvánvaló tudományos tény, amely teljesen aláaknázza ezt az elméletet. A mutációk sohasem segítenek egy élőlénynek abban, hogy fejlettebbé váljon. Ellenkezőleg, a mutáció mindig hátrányára válik az élőlénynek.

Ennek oka nagyon egyszerű. A DNS láncnak nagyon bonyolult felépítése van, és a véletlenszerű behatások csak rontanak rajta. B.G. Ranganathan amerikai genetikus ezt a következőképpen magyarázza:

Először is, el kell hogy mondjuk, hogy a valódi mutációk nagyon ritkák a természetben. Másodsor: a mutációk károsak, mivel inkább csak véletlenszerűek, szinte sohasem mutatnak célirányos változtatásokat a gének felépítésében. Ha egy igen bonyolult felépítésű struktúrában véletlenszerű változások zajlanak le, ezzel a rendszer inkább károsul, és nem javul. Például, ha egy földrengés ráz meg egy magas fokon struktúrált rendszert – egy épületet – ezzel csak véletlenszerű változások következnek be az épület vázában, s a földrengés következtében az épület struktúrája több, mint valószínű, hogy kárt fog szenvedni, és nem egy fejlettebb struktúra fog kialakulni.⁹

Nem meglepő, hogy nem tudunk felmutatni semmilyen példát olyan mutációra, amely hasznos lenne, s amely láthatóan a genetikai kód fejlődésével járna. Ilyennek megfigyelésére mostanáig nem adódott lehetőség. Bizonyított, hogy minden mutáció károsan hat az adott élőlényre. Meg kell értenünk, hogy az a mutáció, amelyet az evolúciós folyamat mozgatórugójaként állítanak be, az nem más, mint olyan genetikai esemény, amely károsan hat az élőlényekre és megnyomorítja őket. (A mutáció leghétköznapibb hatása az embereknél a rák.) Természetesen egy destruktív (romboló hatású) folyamatot nem foghatunk fel az evolúciós folyamat kulcsfontosságú tényezőjeként. Másrészt, a természetes kiválasztódással – egymagával – nem fognak a darwinizmus hirdetői nyulat, ezt maga Darwin is elismerte. Ez a tény elénk tárja a valódi helyzetet, azaz azt, hogy a természetben az evolúciós folyamat, mint olyan, nem létezik. Mivel az evolúciós folyamat nem létezik, ilyen, csupán a fantázia szüleményeként elképzelt folyamat sohasem mehetett végbe.

A kövületek tanúsága: Nincsenek köztes formák

A legtisztább bizonyítékai annak, hogy az a forgatókönyv, amelyet az evolúció elméletének hívei próbálnak ránk erőltetni, nem történt meg – a kövületek.

Az elmélet kiagyaloí szerint minden élőlény egyetlen közös őstől származik. A korábban létezett fajok idővel más fajokká alakultak

át, és minden faj így alakult ki. Más szavakkal ez az átalakulás fokozatosan, évmilliók alatt történt.

Ha ez így történt volna, akkor számos köztes faj létezett volna ez alatt a hosszú átalakulási folyamat alatt.

Például félig hal félig kétélűek éltek volna a múltban, amelyek fokozatosan szereztek volna meg a kétélűek jellegzetességeit, a már meglévő halakra jellemző jellegzetességeik mellé. Vagy kellett volna, hogy létezzenek olyan félig kétélű félig madár élőlények, amelyek a madarakra jellemző jellegzetességeiket fokozatosan szereztek meg már meglévő kétélűekre jellemző jellegzetességeik mellé. Emiatt egy ideig átmeneti állapotban kellett volna létezniük, mialatt hibás, tökéletlen és béna egyedek tömegei látták volna meg a napvilágot. Az evolúció hívei hivatkoznak is ezekre a képzeletbeli teremtményekre, és hiszik, hogy a múltban léteztek is ilyen „átmeneti életformák”.

Ha ilyen állatok valaha is léteztek volna, akkor milliányi, de akár milliárdnyi lett volna belőlük, evolúciós fejlődési stádiumuk számtalan variációjában. De ami még ennél is fontosabb, e furcsa teremtmények maradványai előttünk állnának kövületek formájában. Darwin a „Fajok eredete” című könyvében így magyarázza ezt:

Ha az elméletem igaz, számtalan köztes állapotú olyan élőlény élhetett egymással párhuzamosan, melyek ugyanabba a csoportba tartoznak, és a legszorosabb kapcsolatban vannak egymással. Ebből következik – és kézenfekvő, hogy a kövületek között ezeknek az életformáknak megtalálhatónak kellett volna lenniük.¹⁰

Darwin reményei kútba estek

Azonban, az evolúció hívei bármennyire is igyekeztek ilyen kövületeket találni az egész világra kiterjesztett kutatásaik során a XIX. század közepétől, mindezidáig egyetlenegy átmeneti állapotban lévő élőlényt sem tudtak felmutatni. Az összes kövület az evolúció hívei várakozásainak ellenkezőjét bizonyítja, azaz azt, hogy az élet a Földön hirtelen, és a maga teljességében jelent meg.

Egy híres brit paleontológus, Derek V. Ager, elismeri ezt a tényt, annak ellenére, hogy ő maga is az evolúció-hívők közé tartozik:

Felmerül a kérdés, hogy ha részletesen megvizsgálunk egy kövületet, akár az előre összeírt szempontok szerint, akár a fajok

tulajdonságai szerint közelítünk is a kérdéshez, ugyanazt a választ kapjuk: nincsen fokozatos evolúció, hanem egy-egy csoport robbanásszerű megjelenését figyelhetjük csak meg egy másik csoport rovására.¹¹

Ez azt jelenti, hogy a kővételekben minden élő faj hirtelen jelent meg, a maga teljesen megformált alakjában, mindenféle köztes formák és fejlődési stádiumok nélkül. Ez pontosan az ellenkezője annak, amit Darwin feltételezett. Ki kell mondanunk, hogy ez az egyik legfényesebb bizonyítéka annak, hogy minden élőlény teremtve lett. A teremtés az egyetlen magyarázat arra, hogy hogyan jelenhettek meg az élőlények hirtelen a maguk teljes fejlettségében minden részletre kiterjedően bármiféle közös evolúciós és közreműködése nélkül. Ezt a tényt el is ismerte a széles körben ismert megrögzött evolucionista hírében álló biológus, Douglas Futuyma is:

Teremtés és evolúció – ez a két elmélet létezik, amely az élőlények eredetét próbálja elmagyarázni. Elméletileg két eshetőség van, az élőlények vagy teljes kifejlettségükben jelentek meg a Földön, vagy nem. Ha nem, akkor ez azt jelenti, hogy korábban létezett fajokból kell kialakulniuk sorozatos változásokkal tarkított folyamat során. Ha pedig teljesen kifejlett állapotban jelennek meg, akkor egy mindenható intelligens lénynek teremtenie őket.¹²

A kővételek azt mutatják, hogy az élőlények teljesen kifejlett formában bukkantak fel a Földön. Ez azt jelenti, hogy **a fajok eredetére vonatkozóan** Darwin feltételezésének éppen az ellenkezője igaz - **nem evolúció volt, hanem Teremtés.**

Az emberi evolúció meséje

Az evolúció pártján állók legtöbbször hangoztatott dilemmája az ember származása. A darwinizmus azt tartja, hogy az ember emberszabású majmoktól származik. Az állítólagos evolúciós folyamatban – amelyet úgy tételeznek fel, hogy 4-5 millió évvel ezelőtt kezdődhetett, léteztek bizonyos átmeneti formák a mai modern ember és az őket korban megelőző ősök között. E teljesen a képzelet szüleményeként létrejött elmélet szerint az ősemberek négy fő kategóriába sorolhatók:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Az evolúció elméletének hívei az ember első majomszerű őseinek az *Australopithecus-t* tartják, aminek fordítása dél-Afrikai majom. Ezek az élőlények nem mások, mint régen élt majomfajok, amelyek már kihaltak. Két híres – angol és amerikai – anatómus (Lord Solly Zuckerman és Charles Oxnard professzor) végzett átfogó kutatásokat különböző *Australopithecus* példányokon, és kimutatták, hogy ezek a majmok egy közös majomfajhoz tartoztak, melyek már kihaltak és egyáltalán semmilyen hasonlóságot nem mutattak az emberekkel.¹³

Az evolúció hívei az emberi evolúció következő állomását a homo névvel illetik, ami azt jelenti, hogy ember. Állításuk szerint a homo sorozathoz tartozó élőlények sokkal inkább fejlettek, mint az *Australopithecus*. Az evolúció hívei egy tetszetős, de a valóság alapjait nélkülöző táblázatot is szerkesztettek az evolúció bemutatására, speciális sorrendben elhelyezve benne a különböző kövületeket. Még egyszer hangsúlyozzuk, hogy ez a táblázat még köszönőviszonyban sincs a valósággal, hanem kizárólag a képzelet játékának tekinthető, mivel semmi sem bizonyítja, hogy bármiféle evolúciós kapcsolat létezne a táblázat osztályba sorolt elemei között. Az evolúciós tanok egyik XX. századbeli „kiváló szaktekinélye” Ernst Mayr könyvében, az „Egy hosszú érv” címűben azt állítja, hogy "különösen a történelmi összerakós játékok, puzzle-k - az olyanok, mint az élet eredete, vagy a *Homo sapiens* eredete -, nagyon nehezek, és végső, kielégítő magyarázat ezekre aligha adható valaha is."¹⁴

Akkor, amikor az evolucionisták körvonalazni szeretnék az *Australopithecus* > *Homo Habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*, lánc kapcsolódását, azt állítják, hogy ezek a fajok egymással ős-leszármazott kapcsolatban vannak, azaz egymástól eredeztethetők. Azonban a paleo-antropológusok legutóbbi kutatásai azt támasztják alá, hogy az *Australopithecus*, *Homo Habilis*, és a *Homo Erectus* ugyanabban az időben éltek a világ különböző tájain.¹⁵

Ezen kívül a humán kategóriába soroltak bizonyos szegmensei, úgy mint a *Homo Erectus* a jelenkort megelőző évekig élt, a *Homo*

Sapiens Neandarthalensis (a Neandervölgyi ősember) és a *Homo Sapiens Sapiens* (a modern ember) pedig együtt élt ugyanazonokon a területeken.¹⁶

Ez a helyzet kétségtelenül azt mutatja, hogy nem valós az az állítás, mely szerint ezek a fajok egymás ősei lettek volna. Stephen Jay Gould, a Harvard Egyetem paleontológusa rámutat e gordiuszi csomóra emlékeztető ellentmondásos és józan ésszel fel nem oldható helyzetére, annak ellenére, hogy ő is az evolucionista tanok hirdetője:

Mire következtethetünk abból, ha leszögezhetjük, hogy ezek az egyidejűleg élt élőlények – az *Australopithecus Africanus*, az óriási *Australopithecine*-k, és a *Homo Habilis*, nem egymás ősei? Sőt, azt is nyugodt szívvel kijelenthetjük, hogy e három fajhoz tartozó élőlényre vonatkozóan nem lehet felállítani semmilyen evolúciós leszármazási sort arra az időszakra vetítetten, amikor a Földön éltek.¹⁷

Röviden szólva, az ember származásának evolúciós megközelítése, mely különböző rajzok témája – a félig majom, félig ember teremtmények, melyek időről időre felbukkannak a médiában és egyes tankönyvek lapjain, nem más, mint propaganda, nem más, mint kitárlt történet, aminek semmi tudományos alapja nincs.

Az Egyesült Királyságban a leghíresebb és leginkább elismert tudományos kutató Lord Solly Zuckerman éveken át tartó kutatómunkát folytatott, és 15 éven át tanulmányozta az *Australopithecus* kövületeit, és a végén arra a következtetésre jutott – annak ellenére, hogy maga is az evolucionista tanok legfőbb zászlóshajója volt – hogy semmiféle leszármazási vonal nem lelhető fel az emberszabású majmok és az ember között.

Ezen kívül Zuckerman készített egy besorolást az általa tudományosnak gondolt dolgokról a kevésbé tudományosnak tartott dolgok felé haladva. Zuckerman besorolását követve láthatjuk, hogy a leginkább tudományos dolgok azok, amelyek konkrét adatokkal dolgoznak, a fizika és a kémia tárgykörébe tartozó tudományterületek. Ez után következnek a biológiai tudományok majd a társadalomtudományok. A besorolás végén, ahol a legkevésbé tudományosan elfogadott dolgok találhatóak, olyanok vannak, mint „érzékszerven túli észlelés” – melybe beletartozik a telepátia és a hatodik érzék – a legvégén pedig az emberi evolúció. Zuckerman meg is indokolja ezt a besorolást:

Amikor jobb kéz felé haladunk a táblázatban az objektív valóságtól az egyre inkább feltételezéseken alapuló biológia tudománya felé – ebbe beletartozik az érzékszerveken túli érzékelés és az emberi kövületek történetének értelmezése – ahol egy hithű evolucionista számára minden megengedett – s egy ilyen elvakult evolucionista buzgókodása képes igaznak beállítani több, egymással teljesen ellentmondó dolgot is.¹⁸

Az ember evolúciós fejlődéséről szóló mese kezd semmivé válni, de néhány kövület előítéletes értelmezése napvilágra került néhány embernek köszönhetően, akik vakon hittek az ő elméletükben, és máig is ragaszkodnak hozzá.

A darwini képlet!

Minden műszaki evidencia mellett, amellyel eddig foglalkoztunk, vizsgáljuk meg most azt is, hogy milyen babona az, amire hivatkoznak az evolucionisták, és világítsuk meg egy példával, ami annyira egyszerű, hogy még egy kisgyermek számára is könnyen érthető:

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy az élet kialakulása a véletlen műve. Ha igaz lenne ez az állítás, akkor azt is igaznak kellene elfogadnunk, hogy az élettelen és tudattalan atomok sejtekké állnak össze, majd pedig különféle élőlényekké – s köztük emberré – szerveződnek. Gondoljunk csak el ezen. Akkor, amikor halmazt alkotunk azokból az elemekből, amelyekből az élőlények állnak, olyanokból, mint a szén, a foszfor, a nitrogén és a kálium, gondolatban mindössze egy halom anyagot kapunk. Nem számít, hogy milyen kezelésem megy keresztül ez a halom anyag, az atomokból álló halom sohasem válhat semmilyen élőlényé. Ha szeretné a kedves olvasó, végezhetünk egy kísérletet is e tárgyban, vizsgáljuk meg az evolucionisták szemével, mi is az, amit annyira harsányan hirdetnek anélkül, hogy kiejtenék a szájon azt a szót, hogy darwini képlet.

Tegyük fel, hogy az evolucionisták egy nagy hordóban összekevernek olyan anyagokat, amelyek általában előfordulnak az élőlényekben (mint például a foszfor, a nitrogén, a szén, az oxigén, a vas és a magnézium) és olyan arányban keverik össze őket, ahogyan előfordulnak. Tegyük fel, hogy olyan anyagokat is adnak hozzá ehhez az elegyhez, amelyek normális feltételek között nem léteznek, de az

evolucionisták mégis úgy gondolják, hogy szükségesek lehetnek. Tegyük fel, hogy annyi aminosavat adnak hozzá a hordó tartalmához, amennyi természetes körülmények között magától nem tudna keletkezni, - és ahogyan más fehérjék is - ezek mindegyike 10-950 db aminosavból áll. Tegyük fel, hogy olyan hőkezelést adnak ennek a keveréknek és olyan páratartalmi viszonyok között tartják, amilyenek közt csak akarják. Hagyjuk, hogy kevergessek vagy olyan technológiai eljárást alkalmazzanak, amelyet csak akarnak. Engedjük meg nekik, hogy a legképzettebb és letehetségesebb tudósait tegyék ezek mellé a hordók mellé. Tegyük fel, hogy ezek a szaktekintélyek évmilliárdokig vagy év-trilliárdokig várakoznak ezek mellett a hordók mellett. Hagyjuk, hogy olyan körülményeket és feltételeket alakítsanak ki, amelyet csak akarnak ahhoz, hogy az emberi élet számára kedvező legyen. Teljesen mindegy, hogy mit csinálnak, nem tudnak előállítani ezekből a hordókból egy embert sem, viccesen szólva: nem állíthatnak elő egy olyan professzort, aki elektronmikroszkóppal keresztül vizsgálhatja a saját sejtjeit. Senki nem tud előállítani zsiráfot, oroszlánt, kanárimadarat, lovat, delfint, rózsát, orchideát, liliomot, szegfűt, banánt, narancsot, almát, datolyát, paradicsomot, sárgadinnyét, görögdinnyét, fűgét, olajbogyót, szőlőt, őszibarackot, pávát, fácánt, tarka lepkét. Egyetlen teremtmény sem képes arra, hogy ilyen, és ehhez hasonló élőlények millióit előállítsa. Igazából semmilyen élőlény egyetlenegy sejtjét sem tudja elkészíteni.

Röviden, **az öntudattal nem rendelkező atomok nem képesek együvé állni, hogy sejtet alkossanak.** Nem tudnak döntést hozni arról, hogy most ezt a sejtet ketté kell osztani, s nem tudnak először egy professzort gyártani, aki elektronmikroszkóppal – amelyet előzőleg fel is kellett találni – vizsgálja a saját sejtjeinek felépítését, hogy minden jól működik-e, s ha kell, beavatkozik. Az anyag tudattal nem rendelkező dolog. **Az anyag csak Isten felsőbbrendű Teremtése által kel életre.**

Az evolúció elmélete, amely ennek ellenkezőjét állítja, nem más, mint totális megtévesztés, amely az ésszerűségnek teljesen ellentmond. Ha csak egy kicsit is elgondolkozunk az evolucionisták állításain, rögtön rájövünk – ahogyan azt a fenti példa is mutatja – hogy a valóságtól teljesen elrugaszkodott az ő elképzelésük.

A szem és a fül működésének technológiája

Van egy másik kérdés is, amely megválaszolhatatlan az evolúció elméletével, mégpedig a szem és a fül felfogóképességének csodálatos mivolta.

Mielőtt áttekintenénk a szemről szóló fejezetet, válaszoljunk röviden arra a kérdésre, hogy hogyan látunk. Egy tárgyról a visszaverődő fénysugarak a szem retinájának szemben lévő részére esnek. Itt ezek a fénysugarak elektromos jelekké alakulnak át a sejtek segítségével, és az agy hátsó részének egy kis helyére érkeznek, amelyet a látás központjának nevezünk. Ezeket az elektromos jeleket fogja fel ez a központ képként, több folyamat eredményeképpen. Gondoljuk csak végig a dolgokat.

Az agy teljesen el van szigetelve a fénytől. Ez azt jelenti, hogy a koponya belsejében teljes sötétség uralkodik, és egy mákszemnyi fény sem juthat be a látóközpontba. Így a látóközpont közvetlenül sohasem érintkezhet a fénnel, s az eddig ismert legsötétebb helyek egyike. Ennek ellenére ennek a sötét helynek a segítségével látjuk a körülöttünk lévő, ragyogóan fényes világot.

Az a kép, amely a szem belsejében készül, annyira éles és pontos, hogy még a huszadik század technológiája sem volt képes a nyomába érni. Veheti például a kedves Olvasó azt a könyvet, amit éppen olvas, majd emelje fel a fejét, és nézzen körül. Látott-e valaha ilyen éles és pontos képet, mint ez, bárhol másutt? Még a leginkább fejlett televízió képernyő a világ legképzettebb képalkotó szakembere segítségével sem tud olyan éles képet létrehozni. Ez egy háromdimenziós, színes, és rendkívül éles kép. Több, mint 100 éve mérnökök ezrei próbálkoznak, hogy elérjék ezt a kép-élességet. Gyárakat, óriásvállalatokat alapítottak, mérhetetlen sok kísérletet folytattak, tervek és tervrajzok készültek ebből a célból. S ismét csak azt tudjuk mondani, hogy nézzen a kedves Olvasó a TV képernyőre, és nézzen újra bele abba a könyvbe, amit a kezében tart. Látni fogja, hogy mekkora a különbség az élesség és a pontosság tekintetében. Ezen kívül, a TV képernyője kétdimenziós képet mutat, míg a szem háromdimenziós, képmélységet is tükröző képet ad.

Hosszú éveken keresztül mérnökök ezrei próbálkoztak a háromdimenziós televízió feltalálásával, amely olyan képminőségű látást

tenne lehetővé, amely a szem sajátja. Persze, sikerült is nekik kiépíteni a 3 dimenziós televíziós rendszert. Azonban lehetetlen élvezni a vetítést speciális 3D szemüveg nélkül, s ez így csak egy mesterséges 3 dimenziós tér létrehozása. A háttér sokkal elmosódottabb, az előtér pedig olyan, mintha papírmáséból lenne. Soha semmilyen módon nem lehet olyan éles és olyan pontos képet alkotni, mint amilyenre a szem képes. A fényképezőgép és a filmfelvevő használatakor egyaránt veszítünk a kép minőségéből.

Az evolucionisták azt hangoztatják, hogy az a mechanizmus, amely ezt a különleges képminőséget hozza, csupán a véletlen műve. Nos, ha azt állítaná valaki a kedves Olvasó előtt, hogy a televízió a szobájában a véletlen eredményeképpen jött létre és hogy az atomjai merő véletlenségből álltak össze egy olyan eszközzé, amely képalkotásra alkalmas, vajon Ön mit gondolna? Hogyan tudnák az atomok megtenni azt, amire emberek ezrei nem képesek?

Ha egy olyan eszköz, amely primitívebb képet tud alkotni, mint a szem, nem tud magától létrejönni, akkor világos és kézenfekvő, hogy a szem és az a kép, amelyet a szem lát, nem a véletlen műveként alakult ki magától. Ugyanez a helyzet a füllel is. A külső fül összegyűjti a rendelkezésre álló hangokat a fülkagyló segítségével, és a középfül felé irányítja azokat. A középfül a hangrezgéseket továbbítja, felerősítve azokat, és a belső fül az agy felé küldi ezeket a rezgéseket úgy, hogy közben lefordítja azokat elektromos jellé. Ugyanúgy, ahogyan azt a látásnál is bemutattuk, a hallás jelensége az agyban, a hallóközpontban történik.

A szemnél vázolt folyamat hasonló a fül esetében is. Azaz, az agy el van szigetelve a hangoktól, ugyanúgy, mint a fénytől. A koponya nem engedi át a hangokat az agyba. Éppen ezért, akármilyen zajos vagy hangos is a környezet, magában az agyban teljes csend uralkodik. Ennek ellenére az agy mégiscsak felfogja a hangokat. Ön, a teljesen hangtalan agyával, szimfóniákat hallgat, és minden hangot meghall a környezetéből, bármilyen nagy is legyen a tömeg. Azonban, ha ugyanabba a pillanatban egy érzékeny műszerrel meg lehetne mérni a zajszintet az agyban, akkor teljes csendet találnánk ott. Ennek ellenére meghalljuk a legélesebb hangokat is agyunk segítségével.

El lehet képzelni, hogy mekkora erőfeszítések kellettek ahhoz,

hogyan olyan hangokat hozzunk létre, és reprodukáljunk, amelyek hűek az eredetihez. Az ilyen erőfeszítések eredményeképpen az ember megalkotta a hangrögzítő eszközöket, a magas fokú hanghűséggel rendelkező rendszereket, és olyan rendszereket, amelyek alkalmasak a hangok felfogására. Annak ellenére, hogy rendelkezünk ezzel a technológiával, mely több ezer mérnök és szakember együttes munkájának és kísérletezésének eredménye, egyetlen olyan hangfelfogó eszközt sem lehetett létrehozni, amely olyan tiszta és torzítás nélküli hangfelfogást tett volna lehetővé, mint a fül. Gondoljunk csak a zeneipar legnagyobb vállalataira, amelyek a legmagasabb technológiai szinttel rendelkező Hi-fi rendszereket gyártják. Még ezekben a hangrögzítő eszközökben is, amelyekben a hangokat bizonyos veszteséggel tudják rögzíteni, vagy amikor a kedves Olvasó bekapcsolja ezeket a Hi-fi készülékeket, a zene kezdete előtt recsegő hangot hall. Azonban az emberi test olyan technológiával készült, és a hallás érzékszerve annyira kifinomult, hogy tisztán és élesen halljuk a hangokat. Az emberi fül a hang felfogása előtt semmilyen sistergést nem hall, és semmilyen atmoszférikus változások nem befolyásolják, mint ahogy azt egy Hi-fi centernél tapasztaljuk, hanem inkább ugyanolyan tisztán és élesen halljuk meg azokat, mint amilyenek. És ez így van az ember teremtésének pillanatától fogva.

Mindezidáig semmilyen ember alkotta vizuális vagy hangrögzítő eljárás nem rendelkezik olyan fokú érzékenységgel, mint a szem és a fül. A látás és a hallás rejtélye mögött nagy Igazság rejtőzik.

Ki rendelkezik azzal a tudattal, amely látja és hallja az agy segítségével a külvilágból érkező jeleket?

Ki az, aki látja ezt a csábításokkal teli világot agyának egy rejtett zugával, s ki az, aki szimfóniát hallgat és hallgatja a madárcsicsergést és megszagolja a rózsát?

Az ember szeme, füle és orra érzékeny a különböző ingerekre, s ezeken keresztül áramlanak az agyba az elektrokémiai idegimpulzusok. A biológiai, biokémiai és fiziológiai tárgyú könyvekben részletes információt lehet találni arról, hogy hogyan megy végbe a képződés az agyban. Azonban egy fontos dolgot sohasem szabad elfelejteni: Ki az, aki képként, hangként és illatokként vagy bőrérzékelésként fogja

fel ezeket az elektrokémiai ideg-impulzusokat az agyban? Az agy tudatossága az, amely felfogja mindezt úgy, hogy nem is igazán érzékeljük, hogy szükségünk van fülre, szemre vagy orra. Ki az, akihez ez a tudatosság tartozik? Természetesen nem az idegekhez, s nem a zsírréteghez, s nem az agyat felépítő neuronokhoz tartozik. Ez az a sarkalatos pont, amelynek értelmezése miatt a materialista darwinisták, akik azt hiszik, hogy minden kizárólag anyagból épül fel, - nem tudnak helyesen válaszolni ezekre a kérdésekre.

A tudatosságért az Isten által teremtett lélek a felelős, amely számára nem szükséges szem, ahhoz, hogy lásson, sem pedig fül ahhoz, hogy hallja a hangokat. Ezen kívül nem szükséges agy, hogy gondolkozzék.

Aki most ezt a félreérthetetlen tudományos tényt olvassa, elgondolkodhat a Mindenható Isten hatalmán, szíve Istenfélelemmel kell, hogy megteljen, és Nála kell, hogy menedéket keressen, mert Ő az, aki a teljes Univerzumot egy gombostűhegynyi szurokfekete lyukká tudja változtatni, hogy azután kibontakoztassa belőle ezt a ragyogó színes fény-árnyék játékaival rendelkező, háromdimenziós világot.

A materialisták hite

Az az információ, amit eddig bemutattunk, azt mutatja, hogy az evolúció elmélete nem kompatibilis a tudományos kutatások eredményeivel. Az, ahogyan ez az elmélet magyarázza az élet eredetét, teljes ellentmondásban áll a tudománnyal, s azok az evolúciós folyamatok, amelyeket hirdet, nem mehetnek végbe, mert semmiféle evolúciós erőt nem lehet kimutatni, s a kövületek is azt bizonyítják, hogy semmiféle köztes változat nem létezett soha. Ezért, ebből természetesen az következik, hogy az evolúció elméletét el kell vetnünk és a tudományosan megalapozott elméletek sorából ki kell iktatnunk. Ugyanúgy, ahogyan sok más, addig tudományosnak tartott elmélettel, mint például a földközéppontú világgéppel is történt, ki kell iktatni a tudománytörténetből.

Ennek ellenére az evolúció elmélete makacsul tartja magát a tudományos palettán. Némelyek úgy tartják, hogy az evolúció elméletét érő bármely kritika nem más, mint a tudomány elleni támadás. Miért van ez?

Ennek oka az, hogy ez az elmélet némely körök nélkülözhetetlen dogmatikus hite. Ezek a körök a materialista filozófia vak elkötelezettjei, és azért fogadták be a darwinizmust, mert ez az egyetlen materialista irányzat, amellyel materialista alapokon meg lehet magyarázni a természet működését.

Érdekes, hogy ezt a tényt ők időről időre be is ismerik. Richard C. Lewontin a Harvard Egyetemről, aki egy jól ismert genetikus volt és az evolúció tanait mindig fennhangon hirdette, azt hangoztatta magáról, hogy ő "az első és a legnagyobb materialista, és csak azután tudós":

Nemcsak az történik, hogy a tudományos módszerek és intézetek így vagy úgy arra kényszerítenek bennünket, hogy elfogadjuk a világ jelenségeinek materialista magyarázatát. Ezen kívül, ezek által a módszerek által, és intézetek által arra vagyunk kényszerítve, hogy elsődlegesen anyagi eszközökre hagyatkozzunk, amikor vizsgálati rendszert alkotunk, és néhány elgondolási sémát kövessünk, amely csak és kizárólag az anyag oldaláról közelíti meg a dolgokat, függetlenül attól, hogy ez mennyire mond ellent minden ösztönösen adott válaszunak. Szembetűnő, hogy mennyire igyekeznek misztifikálni azt, hogy ők Istennel kapcsolatosan teljesen avatatlanok. Ezen kívül, a materializmus egy totálisan dogmatikus eszmerendszer, mivel nem engedik, hogy „isteni beavatkozás kerüljön a képbe”.¹⁹

Ezek azok a kézenfekvő magyarázatok, amelyek világossá tesznek számunkra azt, hogy a darwinizmus egy olyan dogma, amelyet csak azért tartanak életben, mert a materializmus elméletét egyedül ez támasztja alá. Ez a dogma úgy tartja, hogy nincs olyan élőlény, amely megőrzi a génállományát. Azzal érvel, hogy az élettelen és tudattalan anyag hozta létre az életet. Azt állítja, hogy a különböző élőlények, például a madarak, a halak és a zsiráfok, a tigrisek, a bogarak és a fák, a virágok a bálnák és az emberek az anyagok egymásra hatása által keletkeztek. Az élet keletkezését a csapadékképződésre, a villámlásra stb. vezetik vissza. Ez a felfogás ellentmond az értelemnek és a tudománynak egyaránt. A darwinisták úgy folytatják a védekezést, hogy „nem engedik, hogy Isteni magyarázat kerüljön valahogy a képbe”. Azok, akik nem a materialista előítélettel keresik az élőlények eredetét, azoknak világossá válik a magától értetődő igazság: Minden

élőlényt a Mindenható Teremtő teremtett, aki a Legbölcsebb Mindentudó. Ez a teremtő: Isten. Ő az, aki a nemlétből teremtette az egész Univerzumot, és a legtökéletesebbre tervezte, s aki megformált minden élőlényt.

Az evolúció teóriája a világtörténelem leghatásosabb szemfényvesztése

Bárki, aki bármely ideológia hatásától mentes, aki csak a saját eszét és logikáját használja, az tisztán megérti, hogy az evolúció elméletébe vett hit, amely a társadalmakban a babonák elterjedéséhez vezet, a tudomány és a civilizáció ismerete hiányában, teljes képtelenség.

Ahogy az a fentiekben kifejtettük, azok, akik az evolúcióban hisznek, azt gondolják, hogy néhány atom, vagy molekula, amelyet egy tartályba tesznek, gondolkodó, ítélőképességgel rendelkező professzorokká és egyetemi hallgatókká áll össze. Olyan tudósokká, mint Einstein vagy Galileo, vagy olyan művészekké, mint Humprey Bogart, Frank Sinatra és Luciano Pavarotti, vagy, ha a többi élőlényt is számba akarjuk venni – antilopokká, citromfákká és szegfűkké. Ezen kívül a tudósok és a professzorok, akik ebben a képtelenségen hisznek, mind képzett emberek. Indokolt kijelenteni erről az elméletről, hogy ez a "a történelem leginkább fülbemászó elmélete." Soha azelőtt nem volt semmilyen más hit vagy elképzelés sem, amely ennyi ember józan ítélőképességét elrabolta volna, s amely ennyire gátolta volna őket abban, hogy intelligens és logikus módon gondolkodjanak, s amely által olyan fátyol ereszkedett volna a szemeik elé, mintha vakok lennének, s így az igazság felismerésére teljesen képtelenné lettek. Ez még rosszabb és hihetlenebb vakság, mint Afrika némely részein a totemimádat, vagy Sába népe napimádó vallása, vagy Ábrahám Próféta népének hite, akik olyan bálványokat imádtak, amelyeket a saját kezükkel alkottak, vagy Mózes Próféta népének hite, akik az aranyborjút imádták.

Tény az, hogy Isten a Koránban rámutatott erre az értelem vesztésre. Több kinyilatkoztatott verssorban is le van írva, hogy az emberek értelme le lesz zárva, és hogy az embereknek nem lesz erejük arra, hogy meglássák az igazságot. Ezek közül némelyeket idézünk:

Akik hitetlenek, azoknak egyre megy, hogy intetted-e őket,

vagy nem ittetted: nem hisznek. Lepecsételte Allah a szívüket és fülüket, s tekintetüket lepel fedi. Szörnyű büntetés lesz az osztályrészük. (Korán, 2:6-7)

Számos dzsinnt és embert teremtettünk a gyeheennára. Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint az állatok! Nem! Ők még tévelygőbbek! Űgyet sem vetnek ők [semmi-re]. (Korán, 7: 179)

Isten, a Korán 15. Szúrájában is tudatja azt, hogy ezek az emberek annyira el vannak varázsolva, hogy még akkor sem hinnének, ha a saját szemükkel látnák a csodákat.

És ha kaput nyitnánk nekik az égben és ha naphosszat felhágathatnának azon keresztül, azt mondanák: „Csak elkápráztatták a mi szemünket, vagy inkább olyan emberek vagyunk, akikkel varázslat történt.” (Korán, 15: 14-15)

Szavakban lehetetlen kifejezni azt, hogy mennyire megdöbbentő, hogy ez a szóbeszéd mennyire széles körökben ejti rabságba az emberi elméket, és tartja távol az embereket az igazságtól, és már 150 éve nem sikerült megtörni. Valahol érthető lenne az, ha csak egy, vagy esetleg néhány ember hinne ilyen képtelen eseménysorban és a hozzá kapcsolódó ostoba és minden logikát nélkülöző kijelentésekben. Az a furcsa, hogy vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy csak és kizárólag az a hit az egyedül létező magyarázat a világ jelenségeire, hogy az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok hirtelen úgy határoztak, hogy összeállnak és megszerveznek maguk között egy Univerzumot, amely számtalan alrendszerrel, osztályba sorolással és ésszerű folyamattal rendelkezik, s amely legvégül - öntudattal rendelkező élőlények helye lesz. Ezen belül az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok létrehoznak egy Földet is, mely minden sajátságában alkalmas az élet fenntartására, majd - olyan élőlényeket is, amelyek számtalan komplex rendszerrel rendelkeznek a szervezetükben...

Tény az, hogy a Korán megemlíti Mózes Próféta és a Fáraó esetét, azért, hogy megmutassa, hogy azok, akik ateista filozófiákat támogatnak, trükkökkel befolyásolnak másokat. Amikor Mózes Próféta a Fáraónak az igaz vallásról beszélt, Fáraó azt mondta Mózes Prófétának, hogy találkozzon az ő varázslóival. Amikor Mózes oda-

ment, megkérte a varázslókat, hogy először mutassák be, hogy mire képesek. Az alábbi Korán verssorokból láthatjuk, hogy mi következett ezután:

[Mózes] mondta: „Dobjatok ti elsőnek!” És miután dobtak, megbűvölték az emberek szemét és félelemmel töltötték el őket. Hatalmas varázslattal álltak elő. (Korán, 7: 116)

Ahogy látható, a Fáraó varázslói mindenkit csapdába tudtak csalni, kivéve Mózeset és azokat, akik hittek benne. Azonban Mózes igazsága megtörte beszédüket, és "visszatartották magukat attól, amit kifőztek".

És Mi azt sugalltuk Mózesnek: „Dobd el a botodat!” És íme [a bot] már el is nyelte az ő szemfényvesztésüket. Így az igazság [győzelme] következett be és meghiúsult, amit ők cselekedtek. (Korán, 7: 117-118)

Ahogy azt láthatjuk, amikor az emberek rájöttek arra, hogy az a tanítás, amit hallottak, cselvetés volt, s amit láttak, az nem más, mint illúzió, a Fáraó varázslói minden hitelüket elvesztették. Napjainkban is előfordul, hogy hasonló tanítások hatására nevetséges állításokban kezdenek el hinni az emberek akkor, ha azokat tudományos köntösben mutatják be, és felteszik az életüket arra, hogy ezeket az állításokat védelmezzék elhagyva amúgy is babonáktól hemzsegő eredeti vallásukat, s még akkor is ilyen megalázó helyzetben maradnak, ha a teljes igazság a maga káprázatos tisztaságában megjelenik előttük, s ha a tanításban rejlő varázslatot megtöri. Malcolm Muggeridge, az evolúció elméletét közel hatvan esztendőn át védelmező és ateista filozófus, miután látta az igazságot, azt állítja, hogy az evolúciós elmélet a közeljövőben össze fog omlani:

Meggyőződésem, hogy az evolúció elmélete, főleg annak mostani elterjedésének mértéke, és az, amihez ezt alkalmazzák, a jövőben nevetség tárgya lesz a történelemkönyvekben. Utódaink csodálkozni fognak, hogy ilyen gyenge és kétséges feltételezéssel rá lehetett szedni az embereket, felhasználva azok hiszékenységét.²⁰

Ez a jövő már nincs messze. Akkor majd az emberek meg fogják látni, hogy a véletlen nem egy istenség. S ekkor majd az emberek

úgy fognak tekinteni az evolúció elméletére, mint a legnagyobb csalásra, és a legszörnyűbb tanításra, ami csak létezett, amióta világ a világ. A tudatlanság köde lassan felemelkedik, és a hályog lassan lehullik az emberek szeméről. Akik ennek a torz tanításnak meglátták az igazi arcát, csodálkoznak, hogy hogyan is tudtak eddig hinni benne.

***... Dicsőség Néked!
Mi nem tudunk mást,
csak amit Te tanítottál nekünk.
Te vagy [mindenek]
tudója, a bölcs...
(KORÁN, 2:32)***

Felhasznált irodalom:

1. Sidney Fox, *Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life*, W.H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, p. 4.
2. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (reprint), p. 196.
3. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, vol 63, November 1982, p. 1328-1330.
4. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.
5. Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, p. 40.
6. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, vol. 271, October 1994, p. 78.
7. Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection*, The Modern Library, New York, p. 127.
8. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 184.
9. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988, p. 7.
10. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.
11. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, vol 87, 1976, p. 133.
12. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983. p. 197.
13. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, Toplinger Publications, New York, 1970, pp. 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, p. 389.
14. "Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" *Scientific American*, December 1992, p. 20.
15. Alan Walker, *Science*, vol. 207, 7 March 1980, p. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., J. B. Lipincott Co., New York, 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, p. 272.
16. Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive *Homo Erectus* May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans", *Time*, 23 December 1996.
17. S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, p. 30.
18. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, p. 19.
19. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World," *The New York Review of Books*, January 9, 1997, p. 28.
20. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, p. 43.